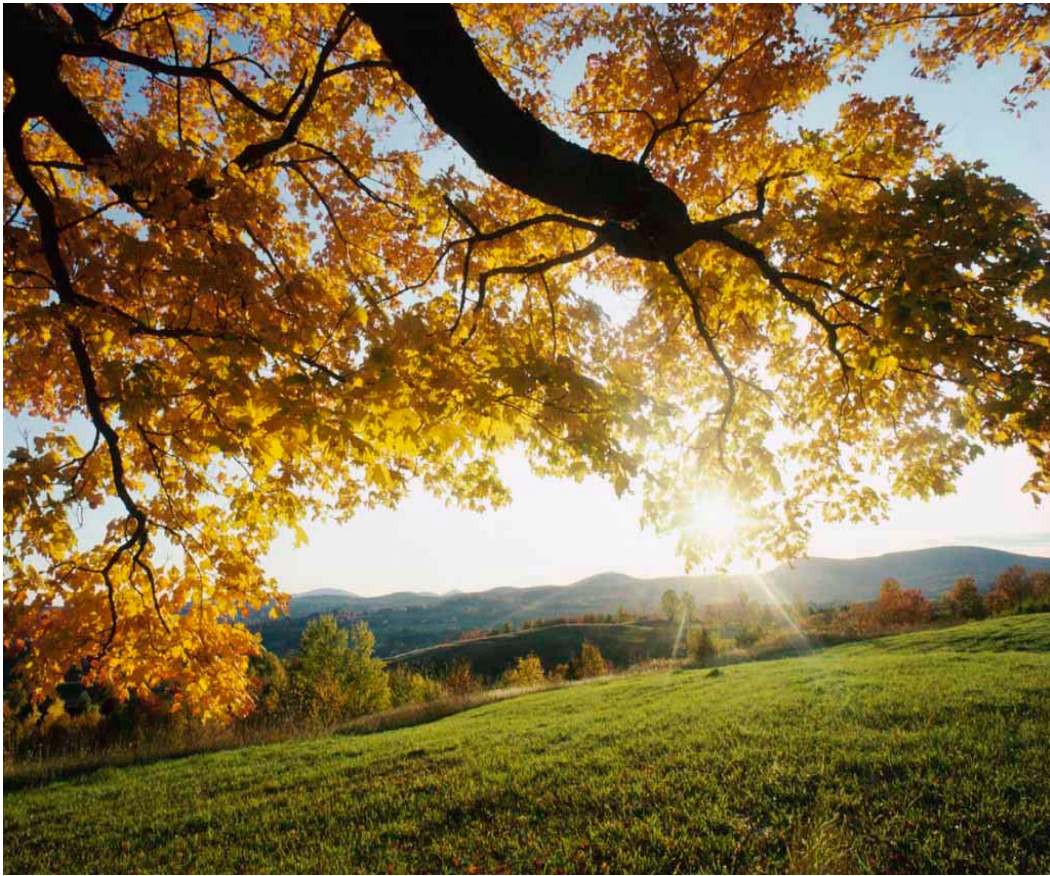


Cổ Long

Bích Ngọc Đào



WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Cổ Long

Bích Ngọc Đao

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 1(a)

Thiếu Niên Giang Hồ

Ngày xuân, ở Giang Nam Đoàn Ngọc đang tuổi thiếu niên.

Ngựa là thứ danh chủng Ngọc Diện Thanh Hoa Thông, rất hợp với bộ yên ngựa mới tinh bóng loáng.

Bên yên ngựa có treo thanh bạch ngân đao, vỏ đen bằng da cá sấu, trạm bảy viên phi thủy. vỏ đao cạy vào bàn đạp bằng đồng, phát ra những tiếng tinh tang nghe như âm nhạc.

Y phục cũng màu sắc tươi đẹp, rất nhẹ, rất mỏng, may rất vừa người, thêm vào đôi giày bằng da bò mua từ Quan Ngoại vào, rồi cây roi ngựa tinh chế ở Ôn Châu, trên tay cầm còn có khảm một viên minh châu lớn còn hơn cả mắt rồng hai phân.

Hiện tại là buổi chiều mùa xuân vào tháng ba, Giang Nam cỏ mướt, chim chóc kêu hót bay nhảy loạn khắp nơi. Một làn gió xuân đem theo mùi thơm của hoa đào, đang thổi qua mọi nơi, ôn nhu như hơi thở của tình nhân.

Gió xuân thổi từng làn sóng nước xanh rì nổi lặn tăn, một cặp chim én vừa bay ra khỏi rừng hoa, đậu xuống lan can của chiếc cầu sơn màu đỏ tươi, rủ rỉ với nhau, cũng không biết là đang nói gì.

Đoàn Ngọc buông thả dây cương, để con ngựa thông thả bước qua cầu, gió ấm thổi nhẹ vào mặt, thổi bay tà áo rất mỏng màu xanh của y.

Trong cái bọc màu tím để bên ngực trái của y, là chồng chồng bạc trắng xếp đặt chỉnh tề, đủ để cho bất cứ một người trẻ tuổi nào như y tiêu xài thoải mái ba tháng trời.

Năm nay, y mới có mười chín tuổi, vừa từ phía Bắc ngàn dặm đóng băng đến Giang Nam, một nơi phong quang minh mị như thế này.

Cặp chim én bị vó ngựa trên cầu làm kinh động, y chỉ thấy mình nhẹ nhàng cũng như cặp én kia, nhẹ nhàng muốn bay lên vậy.

Nhưng không phải là y hoàn toàn không có tâm sự.

Vợ chồng Trung Nguyên đại hào Đoàn Phi Hùng gia giáo vốn rất nghiêm, dĩ nhiên không thể nào vô duyên vô cớ thả đứa con trai độc nhất của mình đến Giang Nam.

Đoàn Ngọc đi lại đây lần này dĩ nhiên là có nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của y là trước mười lăm tháng tư, gấp tới Bảo Châu sơn trang, đại diện cho phụ thân y, bái thọ người bạn kết nghĩa kim lan thưở thiếu thời của ông ta, là Giang Nam đại hiệp Châu nhị thái gia Châu Khoan. Y sẽ đem lễ vật là cây Bích Ngọc Đào tổ truyền nhà họ Đoàn lại bái thọ, sau đó sẽ đem bảo châu nhà họ Châu về.

Bảo Châu sơn trang, cái viên bảo châu quý giá nhất, chính là con gái yêu của Châu nhị thái gia.

Cô năm nay chỉ mới mười bảy tuổi.

Cô tên là Châu Châu.

Nghe nói Châu nhị thái gia năm nay phá lệ mở tiệc chúc thọ, là để chọn nữ tể cho cô con gái quý.

Châu gia ở Cô Tô là thế gia võ lâm thanh danh hiển hách nhất ở Giang Nam.

Châu đại tiểu thư không những là người đẹp có tiếng, mà còn là một bậc tài nữ xuất sắc.

Nghe cái tin tức đó, các bậc công tử thiếu hiệp trong giang hồ còn chưa lập

gia đình, e rằng đã có hơn nửa đều sẽ đổ xô lại Bảo châu sơn trang trước ngày mười lăm tháng tư.

Đoàn Ngọc sẽ được trúng tuyển hay không, đem cái viên bảo châu này về được hay không, y thật tình không chắc trong bụng.

Đấy là tâm sự của Đoàn Ngọc.

Nhưng đứng trước cảnh Giang Nam, bờ sông hoa đỏ rực hơn lửa, nước xanh đậm thế này, còn có tâm sự gì mà một gã thiếu niên mười chín tuổi ném không đi, thả không xong ?

Quả thật còn có một thứ, đấy là lúc y vừa ra khỏi cửa, phụ thân của y đã nghiêm sắc mặt, nói đi nói lại với y rằng, phải ráng hết sức đừng quên bảy điều giới luật.

Cho đến bây giờ, y phảng phất còn nghe phụ thân nghiêm nghị nhấn nhủ:

- Lấy cái thông minh và vũ công của con, có thể cũng gượng gạo ra lăn lộn trong giang hồ được rồi, nhưng có mấy chuyện này, con phải nhất định làm không được, nếu không ta bảo đảm con sẽ lập tức rước phiền lụy vào thân ngay. Đây là lời dạy dỗ từ kinh nghiệm tích lũy mấy chục năm nay của cha, con nhất định ráng mà nhớ vào lòng cho kỹ.

Đoàn Ngọc từ nhỏ vốn là đứa bé rất hiếu thảo vâng lời, mấy điều đó, y không dám quên điều nào, mỗi sáng tỉnh dậy là trong bụng nhắm đi nhắm lại mấy lần:

- Thứ nhất, không được kiếm chuyện phá phách, hay xen vào chuyện người khác.
- Thứ hai, không được tùy tiện kết bạn với người lạ.
- Thứ ba, không được cờ bạc với người lạ.
- Thứ tư, không được gây thù oán với nhà sư, đạo sĩ, ăn mày.
- Thứ năm, tiền bạc không được để ra ngoài.
- Thứ sáu, không được tin lời người ta đồn đãi.

- Thứ bảy, cũng là điều trọng yếu nhất, là không được qua lại với đàn bà không quen biết.

Đoàn Ngọc trước giờ vốn là đứa bé rất được lòng mọi người, không những y mạnh khỏe anh tuấn, lễ phép nhã nhặn, y còn rất thích cười, rất biết cười, cười rất ngọt ngào.

Huống gì y áo quần bảnh bao, cưỡi ngựa cao ráo, thiếu niên nhiều tiền, đàn bà gặp y mà không thích, đấy mới là chuyện lạ. Đây vốn là cái điểm Đoàn Phi Hùng lão gia tử lấy làm hãnh diện nhất, nhưng hiện tại biến thành điểm đáng lo ngại nhất.

- Đàn bà vốn là tai họa, đàn bà hư hỏng trong giang hồ lại quá nhiều, con chỉ cần dính vào một người, phiền phức sẽ đeo đẳng vĩnh viễn với con không bao giờ cho hết.

Câu nói ấy Đoàn Phi Hùng lão gia tử đã lập đi lập lại với con mình chừng năm chục lần, Đoàn Ngọc dù có muốn quên cũng khó mà quên cho nổi.

Có phải vậy không ?

Xuân sắc ở Giang Nam nếu có mười phần, thì ít nhất đã có bảy phần ở Tây hồ.

Có người nói, xuân sắc ở Tây hồ đẹp như tranh vẽ, nhưng trên đời này làm gì có người vẽ ra được xuân sắc của Tây hồ ?

Nếu đã bước qua Hàng Châu mà không dạo qua Tây hồ một chuyến, thật tình là uổng cả đời, đã đến Tây hồ, còn chưa đến thưởng thức Tổng Tẩu Ngư ở Tam Nhã Viên, thật tình cũng uổng lắm.

Hiện tại Đoàn Ngọc tẩu xảo quá bước lại Hàng Châu, đến Tây hồ, dĩ nhiên y không thể để coi cái cảm giác tiếc rẻ ấy lại trong lòng.

Tổng Tẩu Ngư là cá chưng.

Cá phải còn sống rồi giết đi đem chưng mới là thứ thượng hạng, chưng xong, rồi rưới nước gia vị lên đem lên bàn ăn, vì vậy đang còn ngun ngút

khói, đúng là vào miệng là tan ra, vừa tươi vừa béo.

Cũng như Ma Bà, Đậu Bà ở Thành Đô, cá chung này gọi là Tống Tẩu Ngư, bởi vì cách nấu là do một người đàn bà ở Nam Tống, họ Tống sáng chế ra. Nhưng Tây hồ nước cạn, dưới ba thước đều là bùn đất, cá ở trong hồ không lớn nổi.

Và lại Tây hồ không cho bắt cá. Ở Tây hồ mà bắt cá, quậy cả hồ đang xanh biếc lên, không phải là chuyện đốt đàn đem nấu thịt gà, mất hết cả nhã hứng đi sao ?

Vì vậy tuy cá chung nổi tiếng ở Tây hồ, nhưng không phải cá ở Tây hồ, mà từ Tây hương.

Nhất là Đường Thê hương, không những hoa mai ở đó đẹp, cá cũng ngon nữa.

Nơi đó cơ hồ nhà nào cũng có ao cá. Thuyền bỏ cá vào trong thành, đáy thuyền đan bằng trúc, so với thuyền hoa trên Tây hồ còn lớn hơn, cá nằm dưới đáy thuyền, giống như nằm trong nước sông vậy.

Thuyền đi tới trước cửa Vũ Lâm, bèn cập bến, các ngư phủ chân trần bèn lấy thúng xúc cá đem vào thành bán. Trong thúng cũng đựng đầy nước sông, trong giỏ trên thúng, còn có để một bầu tôm xanh đang bung lóc chóc.

Vào buổi sáng sớm mùa xuân, vài chục gã trai trẻ khỏe mạnh cười đùa, gánh những thúng đồ thu hoạch hôm đó, bước trên con đường lát đá xanh đi lại thành, cảnh tượng ấy, còn thậm chí làm người ta vui sướng hơn cả món cá chung.

Do đó các quán rượu bên hồ bèn đem những con cá còn bơi lội đó, bỏ vào trong lồng trúc lớn, để dưới hồ đợi khách lại viếng.

Đoàn lão gia tử thích nhất là Tam Nhã Viên mỗi khi đến Tây hồ, là không thiếu được chuyện đến Tam Nhã Viên bắt vài con cá tươi, đem chưng nhấm rượu.

Vì vậy, Đoàn Ngọc cũng đến Tam Nhã Viên.

Tam Nhã Viên nằm ngay bên hồ, mặt nhìn ra cả một hồ nước mùa xuân, bốn bề lan can làm bằng gỗ hồng lê cao ba thước bao bọc.

Bên cạnh lan can có để mười mấy cái bàn bằng gỗ trắng dầu, sạch bóng loáng mỗi bàn đều có để sẵn đồ câu cá và mồi câu.

Cá đã bỏ vào trong hồ, có hàng rào trúc ngăn lại, muốn ăn chỉ mới câu lên thôi.

Có mình câu lên, mùi vị dù gì cũng có đặc biệt tươi ngon hơn.

Đoàn Ngọc câu được hai con, kêu hai giác rượu, đối diện với cảnh xuân sắc bên Tây hồ thế này, không có cá cũng còn uống được, huống gì là có cá đó ?

Vì vậy mà hai giác rượu đã cạn, lại thêm hai giác nữa.

Đoàn Phi Hùng không dạn y, phải uống ít đi một chút, bởi vì ai ai cũng biết đại công tử nhà họ Đoàn tử lượng như biển, ngàn chung còn chưa say.

Bất cứ ai muốn đồ rượu cho y sang, là cũng khó khăn như muốn cho cá chết đuối vậy.

Rượu đựng trong bình rượu bằng đồng, một bình có tới mười sáu lượng.

Bốn giác rượu là bốn cân, Đoàn Ngọc đang uống thứ rượu Thiện Lương còn mắc hơn cả Hoa Điêu để lâu năm gấp bội.

Thứ rượu này vốn dành cho viễn khách, tuy mắc hơn Hoa Điêu gấp bội, nhưng chắc gì đã ngon hơn Hoa Điêu bao nhiêu.

Chân chính rượu ngon phải là Trúc Diệp Thanh để lâu năm, mùi rượu nhẹ nhàng, vào miệng mềm như lụa, nhưng hậu kinh rất đầy, hai ba chén vào bụng đã có cảm giác ngà ngà ngay.

Đoàn Ngọc tuy không uống Trúc Diệp Thanh, hiện tại cũng đã có cảm giác ngà ngà đó.

Y thích cái thứ cảm giác đó, y chuẩn bị uống xong hai bình đó, thêm hai bình nữa, sau đó mới kêu một đĩa miến tôm ăn cho giả rượu.

Nghe nói miễn ở nơi đây không thua gì Thuê Vô Quán ở Quan Hạng Khẩu.
Dân Hàng Châu đại đa số ai cũng uống rượu.
Bọn họ uống rượu bằng chén, một chén là bốn lạng, thường thường uống sáu bảy ly cũng không có gì là ly kỳ. Nhưng uống là làm ngay năm sáu cân, chuyện đó lại ly kỳ rồi, huống gì người uống rượu chỉ bắt quá là một gã thiếu niên mười tám mười chín tuổi.
Đã có rất nhiều người bắt đầu chú ý đến y, cặp mắt tròn lớn nhất, là một gã thiếu niên mặt mày trắng trẻo mặc một chiếc áo dài màu tím lạt.
Cái vị thiếu niên này tuổi tác xem ra hình như có nhỏ hơn Đoàn Ngọc hai tuổi, cặp mắt lớn thiệt lớn, cái mũi thẳng, ăn mặc y phục rất tân thời, dáng điệu cũng rất ôn nhu, rất thanh tú, xem ra cũng xuất thân con nhà phú gia như Đoàn Ngọc vậy.
Điều nhất là, trên bàn y cũng có vài cái bình rượu không, hiển nhiên tửu lượng của y cũng không kém cỏi tí nào.
Người tửu lượng khá, thường thường ít nhiều cũng có hứng thú với người tửu lượng khá.
Vì vậy y bỗng hướng về Đoàn Ngọc cười một cái.
Đoàn Ngọc không thấy.
Thật ra y đã chú ý đến gã thiếu niên có cặp mắt to ấy từ lâu, và cũng không phải không có hứng thú với người này.
Chỉ bắt quá Đoàn công tử tuy mới bước chân vào giang hồ, nhưng y không phải là kẻ ngốc, càng không phải là kẻ mù, thật ra, y thông minh còn hơn đại đa số nhiều, cặp mắt cũng sáng hơn đại đa số người khác nhiều lắm.
Y vừa nhìn là đã nhận ra ngay cái gã cặp mắt to ấy, không phải là một gã thiếu niên thật, mà là một cô gái giả trai.
- Trên đường đi, không được qua lại với đàn bà chưa quen biết.
Lời giáo huấn ấy Đoàn Ngọc chưa hề quên, cũng không dám quên, trước giờ

y là một đứa bé rất nghe lời, rất hiếu thảo.

Vì vậy cặp mắt của y cứ nhìn thẳng vào cái thuyền hoa ở trước mặt.

Chiếc thuyền hoa ấy vừa ở trong đám liễu chèo ra, phía trên sơn màu xanh biếc, lan can màu đỏ, cánh cửa sổ chạm trổ hoa, bức màn Tương Phi bằng trúc vén lên một nửa.

Một người đàn bà tuyệt đẹp, phong tư trác tước, đang ngồi bên song cửa, đùa nghịch với con anh vũ lông trắng trong lồng.

Một tay cô đang cầm cây lược, cổ tay tròn lẳn, ngón tay thon dài, vẽ mặt ra chiều như ai oán, phảng phất như cảm thương xuân đến rồi qua mau, tình nhân sắp ly biệt.

Cô là người đàn bà, chỉ bất quá cô là đàn bà ở xa thật xa, đại khái còn an toàn hơn đàn bà ngồi bên cạnh bàn một chút.

Ít nhất cô cũng không thể bay qua năm sáu trượng mặt hồ, lại gây phiền cho Đoàn Ngọc.

Nhưng người đàn bà bên cạnh bàn muốn qua làm phiền lại dễ dàng hơn nhiều.

Hiện tại hình như cô có cái ý đó thật, cô bỗng ôm quyền nói:

- Vị huynh đài này xin mời.

Đoàn Ngọc nhìn nhìn phía sau, lại nhìn ra hai bên, làm như không biết người ta đang chỉ mình.

Vị cô nương có cặp mắt to ấy ôm miệng cười, nói:

- Tôi nói cái vị huynh đài này, chính là các hạ đó.

Lúc cô cười, cái mũi của cô nhăn lại trước làm như gió xuân đang thổi xao động mặt hồ lăn tăn lên.

Lúc cô chưa cười, cô đã là cô bé thật khả ái, cô vừa cười lên, thật muốn làm các chàng nhảy lầu.

Đoàn Ngọc có muốn giả khờ cũng không xong, y chỉ đành cười trừ, nói:

- Các hạ đang nói chuyện với tôi đấy sao ?

Cô ta mở to mắt ra cười nói:

- Không nói chuyện với anh còn nói chuyện với ai nữa ?

Đoàn Ngọc ho khẽ lên hai tiếng nói:

- Không biết các hạ muốn chỉ dạy điều gì ?

Cô bé mở cây quạt soạt một tiếng, khẽ phe phẩy mấy cái nói:

- Độc ẩm không bằng đồng ẩm, trời đẹp cảnh đẹp như vậy, các hạ còn không quá bước qua đây cùng say một bữa.

Rõ ràng là ngay kẻ nói còn nhìn ra được cô là con gái, vậy mà cô cứ muốn làm ra vẻ ta đây là đàn ông con trai.

Đoàn Ngọc thở ra, nói:

- Tại hạ cũng có ý như vậy, khổ nỗi chưa quen biết nhau, huống gì nam nữ có chỗ bất tiện.

Cô bé ngẩn mặt ra, cặp mắt càng mở to lên:

- Anh nói nam nữ bất tiện ? Không lẽ anh là con gái sao ?

Đoàn Ngọc cũng bật cười, y ráng nhin cười nói:

- Dĩ nhiên các hạ cũng thấy là tôi không phải rồi.

Cô bé chớp mắt hỏi:

- Anh không phải thì ai vậy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô.

Cô bé trừng mắt nhìn y nửa ngày, lắc đầu lăm bằm:

- Thì ra cặp mắt người này có chứng tật gì đó mà.

Một tay cô khẽ phe phẩy cây quạt, còn tay kia cầm ly rượu lên, ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch.

Cô uống rượu thật không giống đàn bà tí nào.

Đoàn Ngọc thở ra một cái trong bụng.

Ngày xuân đương độ, y năm nay chỉ mới mười chín tuổi, cái tuổi dễ bị xao động tâm hồn nhất.

Thiệt tình y rất muốn bước qua, chỉ tiếc là y làm sao cũng không quên được dáng điệu nghiêm nghị của phụ thân.

Muốn làm một đứa bé hiếu thảo vâng lời, thật tình không phải là một chuyện dễ dàng tí nào.

Tịch dương đầy trời, chiếu lên hồ Tây, “Hồng trang đậm mặt tổng tương nghi” lại càng thêm đa tư đa dạng.

Liễu xanh mềm nhẹ như tuyết, hoa sen hồng nở hé nữ nhân, dãy núi mờ mờ xa xa, chiếu trên mặt nước hồ lồng lẩy ánh kim quang.

Đâu đó không biết ai đang cất tiếng ngâm nga:

- Thiều thôn cô nhi quang trước cước Hạ thủy khứ cát đang tâm thảo.

Nhất bả thảo nhi cương hệ thảo.

Thảng bại khê biên thủy bước liễu.

Liễu âm cái trước tha đích kiếm.

Tha đích cước nhi tiểu hựu xảo.

Tam cá kị sĩ đã mã lai.

Kiểm thượng toàn bộ đài trước tiểu.

Khất cá kị sĩ khiêu hạ mã.

Si si vong bước tha đích cước.

Hữu có kị sĩ đảm giáo đai.

Cư nhiên thân thân tha đích chủ.

Đệ tam cá ngoạn đích bả hý.

Châm hải ký tại ca từ ký.

Ai da khả lên đích tiểu cô nương.

Tha vị thậm ma yêu tham thủy ?

Tạm dịch:

- Cô thôn nữ chân để trần.
Xuống nước hái cỏ bắc.
Vừa đó xong một bó.
Đã nằm soài ra ngủ bên bờ xuôi.
Bóng liễu che mặt cô.
Chân cô nhỏ mà xinh xắn.
Ba chàng kỵ sĩ phi ngựa lại.
Gương mặt đều lộ vẻ mỉm cười.
Một chàng nhảy xuống ngựa.
Nhìn si si vào chân cô.
Có chàng lớn gan hơn.
Dám hôn lên môi cô.
Còn chàng thứ ba đùa nghịch.
Viết xuống thành một bài thơ chọc.
Ai da đáng thương cho cô bé.

Sao cô ham ngủ làm chi ? Tiếng ca êm ái, lời lẽ dễ thương, tràn đầy một vẻ nhẹ nhàng quyến rũ dụ hoặc.

Đây có phải là một cô thôn nữ đa tình, đang dùng tiếng ca của mình để thăm biểu lộ với tình nhân, muốn y to gan lên một chút ?

Đoàn Ngọc nhin không nổi lại thở ra trong bụng, y lại càng không dám đưa mắt nhìn thêm cô bé bàn bên cạnh tí nào nữa.

Y cảm thấy thật tình mình quá vô dụng, ngay cả rượu cũng hết muốn uống, đang tính kêu đĩa miến tôm, ăn no kiếm chỗ ngủ một giấc.

Chính ngay lúc đó, bỗng trên mặt hồ có chiếc khoái thuyền, xé nước như bay lại.

Trên khoái thuyền có bốn gã hòa thượng mày rậm mắt to, thân hình lực lưỡng, cái đầu cạo trọc bóng lưỡng xanh rờn.

Gió thổi trên mặt hồ, chiếc khoái thuyền lên xuống không ngớt, bốn gã hòa thượng làm như đóng đinh trên mé đầu thuyền, không một tí động đậy.

Đoàn Ngọc vừa nhìn thấy ra, bọn họ đều là tay giỏi võ, không những vậy, công phu hạ bàn cũng rất cứng cỏi.

- Trong giang hồ không được đụng vào nhất là hòa thượng, đại sĩ và ăn mày. Bởi vì những hạng người đó chỉ cần dám qua lại trong giang hồ, nếu không có vũ công xuất chúng, thì nhất định cũng có thể lực rất lớn.

Cảnh đẹp giờ tốt thế này, mấy gã xuất gia này tại sao lại đến nơi này xông xáo qua lại ?

Đoàn Ngọc vốn có chút kỳ quái, nhưng hiện giờ, y quyết tâm không để ý đến chuyện của bọn họ.

- Thị phi chỉ vì nói năng nhiều, phiền phức chỉ vì xông xáo đường đột. Nếu muốn một đường bình an, là phải nhất định không bày chuyện lôi thôi, và không xen vào chuyện người khác.

Đoàn Ngọc uống xong ly rượu cuối cùng, chỉ chờ miễn lại ăn xong là đi ngay.

Bỗng nghe bình lên một tiếng, chiếc khoái thuyền đã nhắm chiếc thuyền hoa đụng thẳng vào.

Người đẹp đang ngồi bên song cửa đùa nghịch với con anh vũ lông trắng, bị đụng cơ hồ muốn rớt xuống nước.

Bốn gã hòa thượng thì đã nhảy lên thuyền hoa, xông vào như hung thần ác sát, chỉ vào mũi cô mắng chửi loạn lên, nghe không rõ là đang mắng chửi gì. Ngay cả con anh vũ cũng sợ quá kêu quang quác cả lên, vừa kêu vừa nhảy, người thì sợ quá mất cả nhan sắc, toàn thân run rẩy không ngớt, xem ra thật là đáng thương vô cùng.

Mấy gã hòa thượng lại không hiểu chuyện lên hương tiếc ngọc, có gã còn thò bàn tay lớn như cái quạt, hình như muốn túm lấy đầu tóc của cô.

Mấy tên ác tăng này ở đâu ra đây, thật còn hung dữ hơn cả cường đạo, ban ngày ban mặt, trước mắt mọi người, dám cả gan khinh lờn một người đàn bà đơn lẻ đáng thương thế này.

Chuyện này mà không xen vào can thiệp, còn nói gì đến chuyện phò nguy cứu khốn, hành hiệp trượng nghĩa ?

Đoàn Ngọc cảm thấy máu nóng hừng hừng dâng lên ứ ngực, y chẳng cố kỵ gì nữa, chụp lấy cây đao để trên bàn, bỗng đứng bật dậy, nhảy vọt ra khỏi lan can.

Ngoài lan can là nước hồ, mắt thấy y sắp rớt xuống nước, cô bé có cặp mắt to hình như thất thanh kinh hô lên.

Nào ngờ Đoàn Ngọc tuy còn nhỏ tuổi, võ công đã luyện đến nơi, y đã nhìn đúng chỗ mình nhảy xuống.

Chỉ thấy mũi chân y đang điểm vào chỗ bờ trúc dùng để rào quanh ao nhốt cá, người lại bung lên cao, sử chiêu Đăng Bình Độ Thủy, Yên Tử Tam Sao Thủy, mấy chiêu khinh công tuyệt đỉnh.

Cô bé mắt to còn chưa la lên xong, Đoàn Ngọc đã bung ngược người, một chiêu Tế Xung Xảo Phiên Vân, tiếp theo đó là Bình Sa Lạc Nhạn, nhẹ phiêu phiêu hạ xuống chiếc thuyền hoa.

Trong bốn gã hòa thượng, có một gã đang đứng ở ngoài khoang canh giữ, thấy có người lại, bèn lập tức sa sầm nét mặt trầm giọng hỏi:

- Ai đó ? Lại đây làm gì ?

Gã hòa thượng này mặt mày rỗ chần rỗ chịt, mặt lộ sát cơ, xem ra không giống kẻ xuất gia ăn ở thanh tịnh.

Đoàn Ngọc cũng sa sầm nét mặt, nói:

- Người là kẻ xuất gia ? Hay là cường đạo ?

Gã hòa thượng này hình như sực nhớ đến thân phận của mình, hai tay chấp lại, nói:

- A Di Đà Phật, kẻ xuất gia làm sao mà lại là cường đạo ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu không phải cường đạo, tại sao còn hung dữ hơn cả cường đạo, ngay cả cường đạo còn không dám khinh lờn đàn bà con gái như vậy.

Gã hòa thượng gần giọng nói:

- Người là gì của người đàn bà đó, lại đi xen vào chuyện này ?

Đoàn Ngọc ưỡn ngực, nói:

- Người trong thiên hạ ai cũng xen vào được chuyện thiên hạ, tại sao ta không xen vào được ?

Trong khoang thuyền lại vọng ra tiếng kinh hô của người đàn bà đẹp đó:

- Cứu mạng, cứu mạng, mấy tên hung tăng này muốn giở trò vô lễ.

Đoàn Ngọc lại càng giận dữ, cười nhạt nói:

- Xem ra lá gan của bọn hòa thượng các người không nhỏ tí nào.

Gã hòa thượng tức giận nói:

- Lá gan của người cũng không nhỏ, dám đứng trước mặt ta vô lễ thế kia.

Miệng của y thì nói, hai bàn tay không hề rảnh rỗi, bỗng nhiên trầm eo lưng xuống tọa mã, hai tay quyền cùng đâm mạnh vào sườn của Đoàn Ngọc, chính là Thiếu Lâm chính tông Phục Hổ La Hán Quyền.

Chỉ tiếc là Đoàn Ngọc chẳng phải là cọp, đã xoay ngược tay chụp cứng mạch môn của gã hòa thượng, tứ lượng bát thiên cân, kéo nhẹ một cái.

Cái thứ công phu tá lực đả lực này, chính là khắc tinh của những loại quyền lộ cương mãnh, gã hòa thượng phát ra sức lực càng lớn chừng nào, té càng thảm chừng đó.

Gã đánh ra cú đâm đó lực đạo không nhỏ tí nào, chỉ thấy tám thân trăm cân của y bỗng nhiên bay lên, tùm một tiếng, rớt vào hồ nước.

Trên bờ có người đang vỗ tay, không biết có phải là cái vị cô nương có cặp mắt to ấy không.

Đoàn Ngọc còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, trong khoang thuyền đã có hai gã hòa thượng nhảy ra.

Hai người này thân thủ nhanh nhẹn, xuất thủ còn nhanh hơn nữa, bỗng nhiên, hai cặp quyền đầu như hai cặp phật thủ đã đến trước mặt Đoàn Ngọc, quyền phong ào ạt, quả thật chiêu thức trầm, lực đạo mãnh.

Chỉ tiếc là, đại công tử con nhà hảo hán đệ nhất Trung Nguyên Đoàn Phi Hùng, võ công không những không thua kém gì phụ thân của y cho mấy, hình như còn có vẻ muốn thanh xuất vu lam.

Nhất là khinh công thân pháp của y, không những linh động hơn người, còn phong nhã, còn đẹp mắt.

Y đề khí, người bỗng một chiêu Cáp Tử Phiên Thân, bay ra sau lưng hai gã hòa thượng.

Gã hòa thượng biến chiêu cũng không chậm tí nào, bàn tay đập xuống người tung lên, La Hán Thoát Y, vung quyền phản kích. Nhưng y ra chiêu đã quá chậm.

Võ đao trong tay của Đoàn Ngọc đã đánh vào huyết Kiên Tĩnh trên vai y.

Y vừa tung người lên, chỗ đó lại chính là trọng tâm trên toàn thân, bị đánh vào, người y lập tức đứng không vững, loạng choạng lùi lại bảy tám bước, bình lên một tiếng đụng vào lan can chiếc thuyền hoa.

Đoàn Ngọc vung tay lên một cái nữa, chỉ nghe tùm tùm hai tiếng, hai gã hòa thượng lại bị rút vào hồ nước.

Gã hòa thượng còn lại vừa nhảy ra khỏi khoang thuyền, mặt mày tái ngoét, không biết mình nên xuất thủ hay không xuất thủ mới phải.

Y nằm mộng cũng không ngờ được rằng, cái gã thiếu niên nhỏ tuổi đáng điệu ôn nhã này, võ công lại kinh người như vậy.

Đoàn Ngọc cũng đang nhìn y.

Gã hòa thượng này tuổi tác xem ra cũng lớn hơn tí đỉnh, dáng điệu hình như

cũng ra vẻ biết điều tí đỉnh, quan trọng nhất là, y còn chưa ra tay xuất thủ đánh người ta.

Vì vậy Đoàn Ngọc đối với gã còn có chút khách khí, y mỉm cười nói:

- Đồng bạn của ông đi hết rồi, ông còn chưa đi sao ?

Gã hòa thượng gật gật đầu, thở ra một hơi thật dài, bỗng hỏi:

- Thí chủ cao tính ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi tính Đoàn.

Hòa thượng hỏi:

- Đại danh ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đoàn Ngọc.

Hòa thượng lại thở ra nói:

- Đoàn thí chủ võ công quá cao cường.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Ba chớp ba nhoáng, cũng tầm tạm.

Gã hòa thượng bỗng sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Nhưng Đoàn thí chủ bất kể võ công cao cường đến đâu, nếu đã xen vào chuyện này, sau này e rằng khó mà toàn thân thoái lui đó.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao ?

Gã hòa thượng nói:

- Không lẽ thí chủ không nhìn ra bọn bản tăng từ nơi nào lại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Hòa thượng dĩ nhiên là từ trong chùa ra, trừ phi các ông không phải hòa thượng, mà là cường đạo.

Gã hòa thượng hần học trừng mắt nhìn y một cái, chẳng nói thêm một lời

nào, bỗng nhảy tung người lên, tùm một tiếng cũng nhảy luôn xuống nước.

Đoàn Ngọc bật cười lẩm bẩm:

- Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng gánh, xem ra gã hòa thượng này cũng nghĩa khí lắm.

Y phúi phúi quần áo, tính đi, lại tính bước qua hỏi thăm người đàn bà đẹp ấy có bị thụ thương gì không.

Đang còn tần ngần chưa quyết định được chủ ý, trong thuyền đã có người đang hô hoán:

- Đoàn công tử, xin dừng chân.

Tiếng nói nghe như hoàng oanh đang bay ra khỏi hang, vừa nhẹ nhàng, vừa ngọt ngào, không giống lúc cô đang há họng ra kêu cứu mạng tí nào.

Đoàn Ngọc khẽ ho lên hai tiếng.

Không phải là y muốn ho thật, đó là cái tật của phụ thân y, phụ thân cô họng đại khái là có đàm, muốn nói gì quan trọng, cũng thích ho khẽ lên hai tiếng trước.

Vì vậy Đoàn công tử cũng học đầy đủ, y phát giác ra lúc chưa nói chuyện, ho lên vài tiếng trước, là cách tốt nhất.

Nào ngờ người đàn bà đẹp mặc áo trắng đã bước lại, tay vịn vào khoang thuyền, nhìn y, cặp mắt tuyệt đẹp đang lộ đầy vẻ quan thiết, cô dịu dàng nói:

- Đoàn công tử có phải bị lạnh đấy không ? Nơi đây tầu xảo có chút cao đơn mua từ kinh đô, trị cổ họng tốt lắm.

Đoàn Ngọc ngay cả ho cũng không dám ho lên nữa, y gượng cười nói:

- Không cần, tôi ... tại hạ tốt thôi ...

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng nhoẻn miệng cười nói:

- Công tử vốn là người tốt, tôi biết mà.

Đoàn Ngọc đỏ mặt lên, nói nhanh:

- Không phải tôi có ý như vậy, tôi muốn nói là, tôi không có bệnh.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng cười càng ngọt ngào, cô nói:

- Không có bệnh lại tốt nữa, trên thuyền còn có một bình Trúc Diệp Thanh để lâu năm ...

Đoàn Ngọc vội vã nói:

- Không cần, không cần khách khí, tại hạ đang tính cáo từ đây.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói:

- Công tử muốn đi, dĩ nhiên tiện thiếp không dám cản trở, chỉ bất quá, lỡ công tử đi rồi, mấy gã ác tăng đó trở lại nữa thì sao ?

Đoàn Ngọc không biết nói gì.

Muốn làm người tốt, thì phải làm cho đáo để.

Trên bờ đang có người kêu:

- Tiền rượu của vị công tử trên thuyền kia tổng cộng là một lượng bảy tiền, còn chưa tính xong, xin trả giùm cho.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng nói:

- Tiền rượu của công tử, tôi ...

Đoàn Ngọc vội vã nói:

- Không được, xin đừng khách khí, tôi đã có đây.

Để đàn bà trả tiền giùm, chuyện đó biết bao là khó khăn.

Đoàn Ngọc công tử xuất thủ cứu người, không lẽ là để cho người ta trả giùm tiền rượu cho mình sao ?

Chuyện đó không thể nào để người ta hiểu lầm được.

Đoàn Ngọc lập tức quynh quáng lấy hầu bao ra, trong lúc hấp tấp không được cẩn thận lắm, ngân phiếu và vàng lá rớt hết ra cả mặt đất, ngay cả thanh Bích Ngọc Dao cũng rớt luôn ra ngoài.

May mà người đàn bà đẹp mặc áo trắng ấy không chú ý chuyện gì khác, cặp mắt mỹ lệ của cô, hình như đang bị cái má lúm đồng tiền của Đoàn Ngọc thu hút, không còn nguyện ý nhìn sang chỗ khác.

Trúc Diệp Thanh để lâu năm quả thật là rượu ngon, màu sắc xem ra cũng làm người ta mát mắt, uống vào mềm mại, phảng phất như đầu lưỡi của tình nhân.

Người đàn bà đẹp mặc áo trắng cũng đang thè cái lưỡi xinh xắn ra, liếm môi mình.

Đoàn Ngọc vội vã gắp đầu xuống uống rượu, uống xong ly này, y mới sực nhớ ra, mình đã vi phạm toàn bộ điều răn thứ nhất, thứ tư, thứ năm, thứ bảy, bốn điều luôn một lượt.

Chết người nhất là, cái thuyền hoa ấy không biết đã chèo ra giữa hồ lúc nào rồi, y muốn bỏ đi cũng không kịp nữa.

Huống gì hiện tại, cô đã xem y như là bạn bè, thậm chí còn nói cho y biết tên của mình.

- Em tên là Hoa, tên là Dạ Lai.

Hoa Dạ Lai.

Cái họ đã hay quá, cái tên cũng hay quá.

Ánh trăng đẹp làm sao, xuân sắc đẹp làm sao, rượu ngon làm sao.

Bao nhiêu chuyện nhất thiết hình như đều quá đẹp, Đoàn Ngọc thở ra trong bụng, y quyết định mình buông thả ngày hôm nay.

Mỗi người đều nên ngẫu nhiên buông thả mình một lần, có phải vậy không ?

Huống gì hôm nay y làm chuyện cũng không phải là xấu xa gì ... Ai nói cứu người là chuyện xấu xa ? Ai nói uống ly rượu là chuyện xấu ?

Đoàn Ngọc lập tức tha thứ cho mình ngay.

Tha thứ cho mình không phải là dù gì cũng dễ hơn tha thứ người khác ?

Vì vậy Đoàn Ngọc không say cũng say mất.

Trăng sáng.

Đêm trăng ở Tây hồ, Tây hồ dưới ánh trăng, thuyền hoa đã cập vào bờ dương liễu.

Còn người ?

Người đang say vui, người đang ngủ vui.

Đoàn Ngọc chỉ biết mình được đem vào trong khoang thuyền, được đem vào căn phòng thật thơm tho, nằm trên một chiếc giường còn thơm hơn cả hương hoa, y chẳng phân biệt được mình đang mộng hay tỉnh ?

Bên cạnh phảng phất có người, người cũng thơm hơn cả hương hoa, có phải là Dạ Lai hương đầy không ?

Y phân biệt không rõ ràng cũng không muốn phân biệt cho rõ ràng. Cho là mộng cũng tốt, tỉnh cũng tốt, cứ như vậy hưởng cái mùi vị mông mông lung lung, phiêu phiêu phưởng phưởng, cuộc đời còn có mấy ai được thưởng thức tới như vậy ?

Đêm thật yên lặng, mát mẻ như suối nước.

Gió thổi qua song cửa, trên song chập chờn bóng hình của những hoa nhỏ.

Bên cạnh phảng phất như có người đang gọi khẽ y:

- Đoàn công tử, Đoàn lang !

Đoàn Ngọc không trả lời, y không muốn trả lời, y không muốn tỉnh táo.

Nhưng y cảm thấy được người bên cạnh đang xoay trở, sau đó bên có một bàn tay thơm tho ngọt ngào thò lại, hình như muốn thăm dò hơi thở của y.

Hô hấp của y rất đều đặn.

Bàn tay trên mặt y nhẹ nhẹ phe phẩy mấy cái, người thì rón rén bò dậy khỏi giường.

Người còn đẹp hơn cả hoa.

Cặp đùi dài dài, cái eo thật nhỏ, đầu tóc đen nhánh xỏa xuống hai bên vai như suối mây, da thịt trơn láng mềm mại như lụa.

Ngay cả ánh trăng cũng đang nhìn trộm vào song cửa, hướng gì là người ?

Đoàn Ngọc len lén mở mi mắt, y nhìn không nổi phải khen thầm lên trong bụng.

May mà y chưa đem câu khen thưởng ấy thốt ra ngoài miệng.

Bởi vì y bỗng phát hiện ra Hoa Dạ Lai đang rón rén cầm lấy quần áo của y lên, cùng thủ pháp thật khinh xảo, móc cái hàu bao trong đó ra.

Sau đó, cô lại rón rén đi đến song cửa, song cửa có để mấy chậu bông, có phải là Dạ Lai hương không ?

Cô ngần ngừ một lát, bèn đem cây bông trong chậu thứ hai ra, đem hết cả đất cát ra ngoài.

Sau đó cô lại dùng động tác nhanh nhẹn nhất, bỏ hàu bao của Đoàn Ngọc vào trong, rồi lại bỏ cây bông vào lại, đổ đất cát vào nhẹ nhẹ, đập xuống cho bằng phẳng.

Hiện tại không ai biết được cái chậu bông này có điểm gì khác biệt hơn chậu bông khác.

Cô thở phào ra một hơi nhẹ, lúc quay người lại, gương mặt còn nhin không nổi lộ ra một nụ cười đắc ý.

Cô cười thật ngọt ngào, như một đứa bé ngây thơ vô tội.

Chỉ tiếc là Đoàn Ngọc bây giờ không còn thưởng thức gì được. Y đã nhắm mắt lại, lỗ mũi còn thậm chí phát ra tiếng ngáy nho nhỏ đều đều, giống như tiếng ngáy của những người say rượu.

Hoa Dạ Lai đứng ở đầu giường, nhìn y ra chiều thỏa mãn, cô rón rén bò lên giường, đưa đôi tay mềm mại trơn láng ôm chặt lấy y.

Hiện tại hình như cô hy vọng y tỉnh lại thôi.

Dĩ nhiên Đoàn Ngọc không tỉnh lại.

Cô thở ra nhẹ nhẹ, bỗng làm bầm ca nho nhỏ trong miệng, ca lên bài phảng phất như:

- Ai da, cái chú bé đáng thương kia.

Cô ca nho nhỏ trong miệng, hơi thở càng lúc càng nặng, cánh tay đi lên người của Đoàn Ngọc phảng phất càng lúc càng nặng.

Cô đã ngủ mất, đem theo tấm lòng sung sướng thỏa mãn đắc ý mà ngủ mất. Gió thổi qua song cửa, trên song chập chờn bóng hình của những mảnh hoa nhỏ.

Đoàn Ngọc chậm chậm trở mình lại, gọi nhỏ:

- Hoa cô nương, Hoa Dạ Lai.

Không có tiếng trả lời.

Hô hấp của cô nặng nề mà đều đặn, cô cũng đã uống không ít Trúc Diệp Thanh.

Đoàn Ngọc lại đợi thêm một hồi lâu nữa, rồi mới rón rén bò dậy, cảm y phục của y lên, rón rén bước đến song cửa.

Giấy trên khung đã muốn trắng lên.

Đoàn Ngọc nhắc cái bình bông đó lên, cũng dùng thủ pháp thiết nhanh, lấy hết những đồ dưới cây bông đổ ra y phục.

Sau đó y lại bỏ cây bông vào lại, lấy đất cát đập bằng lại.

Gương mặt y cũng bất giác lộ ra một nụ cười đắc ý, nhưng lúc quay người lại nhìn thấy cô, trong lòng y nhin không nổi cảm thấy có chút gì khiếm lỗi.

Gã thiếu niên lương thiện này, trước giờ không muốn làm ai thất vọng, huống gì lại là một người đàn bà mỹ lệ như thế.

Đi rón rén qua đầu giường, thuận tay cầm lên đôi giày làm bằng da bò tinh trí của y.

Người nằm trên giường bỗng trở mình, lẩm bẩm nói:

- Anh dậy làm gì thế ?

Đoàn Ngọc ráng khống chế lại trái tim đang đập mạnh, y nhẹ giọng nói:

- Tôi phải đi sớm một chút, sáng dậy còn phải đi đường.

Người nằm trên giường gật gật đầu, cặp mắt còn chưa muốn mở ra, hàm hồ nói:

- Lúc về anh đừng quên lại đây thăm em.

Đoàn Ngọc nói:

- Dĩ nhiên.

Thật ra, dĩ nhiên y cũng biết, hôm sau cô nhất định không còn ở chốn này. Người nằm trên giường thờ phào ra xem chừng thỏa mãn, lại ngủ tiếp liền đó.

Dĩ nhiên cô không ngờ rằng cái gã ngơ ngơ ngáo ngáo này lại phát hiện ra bí mật của cô, cô chỉ hy vọng y đi nhanh nhanh lên.

Cái chỗ dưới chậu bông quả thật là chỗ giấu đồ quá tốt. Nếu y không tình cờ trông thấy, ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện ra mình mất đồ, cũng không cách nào nói cô lấy mất đi.

Bắt ăn trộm phải có tang chứng, y cũng hiểu cái đạo lý đó, dĩ nhiên chỉ còn cách ngậm hờn mà bỏ đi.

Huống gì những chuyện đó vốn khó mà nói được ra miệng.

Hỷ, đàn bà, xem ra đàn ông đối với đàn bà quả thật phải đề ý cẩn thận một chút.

Trời đã gần sáng. Mặt trăng mờ nhạt còn đang treo trên đầu ngọn cây, ánh sao mờ lung đã trốn vào trong khoảng da trời xanh nhạt vô cùng tận.

Con đường lát đá xanh nhỏ, ướt đẫm những giọt sương lạnh.

Đoàn Ngọc đi chân trần, qua hết cái sân, sương lạnh thấm từ gót chân lên đến đỉnh đầu.

Y bỗng trở nên rất tỉnh táo, thật không có lúc nào tỉnh táo bằng.

Tường không cao lắm, trên tường cũng có trồng hoa cỏ.

Hương hoa trong gió mai trong trẻo thấm vào tận cõi lòng người ta.

Đoàn Ngọc nhảy ra khỏi tường, đứng ở một góc mang vào đôi giày, rồi đổ hết mấy thứ đồ y đã lấy từ trong chậu ra, bỏ vào lại trong túi, ngẩng đầu lên, hít thở mấy hơi dài cái không khí đượm đầy mùi hương hoa đó.

Y bỗng phát hiện ra, cái hồ danh tiếng này lúc sáng sớm còn đẹp hơn cả lúc

hoàng hôn.

Y đi bộ chậm chậm trên con đường dọc theo bờ hồ, thưởng thức phong cảnh tươi đẹp mới mẻ của Tây hồ buổi sáng.

Y không có gì hối hả, dù có đi ba ngày ba đêm mới đến chỗ khách sạn y đầu túc hôm qua, cũng không có gì quan hệ.

Người đàn bà giao hoạt mà mỹ lệ đó tỉnh lại rồi, phát hiện ra cái chậu bông lại trở thành trống lông, gương mặt cô ta sẽ lộ vẻ ra sao nhỉ ?

Nghĩ đến lúc đó, Đoàn Ngọc nhin không nổi bật cười lên, trong lòng tuy cũng cảm thấy có lỗi, nhưng cái thứ sung sướng bí mật, tội lỗi đó còn nồng đậm hơn là cái cảm giác ăn năn nhiều.

Y nhin không nổi thò tay vào bọc, lấy những thứ đồ mất mà lấy lại được, ra nhìn qua một lượt.

Y ngăn người ra.

Trong hầu bao ngoài xấp ngân phiếu phụ thân y đã đưa cho, mấy tấm vàng lá mẹ y đã đưa cho, còn có thêm hai thứ đồ khác.

Một chuỗi minh châu còn lớn hơn cả mắt rồng, một miếng ngọc bài lông lánh.

Trên châu như vậy tìm một hạt cũng không chừng không khó, nhưng đủ hết bao nhiêu đó trên châu lớn nhỏ như nhau, thì lại quá khó.

Ngọc bài cũng là thứ màu sắc phong nhuận, không có chút tì vết.

Đoàn Ngọc dĩ nhiên là người biết của, y vừa nhìn là đã biết hai thứ này là bảo vật đáng giá liên thành.

Hai thứ đồ này ở đâu ra đây ?

Đoàn Ngọc rất nhanh chóng đã nghĩ ra được ngay. Hoa Dạ Lai nhất định đã xem chậu bông là chỗ bảo tàng bí mật của cô.

Trước y nữa, chắc là đã có người bị cô gạt như vậy.

Đoàn Ngọc lại bật cười, thật tình y cảm thấy rất thú vị.

Dĩ nhiên y không phải là kẻ tham tâm, nhưng dùng cách này để cho người đàn bà tham tâm mà mỹ lệ ấy một chút trừng phạt, cũng không phải là chuyện gì tự hỏi lòng xấu hổ được.

Huống gì, bây giờ dù y có muốn đem những thứ này trả lại cho cô, cũng tìm không ra cái chỗ sào huyệt bí mật của cô ở đâu.

Thật ra y không hề nghĩ đến chuyện đi tìm cái phiền phức đó.

Đoàn Ngọc thở ra, rút cuộc đi đến cái kết luận đó.

Do đó, y bèn đem hết tất cả mọi thứ bỏ vào lại trong túi của mình.

Y rất thỏa mãn với cái cách mình xử lý câu chuyện, vừa trầm tĩnh vừa ôn hòa, rất là thỏa mãn, thỏa mãn đến cực kỳ.

Y cảm thấy thật tình mình cũng nên được tưởng thưởng.

Trời đã sáng trưng.

Có tiếng xào xạt, trong đám liễu bồng có một chiếc thuyền nhỏ chèo ra.

Người chèo thuyền tuổi tác cũng không lớn lắm, để chân trần mang đôi giày cỏ, đầu đội một chiếc nón rộng vành, đứng ở xa thật xa đã kêu với Đoàn Ngọc:

- Tướng công muốn qua hồ không ?

Đoàn Ngọc phát hiện ra cái số của mình thật tình không tệ tí nào, y đang không biết nên đi đường nào về lại, vừa tính tìm chiếc thuyền, là thuyền lập tức đến ngay.

- Có biết khách sạn Thạch Gia ở đâu không ?

Dĩ nhiên là biết.

Người đưa đò ở Tây hồ, còn ai không biết khách sạn Thạch Gia !

Do đó Đoàn Ngọc bèn nhảy lên thuyền, cười nói:

- Đưa giùm tôi lại đó, tôi cho ông mười lượng bạc.

Y cảm thấy mình sung sướng, thế nào cũng sẽ để người khác chia xẻ một chút cái sung sướng của y.

Sung sướng vốn là cái thứ gì thật kỳ quái, không hề vì mình chia bớt cho người khác mà giảm đi.

Có lúc mình chia cho người ta càng nhiều chùng nào, mình càng cảm thấy mình được lại nhiều chùng đó.

Nào ngờ nhà thuyền không những không có tí gì thích thú cảm kích, ngược lại còn trợn mắt trắng dã lên, trừng trừng nhìn y nói:

- Không lẽ ngươi là cường đạo sao ?

Đoàn Ngọc bật cười, nói:

- Ông xem tôi giống cường đạo lắm sao ?

Nhà thuyền lạnh lùng nói:

- Nếu không phải cường đạo, tại sao đi thuyền có một chuyến là đưa ngay mười lạng bạc ?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Ông chê nhiều ?

Nhà thuyền nói:

- Lúc đầu thì chê nhiều, nhưng bây giờ thì chê ít.

Đoàn Ngọc nhin không nổi, mở miệng hỏi:

- Tại sao ?

Nhà thuyền nói:

- Tiền bạc của ngươi lấy vào trong túi, dễ dàng như vậy, muốn ngồi trên chiếc thuyền của ta, phải đưa nhiều nhiều một chút.

Đoàn Ngọc lại bật cười nói:

- Thì ra không phải ta là cường đạo, ngươi mới là cường đạo.

Nhà thuyền nói:

- Bây giờ ngươi mới biết, thì đã quá muộn.

Cây sào dài của y chỉ điểm có mấy cái, thuyền đã ra giữa hồ. Sức lực hai bên cánh tay của y ít ra cũng có tới năm ba trăm cân.

Đoàn Ngọc nhìn y hỏi:

- Đây là thuyền cướp thật sao ?

Nhà thuyền lạnh lùng nói:

- Hừ.

Đoàn Ngọc nói:

- Nghe nói trên thuyền cướp, nếu muốn giết người, thường thường có hai cách.

Nhà thuyền nói:

- Người cũng biết nhiều chuyện lắm đó.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng không biết người tính mời ta ăn đao nhĩ, hay là cho ta mò tôm ?

Nhà thuyền nói:

- Đây còn phải xem người có đưa tiền ra mau mắn hay không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tiền bạc khó mà buông ra, đưa tiền cho người ta, làm sao mau mắn được.

Nhà thuyền cười nhạt nói:

- Vậy thì ta chỉ còn nước mời người xuống nước tắm một cái.

Đoàn Ngọc nói:

- Khỏi cần khách khí, ta vừa mới tắm.

Nhà thuyền không đợi y nói xong câu, bỗng tung người lên, nhảy mạnh xuống nước.

Tiếp theo đó, chiếc thuyền nhỏ bèn xoay vòng vòng ở giữa hồ, xoay thật là nhanh.

Đoàn Ngọc vẫn còn không có gì là khẩn cấp, lăm bằm một mình:

- Chỉ xoay không còn không sao, lật thì mới nguy.

Câu nói ấy vừa chưa thốt ra xong, chiếc thuyền nhỏ quả thật đã lật úp lại.

Nào ngờ Đoàn Ngọc vẫn còn chưa lọt xuống nước.

Thuyền sắp lật, người của y đã tung lên trên không, đợi đến lúc đáy thuyền lật lên trời, y đã nhẹ nhàng hạ xuống đáy thuyền, miệng lẩm bẩm:

- Lật còn chưa sao, chìm xuống mới là nguy.

Bỗng nghe toang lên một tiếng, đáy thuyền đã bị lũng một lỗ thật lớn, thuyền nhỏ lập tức bắt đầu chìm dần dần xuống.

Đoàn Ngọc vẫn còn chưa lọt xuống nước.

Cây sào chèo thuyền còn đang trôi trên mặt nước, y bỗng tung người lại, mũi chân điểm xuống cây sào một cái nhẹ, cây sào bèn trượt về phía trước.

Người của y dựa vào cái sức điểm xuống nhẹ đó, lại tung lên lần nữa, đợi cây sào trượt tới ba trượng, y lại nhảy tới dùng mũi chân nhấn vào một cái.

Đổi hai lần hơi thở xong, y lại nhẹ phiêu phiêu hạ xuống trên bờ, miệng còn lẩm bẩm:

- Xem ra thuyền chìm xuống cũng không nguy lắm, chỉ bất quá có tí đáng tiếc vậy thôi.

Bỗng nghe lùm bùm có tiếng nước bắn tung lên, nhà thuyền đã thò đầu ra khỏi mặt nước, đưa cặp mắt đen vừa sáng nhìn chòng chọc vào Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc chấp tay sau lưng, mỉm cười nói:

- Hiện tại chắc nước đang lạnh lắm, có tắm cũng phải coi chừng bị cảm.

Nhà thuyền lại trừng mắt nhìn y cả nửa ngày, bỗng thở ra một hơi dài nói:

- Khinh công giỏi thật.

Đoàn Ngọc nói:

- Ba chớp ba nhoáng, cũng tạm tạm được.

Nhà thuyền sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là ngươi một biên nhân tài như vậy, lại không chịu đi học làm người tốt.

Đoàn Ngọc sắc cười nói:

- Ngươi không chịu học làm người tốt hay ta không chịu học làm người tốt ?

Nhà thuyền lại thở ra, hững hờ nói:

- Ta vốn muốn bảo toàn cho người, chỉ cho người một đường đi, hiện tại xem ra người chỉ còn có mỗi con đường chết.

Đoàn Ngọc cũng thở ra, nói:

- Tính mời ta đi ăn đáo trước, rồi mời ta xuống tắm, cũng coi như là chỉ cho ta một con đường để đi sao ?

Nhà thuyền cười nhạt một tiếng, chúc đầu xuống, lại lặn vào dưới nước.

Đoàn Ngọc bồng hô lên:

- Chờ một chút.

Nhà thuyền chậm chậm thò đầu lên khỏi mặt nước hỏi:

- Còn muốn nói gì nữa ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Ta quên chưa cảm ơn người.

Nhà thuyền chau mày hỏi:

- Cảm ơn ta ?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Bất kể người nói thật hay giả, ta cũng đều cảm ơn người.

Nụ cười của y thuần chân mà thành thật, đưa nụ cười đó ra với người ta, vĩnh viễn sẽ không bị nuốt khô.

Nhà thuyền nhìn y, nhìn một hồi thật lâu, bỗng lại thở ra nói:

- Cỡ hạng thiếu niên như người, chết đi cũng có chỗ đáng tiếc.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Ta cũng không tính chết.

Nhà thuyền trầm ngâm một lát rồi nói:

- Nếu hiện tại người mau lại chùa Phong Lâm, tìm một vị đạo nhân họ Cố, không chừng còn có chút hy vọng.

Đoàn Ngọc cười khỏ hỏi:

- Ta đang sống khỏe khoắn thế này, tại sao người cứ nói ta sắp chết tới nơi rồi vậy ?

Nhà thuyền nói:

- Không lẽ người đã quên mình làm chuyện gì rồi sao ?

Đoàn Ngọc chau mày một cái, nói:

- Ta làm chuyện gì rồi ?

Nhà thuyền sa sầm nét mặt nói:

- Người đắc tội với một người không đắc tội được, một người không nên đắc tội.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một thoáng, sực hiểu ra:

- Có phải người nói bốn vị đại hòa thượng kia ?

Nhà thuyền phảng phất như thấy mình nói nhiều quá, tung người lên, đã lặn xuống dưới nước.

Đoàn Ngọc nói:

- Chùa Phong Lâm là nơi nào ? Người không nói cho ta biết, làm sao ta biết đâu mà tìm ?

Giọng nói của y tuy lớn, chỉ tiếc là trên mặt hồ không còn thấy bóng dáng của nhà thuyền đâu.

Ngay cả chiếc thuyền nhỏ cũng đã mất tiêu.

Đoàn Ngọc lại thở ra, y cười khỏ nói:

- Có phải vận khí của mình đang từ từ xoay ngược đây không ?

Y chậm chậm quay người lại, bỗng phát hiện ra trong bụi liễu, đang có cặp mắt thật to trùng trùng nhìn y.

Cô bé có cặp mắt to lại xuất hiện ở đây, người cô còn mặc bộ đồ dài màu tím nhạt, giải thắt lưng bên hông có thêm một thanh trường kiếm rất chải chuốt.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới sực nhớ ra, mình còn quên một thứ đồ ... thanh đao của y.

Y chỉ nhớ được tối qua lúc bắt đầu uống rượu trong thuyền hoa, thanh đao còn đang ở trên bàn.

Sau đó y bèn quên mất, không những quên thanh đao, ngay cả chính mình cơ hồ cũng muốn quên luôn.

Thanh đao này cũng có tên là Bích Ngọc Đao, vốn là vũ khí thành danh của Đoàn lão gia tử lúc còn thiếu niên lăn lộn trong giang hồ, nghe nói còn là của Đoàn phu nhân lúc chưa lấy chồng đưa cho ông ta làm vật định tình. Cho đến khi Đoàn Ngọc lên mười tám tuổi, Đoàn lão gia tử mới đem thanh đao này giao lại cho y.

Đoàn Ngọc đang than thầm trong bụng, trước mắt phảng phất lại xuất hiện ra gương mặt của phụ thân đang vênh mặt lên dạy dỗ mình.

Cô bé có cặp mắt to thấy y quay mặt lại, cũng vênh mặt lên, cười nhạt nói:

- Ngay cả chùa Phong Lâm còn không biết ở đâu, còn qua lại làm gì trong chốn giang hồ ?

Đoàn Ngọc nhin không nổi hỏi cô:

- Cô biết chùa Phong Lâm ở đâu không ?

Cô bé quay người về phía sau nhìn nhìn, rồi lại nhìn qua hai bên, rồi nói:

- Anh đang nói với ai thế ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Nơi đây không lẽ còn có ai khác sao ?

Cô bé vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Anh đã biết nam nữ có chỗ bất tiện, còn đi nói chuyện với tôi làm gì ?

Thì ra cô còn đang nhớ kỹ trong bụng chuyện hôm qua.

Con gái trong bụng có chút nhỏ nhen, nam tử hán đại trượng phu, cũng nên nhường cho cô chút xiu.

Đoàn Ngọc cười vả lá nói:

- Nếu cô nương biết chùa Phong Lâm ở đâu, làm ơn chỉ cho tôi một con

đường đi.

Cô bé trừng to mắt lên, cười nhạt nói:

- Chúng ta chưa quen biết bao giờ, tôi dựa vào đâu mà dám chỉ điểm cho anh đường đi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tại hạ là Đoàn Ngọc, cô nương quý tính ?

Cô bé nói:

- Đã nam nữ bất tiện rồi, ngay cả rượu còn uống không được, làm sao lại nói tên họ với nhau nghe được ?

Xem ra cô bé này không những bụng dạ nhỏ nhen, mà còn dằn dai quá chừng đi.

Đoàn công tử không phải là người quen chịu người khác giận dỗi, chỉ cần có một nơi tên là chùa Phong Lâm, còn sợ gì không hỏi thăm cho ra được sao ?

Y cười cười, ôm quyền hướng về cô bé, nói:

- Tôi phiền không được cô, nhưng chắc là trốn được cô chứ.

Nào ngờ cô bé lại hô hoán lên:

- Anh quay lại đây, chúng ta còn chưa nói chuyện xong !

Đoàn Ngọc chỉ còn nước quay lại, cười khở hỏi:

- Còn có chuyện gì nói chưa xong nữa ?

Cô bé cười nhạt nói:

- Tôi hỏi anh, anh đã không chịu ngồi uống rượu chung bàn với tôi, tại sao anh lại đến thuyền người khác uống rượu được, không những vậy, uống cả đêm, không lẽ cô ta không phải là đàn bà, không lẽ các người không phải là nam nữ bất tiện lắm sao ?

Thì ra cái chuyện chân chính cô không thoải mái là cái chuyện này !

Đoàn Ngọc không nói gì nữa.

Cái chuyện đó rốt cuộc giải thích không được, không giải thích có lúc còn là

cách giải thích tốt nhất.

Huống gì, y hà tất phải đi giải thích với một cô bé không biết điều này.

Cô bé còn chưa chịu buông tha, cô lớn tiếng nói:

- Sao anh không mở miệng nói gì nữa vậy, có phải đã biết mình đuối lý rồi đấy không ?

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khỏ.

Cô bé trừng mắt nhìn y, bỗng nhiên lại cười lên thật quyến rũ nói:

- Người nào biết mình có lỗi, cũng còn thuốc để cứu chữa, anh đi theo tôi đi.

Đoàn Ngọc ngăn người ra hỏi:

- Cô đem tôi đi tới chùa Phong Lâm ?

Cô bé cắn môi, nói:

- Không đem anh tới chùa Phong Lâm, không lẽ còn đem anh đi chết đâu đó !

- Ngàn lần vạn lần không được kết giao với đàn bà không quen biết, ngàn lần vạn lần.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước thở ra trong bụng, xem ra hiện tại y không thể không làm quen với một người đàn bà không quen biết.

Y chỉ hy vọng người này tốt hơn người kia một chút.

Gió nổi lên, tơ liễu phát phơ giữa chừng không, như tuyết rơi.

Cô bé đang vạch rẽ cành liễu, chậm chậm đi phía trước tuy cô mặc y phục đàn ông, eo cô đưa qua nhẹ nhàng éo lả.

Có phải là cố ý éo lả cho Đoàn Ngọc thấy không nhỉ ? Để chứng minh rằng cô không còn bé nữa, cô đã là người lớn lắm rồi ?

Đoàn Ngọc không muốn nhìn cũng không xong, thật ra, cái eo cô bé này uốn qua uốn lại, mềm mại như nhành liễu, tuy vẻ con nít còn chưa thoát đi hết, lại có thứ phong vận làm say lòng người.

Con mắt của đàn ông, không phải vốn bởi vì hạng người đàn bà như vậy mà

mọc ra sao ?

Đoàn Ngọc đang độ thiếu niên, Đoàn Ngọc mới có mười chín tuổi.

Cô bé phảng phất cũng biết phía sau có người đang nhìn mình, cô bỗng liếc về phía sau một cái nói:

- Tôi họ Hoa, tên là Hoa Hoa Phong.

Hoa Hoa Phong, cái tên này nghe cũng hay quá đấy chứ.

Đoàn Ngọc cười, y cảm thấy mình cũng ít ra không đến nỗi gì, hiện tại ít ra cô cũng không thể được coi là một người đàn bà không quen biết. Ít ra, y cũng biết tên họ của cô.

Chùa Phong Lâm ở ngay mé bên trái Hạnh Hoa Thôn, bên cạnh Nhạc

Vương miếu, là một trong tám khu rừng lớn ở Tây hồ.

Trong chùa nhang khói trước giờ vẫn nghi ngút, nhất là gặp lúc giai tiết xuân thu, người chơi Tây hồ dù không tin Trời Phật, cũng lại chùa đốt vài cây nhang.

Chùa Phong Lâm là chùa của hòa thượng.

Gã chèo thuyền tại sao lại kêu Đoàn Ngọc đi tìm đạo nhân họ Cố nhỉ ?

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt nói:

- Gã nhà thuyền kia kêu anh đi tìm một đạo nhân họ Cố ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh không nghe lầm chứ ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Lỗi tai tôi, còn chưa bị chứng tật gì.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng theo tôi biết, trong chùa Phong Lâm không có đạo nhân nào cả, chỉ có hòa thượng.

Đoàn Ngọc châu mày nói:

- Bốn gã hòa thượng tôi đánh hôm qua, không lẽ chính là hòa thượng trong chùa Phong Lâm ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không phải, phương trượng chùa Phong Lâm, hình như không phải là truyền nhân của chùa Hoa Nam, bốn gã hòa thượng này sử Thiếu Lâm quyền.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Nhìn không ra cô cũng là tay hành gia.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ chỉ cho phép đàn ông đánh nhau, không cho đàn bà luyện võ sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi chẳng có ý đó.

Hoa Hoa Phong nói:

- Có phải anh cũng như các người đàn ông khác, cứ cho là đàn bà phải không hiểu gì cả thì mới tốt ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi cũng chẳng có ý đó.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh có ý tứ gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi chỉ bất quá nói rằng, mắt cô thật tốt, là tay hành gia, không lẽ còn có ý gì khác nữa sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Câu nói đó tuy chẳng có gì sai, nhưng cái giọng của anh nghe ra không đúng tí nào.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Hiện tại tôi cũng đã hiểu cái ý của cô rồi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Hình như cô rất thích tìm người khác quấy phá, thích tìm người khác cãi nhau.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ai nói tôi thích đi tìm người ta cãi nhau, tôi chỉ thích tìm anh.

Câu nói ấy vừa thốt ra, chính cô cũng nhin không nổi bật cười lên.

Đoàn Ngọc nhìn nụ cười ngọt ngào của cô, trong lòng bỗng dưng thấy ngọt ngọt, ngay cả y cũng không biết rõ thế này là thế nào.

Một cô gái thích tìm mình để quấy phá, tìm mình để cãi nhau, mình phải là cảm thấy rất khỏ sở mới phải.

Kỳ quái là, có lúc mình ngược lại cứ cảm thấy sung sướng.

Đàn bà cứ nói là đàn ông trời sinh là cái thứ ngu xuẩn, đại khái cũng vì cái đạo lý này.

Lúc Đoàn Ngọc đang nhìn cô, Hoa Hoa Phong cũng đang nhìn Đoàn Ngọc.

Bọn họ người này nhìn người kia, hình như đã quên mất trên đời này còn có người khác.

Nơi đây đương nhiên không phải chỉ có hai người, những người khác đương nhiên đều nhìn vào bọn họ.

Đoàn Ngọc vốn đã quá đủ cho mọi người chú ý nhìn rồi, huống gì còn thêm một Hoa Hoa Phong bán nam bán nữ này.

Cô bỗng vênh mặt lên phát sân phát nộ, rồi lại bỗng cười ngọt ngào như vậy, có vài người đã nhìn muôn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Hiện tại vừa qua tiết Thanh Minh, chính là ngày tốt đi chơi hồ, trên đường

người qua lại không ít, đến cửa chùa, lại càng là trai màu hồng, gái màu lục, qua lại tấp nập.

Trong đó có du khách từ phương xa lại, cũng có người trong thành lại dâng hương, có lão già gánh bao màu vàng bán nhang, đèn, cũng có các cô con gái nhỏ ôm rổ hoa bán, có các cô ăn nói nhỏ nhẹ, ngọt ngào như oanh, cũng có các tay hảo hán phé chợ ăn nói tục tằn thô lỗ.

Thật ra, ở cái nơi thế này, mình cơ hồ có thể thấy đủ các thức, các hạng người.

Chỉ không thấy có đạo nhân, một đạo nhân cũng không có.

Đạo sĩ vốn không đến chùa hòa thượng làm gì.

Sau góc tường có hai chú tiểu sa di mày thanh mắt sáng, đang núp ở đó lên lên ăn kẹo, chính là từ trong chùa Phong Lâm mới trốn ra.

Đoàn Ngọc sợ phạm phải kỵ húy gì của hòa thượng, không dám đến tận nơi hỏi thăm, nhưng lại đó hỏi hai chú tiểu sa di này, đại khái cũng không có gì quan hệ lắm.

- Xin hỏi hai vị tiểu sư bác, trong chùa có vị nào là đạo nhân họ Cố không vậy ?

- Không có.

- Đạo sĩ trước giờ có dám lại cửa chùa này, dù có lại, cũng bị đánh đuổi đi.

- Tại sao ?

- Bởi vì có những người thấy nơi này nhang khói nghi ngút, cứ nghĩ đến chuyện lại tranh đoạt chùa chiền.

- Không những vậy, thầy tôi thường nói, đạo sĩ ngay cả tóc còn không chịu cắt, thật không thể coi là kẻ xuất gia lục căn thanh tịnh được.

- Nghe nói có đạo sĩ còn có bà vợ nữa.

Hai chú tiểu sa di này hiển nhiên vừa mới xuất gia chưa lâu, xem vẻ mặt của họ, hình như còn rất bức dọc tại sao mình không đi làm đạo sĩ có thể lấy

được vợ, mà lại đi làm hòa thượng.

Đoàn Ngọc cảm thấy rất thú vị, len lén nhét thỏi bạc vào trong túi một bên của họ, rồi hỏi nhỏ:

- Hai ngày nữa tìm cái mũ đội vào, lại Tam Nhã Viên ăn miếng Tống Tẩu Ngư, còn ngon hơn cả kẹo.

Chú tiểu sa di nhìn y hai lần, bỗng nhiên chạy vụt đi như một làn khói.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi cười nói:

- Anh đang dụ người ta phạm tội đấy à ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ăn cá cũng chẳng thể coi là phạm tội.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Người xuất gia làm sao ăn mặn được ?

Đoàn Ngọc nói:

- Rượu thịt rồi cũng đi qua ruột, Phật cốt là ở trong đầu, câu đó không lẽ cô còn chưa nghe nói ?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- May mà anh không làm hòa thượng, nếu không nhất định là một gã hòa thượng giả mạo.

Đoàn Ngọc nói:

- Dù tôi có muốn xuất gia, cũng thà làm đạo sĩ, không làm hòa thượng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Cô nên biết tại sao chứ.

Hoa Hoa Phong sực nhớ lời của chú tiểu, cô trừng mắt nhìn y một cái, nhưng lại nhin không nổi bật cười nói:

- Tôi cứ ngỡ anh là người thật thà, nào ngờ anh cũng chẳng phải người tốt.

Cô lại bỗng nói tiếp theo đó:

- Nhưng anh là một tên ngốc.

Đoàn Ngọc nói:

- Tên ngốc ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghe ai nói trong chùa này có đạo sĩ ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cái vị nhà thuyền ấy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh biết y ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không biết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Y nói anh lại tìm đạo sĩ, anh bèn lại, nếu y nói anh lại đây tìm ni cô, có phải anh cũng lại không ?

Đoàn Ngọc ngăn người ra.

- Điều thứ sáu, không được dễ tin lời người ta nói.

Bỗng phát giác ra mình lại phạm thêm một điều răn của phụ thân.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu anh đánh nhằm phải môn hạ chùa Thiếu Lâm, phiền phức này xem ra thật không nhỏ, nhưng Thiếu Lâm là danh môn chính tông, cũng không đến nỗi vì chuyện tí xiu này mà lấy mạng anh.

Đoàn Ngọc đang lắng nghe.

Hoa Hoa Phong lại nói:

- Huống gì, chùa Thiếu Lâm nếu muốn đặt anh vào chỗ chết, thì ngay cả Long chân nhân ở Vũ Dương cũng chắc gì đã lo được cho anh, huống gì là một gã đạo sĩ chẳng nghe tên tuổi gì !

Đoàn Ngọc thở ra.

Hoa Hoa Phong thở ra, tiếp tục nói:

- Cỡ hạng người tùy tiện tin lời người ta nói như anh, sẽ có ngày bị người ta bán đi còn không biết gì cả.

Đoàn Ngọc bỗng nói:

- Tôi chỉ tin có một chuyện.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Chuyện gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhà thuyền đã nói vậy, nhất định sẽ không vì chỉ muốn gạt tôi lại đây khơi khơi như vậy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh nghĩ là y có mục đích gì khác ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Nếu y có ý hại tôi, nhất định y sẽ đào một cái bẫy ở đây trước đợi tôi lại nhảy vào.

Hoa Hoa Phong chớp mắt hỏi:

- Anh tính nhảy sao ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Chỉ tiếc là hiện tại ngay cả cái bẫy ở đâu tôi còn không biết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu anh đã biết, thì đây chẳng thể coi là cái bẫy nữa.

Cô bỗng lại cười, nhăn nha nói:

- Chính vì anh không bao giờ thấy được cái bẫy, do đó anh mới rớt vào đấy.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy tôi có thể tùy thời tùy lúc lọt vào bẫy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc cũng chớp chớp mắt nói:

- Nhà thuyền đó và tôi chưa từng quen biết, nếu ngay cả y cũng muốn lại hại tôi, gã đánh xe đối diện kia cũng rất có thể là đồng bạn của y.

Hoa Hoa Phong nghiêm mặt nói:

- Ừ, rất có thể.

Đoàn Ngọc đảo quanh tròn mắt một vòng nói:

- Nơi đây, mỗi người không chừng đều rất có thể vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ừ.

Cặp mắt của Đoàn Ngọc bỗng trừng một cái lên mặt cô, y hỏi:

- Còn cô ? Cô có thể vậy không ?

Hoa Hoa Phong vênh mặt lên nói:

- Rất có thể vậy, nhất là tôi đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại tôi đang thích đồ rượu độc cho anh, độc cho anh chết tươi ngay bây giờ.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Chết vì độc còn hơn là chết đuối.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y hỏi:

- Anh dám đi theo tôi không ?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Đi đâu ?

Hoa Hoa Phong chỉ về phía trước một cái nói:

- Nơi đó hình như có chỗ bán rượu, anh ...

Giọng của cô bỗng ngưng bật lại.

Bởi vì cô phát hiện ra ngón tay mình đang chỉ tới ba chữ ...

Chính là ba chữ “Cổ đạo nhân”.

Dùng cây trúc treo tám vải bố màu xanh lên cao làm lá cờ quán rượu, tám vải bố đã được tẩy muốu bạc trắng, trên mặt có đề ba chữ như rồng bay phượng múa thật lớn.

“Cổ đạo nhân” là cái tên của một quán rượu.

Quán rượu này chỉ bất quá là căn nhà nhỏ lấy ván gỗ ráp vào thành hai căn, trong phòng u ám mà ẩm thấp, chất đầy những vò rượu.

Tám phen bằng trúc trước mặt nhà, cũng để đầy từng vò từng vò rượu, trên vò rượu bày một tấm gỗ, coi như là cái bàn uống rượu, khách chỉ việc ngồi trên cái ghế đầu bên cạnh uống rượu.

Trong thành Hàng Châu cũng có rất nhiều quán rượu, bày biện như vậy.

Quán rượu nơi đây chỉ có bán rượu, không có thức ăn, tối đa chỉ có chút ít đậu phụng, để nhấm rượu, vì vậy đa số quá nửa là khách hàng quen thuộc, dân uống rượu.

Những hạng người đó chỉ cần có rượu uống là được rồi, chẳng màng ở đâu, lúc nào, vì vậy hiện tại tuy vẫn còn chưa tới trưa, mà bàn ghế trong quán đã bày biện hân hoi.

Một đứa bé cùi hủi lé mắt, đang bưng một cái chậu lược đầy đậu, từ trong nhà ra, để ở trên quây.

Đã có bốn lão già mùi rượu nồng nặc đang ngồi uống ở đó.

Hoa Hoa Phong và Đoàn Ngọc ngồi đó chờ cả nửa ngày, đứa bé cùi hủi còn chưa lại hỏi han gì.

Đoàn Ngọc hỏi dò:

- Chú là ông chủ ở đây phải không ?

Đứa bé trợn cặp mắt trắng dã lên nói:

- Tôi mà là chủ quán nơi đây, thì quán này phải có tên là Tiểu Lại Lị rồi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Thế chủ quán là ai ?

Đứa bé cùi hủi đưa tay chỉ tấm vải bố một cái hỏi:

- Ông có đọc được chữ không ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Thì ra nơi đây quả có một người tên Cổ đạo nhân thật.

Đứa bé cùi hủi đưa cặp mắt lé trừng lên nhìn y nói:

- Các người rót cuộc có uống rượu hay không ?

Hoa Hoa Phong mở tròn to mắt lên hỏi:

- Không uống rượu đến đây làm gì ?

Đứa bé cùi hủi nói:

- Muốn uống bao nhiêu rượu ?

Hoa Hoa Phong giành nói:

- Đem lại trước hai chục ly Hoa Điêu, đựng vào ống đó.

Đứa bé cùi hủi lại lấy cặp mắt lé trừng lên nhìn cô, gương mặt bấy giờ mới lộ vẻ thân thiện hơn được một chút.

Nơi đây chỉ có một hạng người là được hoan nghênh, được tôn kính, đó chính là người có tử lượng khá.

Ngoài cái quần u ám, còn có để một câu đối:

- Đồ cơ phạn bàn Tiểu Ngư mỹ tửu trường khoan Tạm dịch:

- Bụng đó, mâm cơm nhỏ Cá ngon, ruột rộng chờ rượu Đoàn Ngọc nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Nơi đây cũng bán món cá chung sao ?

Đứa bé cùi hủi nói:

- Không.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng cái câu đối kia ...

Đứa bé cùi hủi nói:

- Câu đối là câu đối, cá là cá.

Nó trợn cặp mắt trắng dã lên rồi đi mất, làm như ngay cả nhìn cũng lười không muốn nhìn thêm Đoàn Ngọc một lần nữa.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Tên quỷ này mở miệng ra làm như muốn đánh lộn với người, không biết ai đắc tội phải nó ...

Hoa Hoa Phong cũng nhin cười nói:

- Hạng người này cũng khó mà gặp phải lắm đấy.

Đoàn Ngọc chớp chớp mắt nói:

- Nhưng tôi có gặp qua một người rồi.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Ai ?

Đoàn Ngọc không nói gì, chỉ cười.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y, cắn cắn môi nói:

- Nếu anh dám nói là tôi, tôi sẽ thuốc cho anh chết ngay.

Sau đó cô cũng bật cười lên.

Bọn họ tuy mới quen nhau, nhưng hiện tại bỗng nhiên cảm thấy như là bạn bè đã lâu năm rồi.

Bấy giờ đứa bé cùi hủi cũng đã đem năm ống rượu lại, bình một tiếng, đặt trên vò rượu, rồi quay phắt đầu đi mất.

Bích Ngọc Đào

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 1(b)

Thiếu Niên Giang Hồ

Trên vò rượu đã có sẵn mấy cái ly không.

Đoàn Ngọc rót ra hai ly, đang tính đưa lên miệng uống.

Hoa Hoa Phong bỗng đề tay y xuống nói:

- Chờ một chút.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn chờ gì nữa ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên tôi không thích thuốc cho anh chết thật, nhưng người khác thì sao ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tên quỷ đó tuy không nhìn tôi thuận mắt, nhưng chắc không đến nỗi phải lấy mạng tôi mới xong.

Nhưng Hoa Hoa Phong không cười, cô vênh mặt lên nói:

- Không lẽ anh quên mình đến đây tìm ai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi đã uống say đâu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu anh quả có cái họa sát thân thật, cái gã đạo sĩ giả bán rượu này làm sao cứu được anh ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không chừng y chỉ bắt quá lấy chuyện bán rượu ra che đậy thân phận của mình thế thôi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy y rất có thể là một tay cao thủ vũ lâm mai danh ẩn tích.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy vũ công của y có thể rất cao cường.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Có phải y cũng rất có thể biết hạ độc được không ?

Nhà thuyền đó đã không dìm Đoàn Ngọc chết đuối được, sẽ muốn đồng bạn của y thuốc cho Đoàn Ngọc chết.

Chuyện đó dĩ nhiên cũng rất có thể lắm.

Xem ra Hoa Hoa Phong không những suy nghĩ chu đáo còn hơn Đoàn Ngọc, cô còn rất quan tâm đến y thật.

Đoàn Ngọc tính mở miệng ra nói, nhưng không nói gì, bởi vì y bỗng phát hiện có người đang nhìn bọn họ.

Bất kỳ ai nhìn người này rồi, cũng đều nhin không nổi muốn nhìn thêm vài lần nữa.

Người này dĩ nhiên là một người đàn bà, dĩ nhiên là một người đàn bà rất mỹ lệ, không những đẹp, mà còn phong tư trác tước, không những vậy, còn biết trang điểm nữa.

Đàn bà biết trang điểm không nhất định phải là đánh phấn cho dày vào.

Người đàn bà này có khuôn mặt trái xoan thật trắng trẻo, không thoa lên tí phấn son gì.

Nhưng bà ta diện đồ rất khảo cứu, một tấm áo rất sát vào người màu xanh, đi với Bách Chiết Trương quần tha thướt, không những chất liệu cao quý, may cắt tinh trí, màu sắc cũng rất hợp với nhau.

Áo quần cũng là một thứ học vấn, muốn hiểu cái thứ học vấn này, không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bà ta xem ra không trẻ tuổi gì, nhưng lại càng hiển lộ vẻ diễm lệ thành thực.

Những hạng người đàn bà này, giống như một đóa hoa đã nở đầy đặn, phong vân diên đảo lòng người.

Đoàn Ngọc nhìn bà ta, ánh mắt lộ đầy vẻ tán thưởng.

Hoa Hoa Phong đang nhìn y, hiển nhiên từ ánh mắt của y, cô đã phát hiện y đang nhìn một người đàn bà.

Do đó cô cũng quay đầu lại.

Cô tẩu xảo bắt gặp bà ta đang mỉm cười, một nụ cười thật mỹ lệ và thành thực.

Chỉ có người đàn bà tuổi tác như bà ta, mới hiểu được cách mỉm cười như vậy.

Hoa Hoa Phong lập tức vênh mặt lên, hạ giọng xuống hỏi:

- Người đàn bà này là ai vậy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không biết.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh không quen biết bà ta ?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh không quen biết gì bà ta, tại sao bà ta lại nhìn anh cười ?

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Có người trời sinh thích cười, ít ra cũng còn tốt hơn là người trời sinh đi tìm người quấy phá.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y hỏi:

- Bây giờ có phải anh đang tìm tôi quấy phá đây không ?

Đoàn Ngọc không trả lời, bởi vì người đàn bà ấy hiện giờ đang bước lại chỗ bọn họ.

Bà ta đi đứng dáng điệu cũng rất đẹp, mỉm cười lại trước mặt bọn họ, nói:

- Hai vị hình như từ phương xa lại đây.

Hoa Hoa Phong lập tức giành nói:

- Chuyện đó có liên hệ gì đến bà ?

Người đàn bà vẫn mỉm cười nói:

- Không có gì liên hệ cả.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không có liên hệ, bà còn hỏi làm gì !

Người đàn bà nói:

- Chỉ bất quá tùy tiện muốn hỏi, hỏi vậy thôi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Có gì hay mà hỏi.

Người đàn bà nói:

- Bởi vì nơi đây chỉ có khách hàng quen thuộc lại thăm viếng, rất hiếm khi thấy người lạ như hai vị.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nơi đây có khách gì lại, thì có liên hệ gì với bà ?

Người đàn bà cười nói:

- Chuyện này thì có chút liên hệ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao ?

Người đàn bà nhoẻn miệng cười nói:

- Vì vậy tôi mới nói cô nương nhất định là khách phương xa lại, nếu không làm sao không biết tôi là ai nhỉ ?

Xem ra bà ta đã nhận ra Hoa Hoa Phong là gái giả trai.

Hoa Hoa Phong lại càng tức giận, cô cười nhạt nói:

- Không lẽ bà có gì đặc biệt lắm sao ?

Người đàn bà nói:

- Nói ra thì cũng có chỗ đặc biệt thật.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Chỗ nào đặc biệt ?

Người đàn bà cười nói:

- Không phải người đàn bà nào cũng đều lấy một ông chồng là đạo sĩ, cô

xem có đúng không ?

Hoa Hoa Phong ngơ ngác hỏi:

- Bà nói gì ?

Người đàn bà nói:

- Chồng tôi là đạo sĩ ở đây, vì vậy nơi đây rất có nhiều người gọi sau lưng tôi là Nữ đạo sĩ, bọn họ còn rất sợ tôi biết, thật ra tôi lại thích cái tên này lắm.

Bà ta mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi mà không thích đạo sĩ, tại sao lại đi lấy đạo sĩ làm gì ?

Hoa Hoa Phong lần này rốt cuộc không biết nói gì. Bất kể ra sao, đàn bà lấy được ông chồng đạo sĩ, cũng không có mấy ai.

Đoàn Ngọc thì đã bật cười.

Y phát giác ra bà Nữ đạo sĩ này không những đẹp, mà còn thú vị phi thường. Nhìn thấy vẻ mặt của y, Hoa Hoa Phong lại càng tức giận, cô bỗng cầm ly rượu trước mặt lên ực một hơi cạn sạch.

Nữ đạo sĩ nói:

- Cô nương cũng uống rượu ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ tôi không được uống ?

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Tôi chỉ bắt quá hơi lấy làm lạ một chút, tại sao cô nương bỗng không sợ trong rượu có độc nữa ?

Thì ra không những cặp mắt bà ta sắc sảo, lỗ tai bà ta cũng rất thính.

Gương mặt của Hoa Hoa Phong đã có vẻ muốn xanh lè ra.

May mà Nữ đạo sĩ đã đổi câu chuyện, bà ta hỏi:

- Hai vị đáng đáp như vậy, đến đây chắc là không phải để uống rượu ?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Tại hạ quả thật lại đây muốn bái kiến Cố đạo nhân.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông biết y ?

Đoàn Ngọc nói:

- Còn chưa được quen biết.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Nếu vậy, có phải có người kêu ông lại đây ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ai kêu ông lại đây ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cái vị nhân huynh này tôi cũng chưa quen biết.

Nữ đạo sĩ phảng phất như cảm thấy chuyện này có vẻ thích thú, bà ta chớp mắt hỏi:

- Y là một người ra sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Là một vị đại ca chèo thuyền.

Nữ đạo sĩ nói:

- Chèo thuyền ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không chừng y vốn không phải thế, chỉ bất quá lúc tôi gặp y, y là người chèo thuyền.

Y cười cười, lại nói tiếp:

- Bất cứ ai muốn cải trang thành nhà thuyền, cũng không khó khăn gì lắm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Mặt mũi y ra làm sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Mặt mày đen đui, tuổi tác không lớn lắm, cặp mắt sáng, thủy tính cũng rất giỏi.

Y cười khỏ rồi lại nói tiếp:

- Nếu tôi rớt xuống dưới nước, hiện tại không chừng đã bị chìm cho chết đuối.

Nữ đạo sĩ bỗng thở ra nói:

- Tôi biết ngay nhất định lại là y.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Y rốt cuộc là ai vậy ?

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Người này họ Kiều, thiên hạ chỉ sợ chẳng còn ai thích xen vào chuyện người khác như y !

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tôi đồng ý.

Nữ đạo sĩ nhìn y, nhìn thật lâu, rồi mới hỏi:

- Y kêu ông lại nơi đây thật sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông đã giết ai rồi ?

Đoàn Ngọc lại nhin không nổi bật cười lên, nụ cười đó, cũng như là lời phủ nhận, bất cứ ai giết người xong, cũng nhất định không thể cười thuần chân như vậy.

Nữ đạo sĩ nhoẻn miệng cười nói:

- Tôi xem dáng điệu ông cũng không giống đã giết người rồi.

Bà ta làm như thổi phào một hơi, nhưng đã vội vã hỏi tiếp:

- Ông gần đây nhất có làm cái án nào lớn không ?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu, mỉm cười nói:

- Tôi xem giống cường đạo lắm sao ?

Nữ đạo sĩ nói:

- Có phải ông đem trong người hồng hóa gì không, có người đang tính kiếm chuyện với ông ?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Hồng hóa ?

Nữ đạo sĩ giải thích:

- Hồng hóa có nghĩa là châu báu rất có giá trị.

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không có.

Nữ đạo sĩ chau mày một cái nói:

- Vậy thì, ông rốt cuộc đã làm chuyện gì phiền phức nhỉ ?

Đoàn Ngọc nói:

- Phiền phức thì hình như có một chuyện nhỏ.

Nữ đạo sĩ nói:

- E rằng còn không chỉ một chuyện nhỏ, nếu không Kiều lão tam sẽ không kêu ông lại đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi chỉ bắt quả đánh nhau với một vài người thế thôi.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông đánh nhau với ai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Với mấy gã hòa thượng.

Nữ đạo sĩ nói:

- Hòa thượng ? Hòa thượng như thế nào ?

Đoàn Ngọc nói:

- Mấy gã hòa thượng rất hung hãn, giọng nói hình như không phải khẩu âm của người nơi đây.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Có phải là hòa thượng biết võ công không ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Hình như bọn họ có sử Thiếu Lâm quyền.

Nữ đạo sĩ lại chau mày hỏi:

- Ông ra đường, không lẽ không ai nói cho ông biết, qua lại trong giang hồ phải không được gây oán với hòa thượng, đạo sĩ, ăn mày sao ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Có người đã nói rồi, chỉ tiếc là lúc đó tôi bỗng quên mất.

Nữ đạo sĩ thở nhẹ ra một hơi, nói:

- Thì ra ông cũng là một người rất bốc đồng.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi xuất thủ không nặng, nhất định là không thương tổn gì đến bọn họ, chỉ bất quá đánh bọn họ rớt xuống nước thế thôi.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Tại sao lại xảy ra chuyện vậy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi không chịu được khi thấy bọn họ khinh lờn kẻ khác.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Bọn họ khinh lờn ai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Một ... một người đàn bà.

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Tôi cũng nghĩ nhất định là một người đàn bà ... có phải là đẹp lắm phải không ?

Đoàn Ngọc xem ra mặt mày đã muốn đỏ lên, y ấp úng nói:

- Cũng còn không khó coi lắm.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Tên là gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô ta nói mình tên là Hoa Dạ Lai.

Nữ đạo sĩ lại chau mày lần này là lần thứ ba, chau càng tít lại, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Ông chưa từng quen biết với cô ta ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ngay cả gặp còn chưa gặp bao giờ.

Nữ đạo sĩ nói:

- Ông chỉ thấy mấy gã hòa thượng khinh lờn cô ta, ngay cả một câu cũng không hỏi rõ ràng, đã đánh bọn họ rớt xuống nước ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bọn họ cũng không cho tôi nói được câu nào.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Sau đó rồi sao ?

Đoàn Ngọc đỏ mặt lên nói:

- Sau đó cô ta nhất định phải mời tôi uống rượu.

Nữ đạo sĩ nhìn chăm chú vào mặt y nói:

- Có phải ông uống nhiều lắm phải không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không ít lắm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Sau đó rồi sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Sau đó ... sau đó tôi bèn đi mất.

Nữ đạo sĩ nói:

- Đơn giản như vậy sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Không lẽ ông không chịu phải chuyện gì thiệt thòi sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không có gì cả.

Nữ đạo sĩ tươi mặt nói:

- Xem ra nếu ông không rất thông minh, thì nhất định cũng rất may mắn.

Đoàn Ngọc nhìn không nổi mở miệng hỏi:

- Cô ta rốt cuộc là một người như thế nào ? Có phải thường thường phải cho người ta chịu tí thiệt thòi không ?

Nữ đạo sĩ thở ra nói:

- Không lẽ ông không biết thật sao ? Cô ta chính là tay độc hành nữ đạo nổi danh nhất mẽ Trường Giang phía nam này ?

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra.

Nữ đạo sĩ lại nói:

- Ông chia tay cô ta xong, bèn gặp ngay Kiều lão tam ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Lúc đó trời vừa sáng.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Lúc đó ông còn chưa biết y là một người như thế nào ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Tôi chỉ biết y không những muốn lấy hết đồ tôi có trong người, còn muốn tôi nhảy xuống hồ tắm một phen.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Lúc đó ông còn ở trên thuyền của y ?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Hiện tại chiếc thuyền ấy đã chìm rồi.

Nữ đạo sĩ bật cười nói:

- Nhưng ông không tí gì là trông có vẻ vừa mới xuống nước.

Đoàn Ngọc nói:

- Thuyền chìm xuống, nhưng tôi không chìm xuống.

Y nhìn không nổi cười, lại nói tiếp:

- Đó không chừng là vì vận khí của tôi không tệ lắm.

Nữ đạo sĩ thở ra, nói:

- Cũng không chừng vì vận khí của ông không được tốt lắm.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra hỏi:

- Tại sao ?

Nữ đạo sĩ nói:

- Nếu ông bị y mời xuống dưới nước tắm rửa thật, phiền phức về sau không chừng nhỏ hơn chút đỉnh.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi không hiểu.

Nữ đạo sĩ nói:

- Ông chưa nghe qua một người tên là Tăng Vương Thiết Thủy sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chưa.

Nữ đạo sĩ nói:

- Người này vốn là môn hạ chùa Thiếu Lâm, nhưng không quen quy luật khắc khe của chùa, gần đây nhất không biết vì lẽ gì, y bỗng nổi giận thoát ly phái Thiếu Lâm, tự phong làm vua trong bọn hòa thượng, chùa Thiếu Lâm chẳng làm gì được y, từ chỗ đó, ông có thể biết y là hạng người như thế nào.

Đoàn Ngọc thay đổi nét mặt nói:

- Xem ra người này không những là một quái vật, cái gan cũng không nhỏ nữa.

Nữ đạo sĩ nói:

- Người này cũng giống như cái tên của y vậy, có lúc cương liệt nóng nảy, có lúc lại rất biết điều, không ai hiểu cho thấu tính khí của y ra làm sao.

Đoàn Ngọc nói:

- Y đã dám công nhiên phản kháng phái Thiếu Lâm, vũ công dĩ nhiên phải cao lắm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Nghe nói vũ công của y có thể xem là cao thủ đệ nhất trong môn hạ chùa Thiếu Lâm, chỉ vì tính khí quá tệ, thành ra ở trong chùa Thiếu Lâm địa vị trước giờ vẫn rất thấp kém.

Đoàn Ngọc nói:

- Chắc là vì lý do đó mà y mới thoát ly chùa Thiếu Lâm.

Nữ đạo sĩ nói:

- Thật ra y cũng chẳng gọi là kẻ xấu xa gì, chỉ bất quá rất cuồng ngạo cứng đầu, nhưng lúc không biết điều so với những lúc biết điều nhiều hơn vô chừng kẻ, bất kỳ ai đắc tội với y, đừng hòng có ngày nào được ở yên.

Bà ta lại thở ra, nói tiếp:

- Y đến Giang Nam còn chưa tới ba tháng, đã có hết bảy tám tay cao thủ vũ lâm bị thương dưới tay y. Nghe nói y chỉ cần xuất thủ là đối phương dù

không chết cũng ít nhất gãy chân. Vu Hồ Đại Hào Phương Cương chỉ bị y đánh cho một quyền, đã mưa máu cả hai tháng, cuối cùng chết trên giường bệnh.

Đoàn Ngọc nói:

- Bà nói Phương Cương đó, có phải là cái vị tiền bối đã luyện qua Kim Chung Trí, Thiết Bồ Sam ?

Nữ đạo sĩ than thở:

- Đúng vậy, ngay cả người đã luyện qua Kim Chung Trí, đều chịu không nổi một quyền của y, huống gì là người khác !

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi, nói:

- Bốn gã hòa thượng tôi đánh đó, không lẽ là môn hạ của y ?

Nữ đạo sĩ gật gật đầu nói:

- Y thoát ly khỏi Thiếu Lâm xong, bèn thu nhận rất nhiều môn đồ. Bất kỳ ai muốn vào làm môn hạ của y, đều phải cắt sạch tóc làm hòa thượng, nhưng vào làm môn hạ của y rồi, sẽ không còn sợ ai khác khinh lờn mình, vì vậy hiện tại đồ đệ của y, e còn nhiều hơn cả chùa Thiếu Lâm.

Bà ta lại thở ra thêm một hơi, nói:

- Ông thử nghĩ xem, ông đắc tội với một người như vậy, phiền phức của ông có nhỏ lắm không ?

Đoàn Ngọc không nói gì.

Nữ đạo sĩ lại nói:

- Huống gì chuyện này không phải là y lỗi, mà là ông lỗi.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có lỗi ?

Nữ đạo sĩ nói:

- Vũ lâm ở Giang Nam, người chịu phải thiệt thòi vì Hoa Dạ Lai, không biết bao nhiêu mà kể, Thiết Thủy có giết cô ta, cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ông lại vì cái hạng người đó đi can thiệp vào, không phải là tự đi tìm rắc rối hay sao ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Xem ra tôi có muốn không nhận lỗi cũng không xong rồi.

Nữ đạo sĩ nói:

- Hiện tại chắc là Thiết Thủy đã cho ông là đồng đảng của Hoa Dạ Lai rồi, do đó nhất định sẽ không buông tha ông.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có thể giải thích.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không lẽ ông đã quên rồi sao, thông thường y là một người rất không biết điều.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Vì vậy trừ phi tôi bị y đánh chết, tôi không còn đường nào khác để đi.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không chừng ông còn có một đường để đi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Con đường nào ?

Nữ đạo sĩ thò bàn tay như búp măng, chỉ về phía trước một cái.

Bà ta chỉ vào một cánh cửa.

Cánh cửa này nằm trong chỗ u ám của quán rượu, phía trên có đề đậu phụng, đậu hủ khô.

Cửa có bức màn dính đầy mỡ màng, trên đó cũng có ba chữ:

- Cổ đạo nhân !

Đoàn Ngọc hỏi:

- Người này còn đang ngủ sao ?

Nữ đạo sĩ nói:

- Y từ tôi qua đánh bạc cho đến bây giờ, không ngủ một tí nào.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Người này quả thật hào hứng quá nhỉ.

Nữ đạo sĩ nhoẻn miệng cười nói:

- Tuy y là một con quỷ cờ bạc, lại là một tay bợm rượu, nhưng bất kể chuyện gì phiền phức đến đâu, y cũng có thể nghĩ ra một cách ly kỳ cổ quái gì đó giải quyết được, Kiều lão tam không hề chỉ sai người cho ông.

Đoàn Ngọc nói:

- Hiện tại tôi có thể vào gặp y được không ?

Nữ đạo sĩ cười nói:

- Bạn bè của Kiều lão tam, chính là bạn bè của chúng tôi, ông tùy thời tùy lúc đều có thể vào đó, chỉ bất quá ...

Bà ta thở ra, gương mặt lộ vẻ không biết làm sao được hơn, lại nói tiếp:

- Con quỷ cờ bạc này mà đang đánh bạc thì dù trời có sập xuống, y cũng không ngẩng đầu lên nhìn nữa.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tôi đứng bên cạnh chờ được mà, xem người ta đánh bạc cũng là một chuyện thú vị.

Nữ đạo sĩ nhìn y, rồi lại cười nói:

- Hình như chuyện gì ông cũng có vẻ có hứng thú thì phải ?

Đoàn Ngọc còn chưa mở miệng ra, Hoa Hoa Phong bỗng lạnh lùng nói:

- Câu nói này quả không sai đâu được, người khác có đem y bán đâu đó, y vẫn còn cảm thấy thú vị.

Nãy giờ cô vẫn đang ngồi đó lắng nghe, làm như còn đang tức giận chuyện gì.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Cô yên tâm, dù có ai muốn bán tôi đi, e rằng cũng không có ai chịu mua.
 Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:
 - Câu nói này cũng không sai tí nào, có ai chịu mua một tên ngốc ?
 Đoàn Ngọc hỏi:
 - Tôi giống một kẻ ngốc thật sao ?
 Hoa Hoa Phong hỏi lại:
 - Anh tính đi vào đó thật sao ?
 Đoàn Ngọc trả lời:
 - Tôi vốn lại đây để bái phỏng Cố đạo nhân kia mà.
 Hoa Hoa Phong hỏi:
 - Người khác bắt kẻ nói sao, anh đều toàn bộ tin cả.
 Đoàn Ngọc lại thở ra, nói:
 - Nếu cô không tin người khác, người khác làm sao tin cho được cô ?
 Hoa Hoa Phong bỗng đứng bật dậy, hăm hăm nói:
 - Được, anh muốn đi thì đi đi.
 Đoàn Ngọc hỏi:
 - Còn cô ?
 Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:
 - Tôi chẳng có hứng thú đi xem người ta đánh bạc, cũng chẳng muốn bồi bạn một tên ngốc đi nạp mạng, tôi còn có chuyện của tôi.
 Cô chẳng nhìn thêm Đoàn Ngọc lần nào, quay đầu bỏ đi ngay.
 Đoàn Ngọc cứ thế mà nhìn cô đi, cô cũng cứ thế mà đi thật.
 Nữ đạo sĩ chớp mắt hỏi:
 - Ông không kéo cô ấy lại sao ?
 Đoàn Ngọc thở ra nói:
 - Một người đàn bà nếu muốn đi thật, chẳng ai kéo lại cho được.
 Nữ đạo sĩ nói:
 - Không chừng cô ta không muốn đi thật thì sao ?
 Đoàn Ngọc hững hờ nói:
 - Nếu không muốn đi thật, tôi hà tất phải đi kéo lại.
 Nữ đạo sĩ bật cười nói:
 - Con người ông thật là thú vị, có lúc ngay cả tôi cũng thấy ông có vẻ ngu ngu, nhưng có lúc lại cảm thấy ông nói chuyện rất có lý.
 Đoàn Ngọc cười khỏ nói:
 - Hiện tại tôi chỉ hy vọng mình có nhiều vận khí thật.
 Nữ đạo sĩ bỗng nghiêm mặt nói:
 - Nhưng tôi còn muốn khuyên ông một chuyện.
 Đoàn Ngọc nói:
 - Tôi nghe đây.
 Nữ đạo sĩ nói:

- Ông vào đó rồi, ngàn lần vạn lần không được đánh bạc với bọn họ, nếu không, không chừng sẽ thua luôn cả mình thật đó.

Đoàn Ngọc dĩ nhiên là không vào đánh bạc, đấy vốn cũng là một điều răn phụ thân y đã dặn dò.

- Mười người đánh bạc, chín người gian lận. Trong giang hồ kẻ gian trá đi đâu cũng có, người nào cho rằng mình đánh bạc giỏi, càng thua thê thảm, lúc còn chưa biết người ta ra sao, ngàn lần vạn lần không được đánh bạc, ngàn lần vạn lần không được.

Đoàn Ngọc vốn không phải là hạng người thấy cờ bạc là cứ liều mạng xông vào, làm sao y sẽ vào đó đánh bạc được !

Căn phòng phía sau vẫn chật đầy những vò rượu, thùng rượu, cái này chồng lên cái kia, cao thật cao, chính giữa chỉ để một khoảng trống nhỏ.

Đi xuyên qua khoảng trống đó lại có một cái cửa, đứng ngoài cửa đã nghe có tiếng súc sắc kêu bên trong.

Có bốn người đang đánh bạc, một người đang xem.

Bốn người ngồi chụm lại trên vò rượu, vây quanh một thùng rượu thật lớn, trên thùng rượu có để một tấm gỗ.

Bọn họ đang chơi bài cừ.

Người làm cái là một đạo nhân cụt tay, mặc cái đạo bào màu xanh đã bị giặt thành bạc phếch, cái trán rất cao, cặp mắt loang loáng rất có thần, y cùng một bàn tay chia bài còn nhanh hơn người ta dùng hai tay.

Đoàn Ngọc biết y nhất định là ông chủ ở nơi này, Cổ đạo nhân.

Ngoài ra ba người kia, một người là một lão già nhỏ thó khô đét, mặt mày thật tinh lẫm, bàn tay để móng dài thật là dài, đeo một cái nhẫn bích ngọc lớn bằng ngón cái.

Lão đang đặt tiền ở cửa Thiên Môn.

Một người nữa là một trung niên gương mặt bệnh hoạn, lâu lâu lại lấy một cái khăn tay trắng tinh như tuyết đưa lên miệng ho khẽ vài tiếng.

Khăn xài xong hai lần là bỏ, người đứng cạnh xem lập tức lại đưa cho y một cái khăn mới nguyên khác.

Xem ra người này xài đồ không những giăng cứu, mà còn đặc biệt rất thích sạch sẽ.

Nhưng nơi đây lại quá dơ dáy, y ngồi nơi đó đánh bạc, vậy mà đã đánh được một ngày một đêm rồi.

Dân cờ bạc, chỉ cần đánh bạc được, dù có ngồi ngoài đường cái, vẫn cứ đánh thoải mái hăng hái như thường.

Một người nữa là một người thân hình cao lớn, mặt mày râu ria xồm xoàm, cặp mắt nhìn qua ngó lại, lẫm lẫm oai nghi, đôi bàn tay thì rất thô, năm ngón tay cơ hồ như ngắn dài bằng nhau, hiển nhiên đã luyện qua công phu Thiết Sa Chương, không những vậy còn thật không tệ tí nào.

Ba người này y phục đều hoa lệ vô cùng, khí phái xem ra cũng không nhỏ, hiển nhiên là những kẻ có thân phận, có địa vị.

Nhưng bọn họ đang tranh nhau, chỉ bắt quá là vài chục miếng giấy có ghi số, dùng giấy cứng cắt ra.

Trên mảnh giấy cứng cũng có ba chữ Cổ đạo nhân, chữ viết như rồng bay phượng múa, phảng phất như con dấu của Cổ đạo nhân tự làm ra.

Dân cờ bạc, chỉ cần đánh bạc được, thắng thua lớn nhỏ, bọn họ đều chẳng màng.

Vì vậy bốn người này đang toàn bộ tập trung tinh thần, vẻ mặt ai nấy đều toàn bộ trắng bệch ra, không ai mở miệng nói chuyện gì cả.

Gã đại hán luyện Thiết Sa Chương vừa thắng bốn mảnh giấy có số, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi, bàn tay giết người không biết run, bây giờ lại tựa hồ như run rẩy cả lên, y cắn chặt răng, rút cuộc lại đẩy bốn miếng giấy ra lại. Người trung niên mặt mày bệnh hoạn cũng đổ mồ hôi, đẩy bốn miếng giấy ra.

Hiện tại, chỉ còn thừa Thiên Môn còn chưa đặt xuống.

Lão già nhỏ thó mặt mày tinh hãn thì đang ngân ngừ đếm đếm mấy tấm giấy, bỗng thở ra một hơi thật dài nói:

- Hôm nay ta không thắng thua nữa.

Gã đại hán râu xồm lập tức gương mày lên nói:

- Bây giờ còn nói gì thắng thua, Chi Ông không lẽ muốn bãi hay sao ?

Lão già gật gật đầu, rụt rè đứng dậy, cười mà không cười, trề môi nói:

- Các vị hai người còn muốn ngoạn xin cứ việc, tôi mắc chuyện, phải cáo từ đây.

Gã đại hán râu xồm biến sắc nói:

- Chỉ còn có ba người, còn ngoạn nỗi gì ? Chi Ông không lẽ không ở lâu thêm được một chút sao ?

Lão già đã vén rèm lên, chẳng thêm quay đầu lại đi luôn một mạch.

Gã đại hán râu xồm cắn chặt răng, hăn học nói:

- Cái lão hồ ly này, thật còn ranh hơn quỷ ... được, ba chúng ta cứ việc tiếp tục.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn cũng đang đếm đếm những mảnh giấy trước mặt mình, ho khề lên mấy cái nói:

- Chỉ còn có ba người làm sao tiếp tục, tôi xem hôm nay chi bằng nghỉ thôi !

Gã đại hán râu xồm vội vã nói:

- Bây giờ nghỉ sao được, tôi đã thua mười mấy đồng rồi.

Thì ra một mảnh giấy chỉ bắt quá là một đồng.

Gã đại hán râu xồm chắc là trời sinh cái tính hiếu thắng tranh giành, không chịu nhận thua, nếu không tại sao lại coi chuyện mất mười mấy đồng to lớn quá như vậy.

Cổ đạo nhân phảng phất cũng còn chưa tận hứng, bấy giờ y mới phát hiện ra trong phòng còn có thêm một người nữa, y ngẩng đầu lên, nhìn Đoàn Ngọc mấy cái, mỉm cười nói:

- Ông bạn này chắc tính lại đây làm một chân ?

Đoàn Ngọc vừa tính nói “không”, gã đại hán râu xồm đã giành nói:

- Ngoan chút xíu, cũng không sao, đánh xong ta mời người uống rượu. Bọn họ quả thật không đánh lớn lắm.

Đoàn Ngọc trầm ngâm trong bụng:

- Mình đã có chuyện nhờ người ta, làm sao có thể để người ta cụt hứng được, dù thua chút đỉnh cũng chẳng có sao.

Nghĩ đến đó, Đoàn Ngọc bèn cười cười nói:

- Được, tôi xin bồi ba vị một lát, chỉ bất quá tôi không biết đánh bài lắm.

Gã đại hán râu xồm lập tức mừng rỡ ra mặt, cười nói:

- Ông bạn này thật có ý tứ lắm.

Cổ đạo nhân cặp mắt loang loáng sáng rực, cũng đang nhìn chùng Đoàn Ngọc, y mỉm cười nói:

- Nghe khẩu âm ông bạn, hình như từ phương xa lại.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, tôi ở Trung Nguyên lại.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Quý tính ?

Đoàn Ngọc nói:

- Họ Đoàn, tên Đoàn Ngọc.

Ánh mắt của Cổ đạo nhân hình như càng sáng rực lên, y cười nói:

- Ông bạn họ Đoàn đặt vào cửa Thiên Môn được không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Được.

Trên cửa Thiên Môn còn một tập giấy có số lão già còn để lại, hình như có bốn năm chục tấm.

Cổ đạo nhân nói:

- Chúng ta đánh bạc ở đây phải đánh xong mới tính tiền, ông bạn thì lúc này trong người không có sẵn, vẫn không sao cả.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Trong người tôi còn có chút đỉnh.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn nãy giờ cũng đang nhìn y chăm chú, bỗng nói:

- Không biết ông bạn tính đánh bao nhiêu đây ?

Đoàn Ngọc đếm mấy miếng lão già để lại nói:

- Tạm thời đánh bao nhiêu đây đi, thua sạch rồi tính sau.

Gã đại hán râu xồm cười nói:

- Tốt, phải đánh như vậy mới đã ngựa, Vương Phi ta đây hôm nay nhất định làm bạn với chú.

Người trung niên mặt mày bệnh hoạn cũng lộ nụ cười trên khuôn mặt, y nói:

- Tại hạ họ Nghiêm, đứng hàng thứ chín, bạn bè đều gọi tôi là Nghiêm Cửu.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Thật là hạnh hội.

Do đó y cũng đặt bốn mảnh giấy số lên.

Cổ đạo nhân ném súc sắc ra được bảy điểm, Thiên Môn được đầu tiên là một lá bài Mai Hoa với Trường Tam, sáu điểm.

Nhà cái lại là lá bài Địa Công.

Đoàn Ngọc bị thua.

Lần thứ nhì, nhà cái bảy điểm, Thiên Môn lại bảy điểm nữa.

Đoàn Ngọc lại thua tiếp.

Lần thứ ba, nhà cái là Ô Nhị, Thiên Môn lại là Miết Thập.

Cuối cùng nhà cái được lão Hồ, lại lấy lá bài Táp Ngũ đôi.

Xong trận đó, Đoàn Ngọc đã thua mất mười sáu tấm giấy số.

Dĩ nhiên mặt y không hề đổi sắc.

Mười sáu miếng giấy ấy dù cho là một trăm sáu chục lượng bạc, Đoàn công tử cũng thua còn được cơ mà.

Trận thứ nhì Đoàn Ngọc cũng thua liên tiếp bốn lá, lại mười sáu tấm giấy số thua mất ra.

Dĩ nhiên y vẫn còn không đổi sắc mặt.

Nghiêm Cửu và Vương Phi nhìn y, thần sắc xem ra hình như đã có vẻ kinh kỳ, lại có vẻ bội phục.

Vương Phi lấy lại được chút ít, đối với gã thiếu niên rộng rãi này hiển nhiên có rất nhiều hảo cảm, y nhin không nổi nói:

- Lão đệ, chú có vẻ không được thuận lợi lắm, hay keo này bớt đặt vào chính ít đi.

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Không sao.

Lần này y đặt xuống tới tám miếng giấy số, y chỉ muốn thua sạch cho mau mau, cho hết ván bài, để được bàn chuyện chính yếu với Cổ đạo nhân.

Thua chút tiền y không hề màng tới, gã Tăng Vương Thiết Thủy kia y cũng chẳng có gì là sợ hãi.

Nhưng thực tình y không muốn gây phiền phức, y càng sợ phụ thân biết y ra ngoài gây chuyện rắc rối.

Cái vị Cổ đạo nhân này nếu biến được chuyện này từ lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì, để cho y mau mau đến được Bảo Châu sơn trang, thì có thua nhiều thêm nữa, y cũng còn rất sẵn sàng.

Nào ngờ, từ trận thứ ba trở đi, vận khí của y lại đổi chiều. Lá bài thứ nhất y

lấy được nhất điểm, nhà cái lại bị miết thập. Do đó tám miếng giấy số lại biến thành mười sáu miếng.

Y bèn đặt mười sáu miếng toàn bộ xuống, lá bài này y lại lấy được cặp Thiên bài.

Dĩ nhiên y rất cao hứng, nhưng y không nghĩ đến chuyện thắng tiền, do đó y lại đặt ba mươi hai miếng xuống, chỉ nghĩ làm sao mình thua sạch hết một lần cho xong.

Cổ đạo nhân trước giờ chưa bao giờ bị thắng thua làm thay đổi nét mặt, lần này gương mặt hình như có tí thay đổi.

Nghiêm Cửu và Vương Phi thần sắc cũng lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng, lại càng bội phục hơn nữa.

Vương Phi nói:

- Lão đệ, hà tất đánh một lần chi cho nhiều vậy, hay là để chính ít từ từ còn đánh nữa.

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Không sao.

Vương Phi nhìn y, bỗng đưa ngón tay cái lên nói:

- Khá lắm, lão đệ, chú thật giỏi đó.

Nghiêm Cửu thở ra, nói:

- Cái vị lão đệ này đánh dữ quá, quả nhiên anh hùng xuất từ thiếu niên.

Đoàn Ngọc mỉm cười, cảm thấy thật thú vị, thậm chí y còn cảm thấy câu chuyện có tí buồn cười.

Qua lại chỉ bất quá có ba mươi hai miếng giấy số rách nát, mấy người này tại sao lại xem chuyện này quan trọng đến thế ?

Trong lòng y chẳng có gì thắc mắc, thật chẳng coi ra gì cả. Vì vậy y lại thắng nữa, thắng luôn liên tiếp hai trận, ba mươi hai miếng giấy số đã biến thành một trăm hai mươi tám miếng.

Cổ đạo nhân ăn hai nhà kia, chung cửa Thiên Môn, trên trán đã thấy mồ hôi lấm tấm.

Đoàn Ngọc mỉm cười, đặt một trăm hai mươi tám miếng giấy số, toàn bộ xuống cửa Thiên Môn.

Cổ đạo nhân thay đổi nét mặt nói:

- Ông bạn đặt xuống nhiều thế thật sao ?

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Nhiều bao nhiêu đó thôi.

Cổ đạo nhân nhìn nhìn Nghiêm Cửu, rồi lại nhìn nhìn Vương Phi, bỗng đầy đám bài ra, thở lên một tiếng:

- Tốt, ta phục chú.

Đoàn Ngọc rất kinh ngạc hỏi:

- Ông không đánh nữa ?

Cố đạo nhân cười khỏ nói:

- Hôm nay coi như ta chịu thua rồi.

Đoàn Ngọc nhìn Nghiêm Cửu, rồi lại nhìn Vương Phi.

Lần này Vương Phi không thấy mở miệng nói gì.

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Hiện tại ngừng chơi cũng xong, tôi mời ba vị uống vài ly rượu.

Y thuận tay lấy lên hai tấm giấy, nhét vào tay đĩa nhỏ đứng bên xem bài, nói:

- Cái này cho chú ăn vật.

Gương mặt của đĩa nhỏ bỗng chốc biến ra trắng bệch, ấp úng nói:

- Không ... không dám đâu.

Đoàn Ngọc mỉm cười nói:

- Không sao, chú cứ lấy đi, ra ngoài uống rượu, ta trả tiền cho.

Đĩa nhỏ cầm trong tay tấm giấy số, toàn thân run rẩy không ngớt, nó bỗng nhảy cẫng lên, quay người chạy ra, chạy vừa tới cửa, đã la lối cười ồm ồm lên, cười hoài không ngừng.

Nghiêm Cửu thở ra:

- Thảo nào lão mù họ Đặng đoán trúng Tiểu Bá năm này là phát tài, đoán quẻ này quả nhiên quá trúng.

Vương Phi đánh mạnh vào vai Đoàn Ngọc một cái nói:

- Lão đệ, chú thật là rộng rãi, ta cũng phục luôn chú.

Đoàn Ngọc đã bắt đầu muốn không hiểu, y ngấm ngấm phát hiện ra, cái miếng giấy này, không phải chỉ đáng có một đồng tiền.

Cố đạo nhân đến lúc này mới khôi phục lại vẻ mặt trấn định, y nói:

- Chú thử tính xem ăn được bao nhiêu.

Đoàn Ngọc nói:

- Thôi khỏi phải tính nữa.

Trừ tiền vốn ra, y đẩy tám chín chục miếng giấy toàn bộ qua một bên, mỉm cười nói:

- Bao nhiêu đây coi như tiền rượu của hôm nay, tôi mời cái vị uống.

Cố đạo nhân biến hẳn sắc mặt, không biết là đang kinh hãi hay đang mừng rỡ, một hồi thật lâu mới chầm chậm nói:

- Ta không nhận thứ này được.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Cố đạo nhân nói:

- Nhiều quá.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một thoáng, cười nói:

- Được, tôi lấy mười tấm, làm tiền tiêu vật, còn lại xin ông nhận lấy, nếu không là ông xem thường tôi, không muốn coi tôi là bạn bè.

Cổ đạo nhân nhìn y, lại một hồi thật lâu nữa, mới thở ra một hơi thật dài, nói:

- Sau này chắc chắn chú sẽ có nhiều bạn bè lắm ...

Vương Phi cũng đưa ngón cái lên khen:

- Lão đệ, một người bạn tốt hào sảng, khảng khái như chú, ta dám nói Giang Nam còn tìm không ra người thứ hai.

Nghiêm Cửu nói:

- Vài bữa rảnh rỗi, phải nhất định mời đến Tái Vân Trang chuyện trò.

Đoàn Ngọc nói:

- Tái Vân Trang ? Các hạ không lẽ là người được xưng là Diệu Thủ Duy Ma Nghiêm Tái Vân Nghiêm lão gia tử ?

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Ta xem lão đệ chắc là đại thiếu gia của Đoàn Phi Hùng Đoàn lão gia tử ?

Vương Phi vỗ tay cười nói:

- Đúng rồi, trừ công tử nhà họ Đoàn, còn ai xuất thủ rộng rãi như vậy được.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra.

Tái Vân Trang chủ Nghiêm Cửu gia đời đời là thương gia cự phú, y vốn là công tử nổi danh ở Giang Nam, không những văn vũ song toàn, mà cầm kỳ thi họa, ty trúc đàn xướng, thứ nào cũng thông thạo, thứ nào cũng tinh tường.

Nhưng trong giang hồ ai nấy cũng đều biết, món y tinh thông nhất là đánh bạc.

Lấy thân phận địa vị của y, dĩ nhiên không thể nào qua lại vài chục đồng tiền chơi bài cừu.

Vậy thì mỗi tấm giấy số ấy giá trị tới bao nhiêu ?

Cổ đạo nhân nói:

- Còn mười tấm giấy số này, không biết Đoàn công tử tính ra sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tùy thôi.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Đổi thành vàng ròng có được không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tùy thôi.

Y mỉm cười, gắng gượng không chế lấy mình, không để lộ vẻ kinh ngạc ra ngoài mặt.

Cổ đạo nhân đã nhắc cái vò rượu y đang ngồi lên, để trên bàn, khui cái nắp ra.

Trong vò lại đầy cả một vò toàn là vàng ròng đỏ chói.

Cổ đạo nhân nói:

- Đây là vàng ròng tám trăm năm chục lượng, đổi thành bạc, vừa đúng tám

vạn lượng. Xin Đoàn công tử nhận cho.

Đoàn Ngọc lại ngẩn mặt ra.

Mỗi một tấm giấy số ấy, lại là cả một ngàn lượng bạc !

Lúc này y tùy tiện, đặt mười vạn lượng bạc đánh xuống một ván bài.

Gia giáo nhà Đoàn lão gia từ trước giờ rất nghiêm ngặt, bởi vì hy vọng luyện cho đứa con trai độc nhất thành một người hữu dụng chính trực, không phải là muốn cho đứa con mình làm một gã công tử phong lưu quăng tiền như cỏ rác.

Vì vậy Đoàn Ngọc đến năm lên mười hai tuổi, mới bắt đầu được quy định cho xài tiền ăn vặt.

Lúc bắt đầu vào là mỗi tháng một lượng bạc, đến năm mười bốn tuổi, mới tăng thêm thành hai lượng.

Đến năm mười sáu tuổi là mẫu thân y năn nỉ, mới phát cho y mười lượng.

Như vậy cho tới khi y lên mười tám tuổi, lần này y ra khỏi cửa, Đoàn lão gia tử tuy đưa cho y mười tám ngàn phiếu một trăm lượng mới nguyên, mà còn phải dặn đi dặn lại, không được tiêu hết sạch.

Một ngàn lượng bạc ngân phiếu, chính là món tiền lớn nhất cả đời của Đoàn Ngọc từng có được.

Tay y xài không tiện tặn lắm, nhưng cũng rất cẩn thận, còn mấy tấm vàng lá mẫu thân y đưa riêng cho dành khi chuyện khẩn cấp, y không nghĩ đến chuyện lấy ra xài.

Y cảm thấy nếu một người muốn tiêu tiền, thì nên đem sức lao lực của mình ra kiếm lấy.

Y vốn trước giờ khinh thường những kẻ tán gia bại sản đem tiền của đời trước kiếm được ra vung vãi như cỏ rác.

Thật ra, trước giờ y chưa hề phung phí mất một lượng bạc nào. Nhưng vừa rồi, y tùy tiện đưa cho đứa nhỏ một ngàn lượng, lại đưa cho Cố đạo nhân sáu bảy vạn lượng.

Rượu ngon, gái đẹp, y muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu.

Ít nhất y cũng không còn phải ráng ước thúc lấy mình, ít ra cũng có thể uống say trọn một vài ngày cái đã, hưởng thụ cho biết những thứ y chưa bao giờ được hưởng thụ qua.

Đối với một người trai trẻ vừa ra khỏi nhà mà nói, đây đúng là một thứ dụ hoặc không thể nào cự được.

Ngay cả đối với một lão già mà nói, đây còn không phải là một thứ dụ hoặc rất lớn lao sao ?

Cố đạo nhân nhìn y chăm chú, mỉm cười nói:

- Đeo lên lưng mười vạn lượng, cưỡi hạc xuống Dương Châu. Có bao nhiêu đó tiền, bất cứ ở nơi nào, cũng đều có thể tiêu một trận thỏa thích thôi !

Vương Phi cười nói:

- Huống gì món tiền này vốn là tiền thắng bài bạc, tiêu hết sạch cũng có sao ?

Cổ đạo nhân nói:

- Thật ra Hàng Châu cũng có rất nhiều nơi thú vị, mỹ nhân ở Hàng Châu trước giờ nổi danh thiên hạ, Đoàn công tử trẻ người tiền nhiều, đến đây là phải nên hưởng thụ tí mùi ôn nhu.

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi bỗng nói:

- Một vạn lượng này tôi cũng nhận không được.

Cổ đạo nhân chau mày hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khỏ nói:

- Tôi vốn không biết mấy tấm giấy số này một tấm là một ngàn lượng bạc.

Y không để cho người khác mở miệng, đã vội vã nói tiếp:

- Nếu tôi biết, tôi sẽ chẳng đánh bạc, bởi vì nếu tôi thua, tôi cũng lấy không ra đâu bao nhiêu đó tiền mà trả.

Cổ đạo nhân nói:

- Nhưng hiện tại chú đâu có thua gì đâu ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu thua không được, thì thắng cũng không được cầm !

Cổ đạo nhân nói:

- Nếu chú không nói, cũng không ai biết chú thua không được.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chính tôi, tôi biết, tôi gạt người ta được, nhưng tôi không có cách nào gạt được chính tôi, vì vậy nếu tôi cầm món tiền này, tôi lại tôi sẽ nhất định không ngủ được.

Cổ đạo nhân bật cười.

Y mỉm cười nhìn Vương Phi một cái, rồi lại nhìn Nghiêm Cửu một cái, rồi nói:

- Các người đã từng thấy một người trẻ tuổi nào ngu như vậy không ?

Nghiêm Cửu lắc lắc đầu nói:

- Không.

Vương Phi thở ra nói:

- Trai trẻ bây giờ quả thật càng lúc càng thông minh ra.

Đoàn Ngọc đỏ mặt nói:

- Tôi cũng không chừng không mấy thông minh, nhưng tôi còn biết thứ nào nên lấy, thứ nào không nên lấy.

Vương Phi lại nhìn nhìn Đoàn Ngọc và Nghiêm Cửu rồi nói:

- Món tiền này có phải là đồ ăn trộm không ?

Nghiêm Cửu nói:

- Không phải.

Vương Phi cười nói:

- Người trong giang hồ đều biết rằng, Cổ lão đạo không chừng lai lịch có chỗ không được rõ ràng, nhưng y không phải là thứ ăn trộm ăn cướp.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Chúng ta đánh bạc đây là thật hay giả vờ vậy ?

Vương Phi nói:

- Bất cứ ai cũng đều biết, nơi đây bài bạc dữ dằn nhất, nếu không trong thành Hàng Châu đâu đâu cũng có sòng bài, tại sao chúng ta cứ thích lại cái nơi dơ dáy này làm gì ?

Cổ đạo nhân bấy giờ mới quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc nói:

- Món tiền này không phải đồ ăn trộm, đánh bạc không giả vờ, chú đã thắng rồi, tại sao lại không đem đi được ?

Đoàn Ngọc lại càng đỏ cả mặt lên, ấp úng nói:

- Tôi ... Tôi ...

Cổ đạo nhân nói:

- Chú thua không chừng không trả được, nhưng chú có thua đâu, bởi vì vận khí chú tốt, vì vậy chú bèn thắng tiền người ta, do đó nên khoan khoái hơn người khác chứ.

Vương Phi cười nói:

- Không sai tí nào, người có vận khí tốt, đi trên đường, đá lên được thỏi bạc như chơi.

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Trên đời này quả thật không có chuyện gì hay hơn là vận khí tốt.

Vương Phi lại nói tiếp:

- Trên đời này hạng người có vận khí tốt cũng không nhiều.

Cổ đạo nhân nói:

- Huống gì không những vận khí của chú rất tốt, chú lại là người rất thành thực, ông trời đối với hạng người như chú, vốn rất đặc biệt chiều cố, không chừng món tiền này đã là đồ của chú, nếu chú không nhận, chúng ta đều bị xui xẻo cả.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi ...

Cổ đạo nhân lại ngắt lời y, sa sầm nét mặt nói:

- Nếu chú còn khách khí không nhận, là chú không muốn kết giao bạn bè với chúng ta đó.

Đoàn Ngọc ngần ngừ một hồi, rút cuộc thở ra nói:

- Nếu vậy tôi xin nhận đây.

Y đỏ mặt cười khỏ nói tiếp:

- Nói thật với các ông, không phải là tôi không muốn thật, chỉ bất quá cả đời tôi trước giờ chưa có bao nhiêu đây tiền bạc, thật tôi không biết phải tiêu

làm sao cho phải.

Cổ đạo nhân bật cười nói:

- Chuyện đó chú khỏi lo, ta bảo đảm sau này chú sẽ học được ngay.

Vương Phi cũng cười nói:

- Một người đàn ông có thể không tiêu tiền tùy tiện, nhưng nhất định không thể không hiểu cách tiêu tiền.

Cổ đạo nhân cười nói:

- Đàn ông không biết tiêu tiền, nhất định là một gã đàn ông vô dụng.

Vương Phi nói:

- Bởi vì mình phải hiểu làm sao tiêu tiền trước, mới hiểu được làm sao đi kiếm tiền tiêu.

Đoàn Ngọc cũng bật cười nói:

- Tôi bảo đảm sau này sẽ nhất định chuyên cần học chuyện đó.

Vương Phi cười nói:

- Ta cũng có thể bảo đảm, học những thứ đó, không những so với thứ khác học nhanh hơn nhiều, còn thoải mái hơn nhiều nữa.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi cũng tin vậy.

Nghiêm Cửu này giờ đang để ý quan sát y, bỗng hỏi:

- Chú lại đây đâu phải để đánh bạc phải không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Vậy thì, có phải chú có chuyện gì rắc rối phải không ?

Đoàn Ngọc ngần mặt ra hỏi:

- Tiền bồi làm sao biết được ?

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Nếu không có phiền phức, ai mà lại tìm cái gã đạo nhân này ?

Vương Phi giành nói:

- Hiện tại chúng ta đã là bạn bè với nhau, bất kể chú có gì phiền phức, cứ nói ra thôi.

Cổ đạo nhân cười nói:

- Chắc chú còn chưa biết người này lai lịch ra sao.

Đoàn Ngọc nói:

- Xin thỉnh giáo.

Cổ đạo nhân nói tiếp:

- Nói ra, lai lịch người này cũng không nhỏ, Giang Nam có một chỗ lấy hỏa khí danh chấn giang hồ là Phích Lịch đường, chắc chú có nghe ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đã nghe đại danh từ lâu.

Cổ đạo nhân nói:

- Y chính là đường chủ hiện nhiệm của Phích Lịch đường, người giang hồ gọi y là Phích Lôi Hỏa.

Vương Phi vỗ vào ngực, nói:

- Vì vậy chuyện phiền phức của chú nếu ngay cả ba người chúng ta còn không có cách gì giải quyết giùm cho, Giang Nam chỉ e không có kẻ nào giải quyết được cho xong.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Thật ra, tôi chỉ bất quá, vô tình đắc tội phải một người.

Vương Phi hỏi:

- Chú đắc tội với ai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nghe nói y tên là Tăng Vương Thiết Thủy.

Vương Phi chau mày hỏi:

- Chú làm sao đắc tội tới y ?

Đoàn Ngọc đỏ mặt lên nói:

- Cũng vì một người.

Vương Phi hỏi:

- Vì ai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nghe nói cô ta tên là Hoa Dạ Lai.

Vương Phi hỏi:

- Có phải là con nữ tặc Hoa Dạ Lai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đại khái là vậy.

Vương Phi lập tức sa sầm nét mặt nói:

- Con nhỏ đó có liên hệ gì với chú ? Nó là người như thế nào với chú ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Tôi không quen biết gì cô ta.

Vương Phi nói:

- Nhưng chú lại không tiếc vì nó mà đắc tội với Tăng Vương Thiết Thủy.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Tôi thật không biết bốn gã hòa thượng ấy là đồ đệ của ông ta.

Vương Phi hỏi:

- Bốn gã hòa thượng ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không biết vì lý do gì, Thiết Thủy sai bốn gã hòa thượng môn hạ của y đi bắt Hoa Dạ Lai, lúc đó tôi không biết lai lịch của bọn họ, cũng không biết Hoa Dạ Lai là nữ tặc, chỉ thấy bốn gã hòa thượng ấy hung hăng quá ...

Vương Phi nói:

- Vì vậy chú không hỏi han vì cả, cứ xông vào can thiệp chuyện bất bình !

Đoàn Ngọc đỏ mặt nói:

- Quả là tôi lỗ mãng thật, nhưng bốn gã hòa thượng ấy cũng hung dữ lắm.

Cổ đạo nhân thở ra nói:

- Thiết Thủy vốn là kẻ không chịu nghe lý luận, mấy gã đồ đệ dưới tay y cũng không khác gì cho lắm, nhưng chú ... chú không đi làm chuyện gì, lại cứ nhăm đúng vào chuyện của Hoa Dạ Lai ?

Nghiêm Cửu nãy giờ vốn đang lắng tai nghe, bây giờ bỗng nói:

- Chú có biết tại sao Thiết Thủy muốn bắt Hoa Dạ Lai không ?

Đoàn Ngọc lắc lắc đầu.

Nghiêm Cửu đổi một cái khăn mới, ho nhẹ vài tiếng rồi mới chậm chậm nói:

- Y làm vậy là vì ta !

Đoàn Ngọc lại ngẩn người ra.

Nghiêm Cửu nói:

- Ta có một đứa con trai, tên là Nghiêm Tiểu Vân.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có nghe nói.

Nghiêm Cửu nói:

- Sao ? Chú ở Trung Nguyên trước giờ, tại sao lại nghe đến nó ?

Đoàn Ngọc ấp úng nói:

- Bởi vì gia phụ có nói cho tôi biết, nói rằng tôi nhất định sẽ gặp y ở Bảo Châu sơn trang, người còn nói tôi gặp y nhớ hỏi thăm lão nhân gia.

Y không hề nói dối, cũng không hoàn toàn nói thật.

Thật ra Đoàn lão gia tử có nói y đặc biệt đề phòng Nghiêm Tiểu Vân, bởi vì trong các thiếu niên lại cầu thân ở Bảo Châu sơn trang, chỉ có hai ba người là kinh địch của y, Nghiêm Tiểu Vân chính là một trong ba người đó.

Nghiêm Cửu thì hoàn toàn tin lời y nói, ông ta chậm chậm gật đầu nói:

- Đúng vậy, lần này ta sai nó đến Bảo Châu sơn trang bái thọ, chắc chú cũng vì nguyên do này mà đến Giang Nam ?

Đoàn Ngọc nói:

- Vâng.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng nó đến Hàng Châu rồi, bỗng nhiên bị thất tung !

Đoàn Ngọc kinh ngạc nói:

- Thất tung ? Tiền bối làm sao biết y bị thất tung ?

Nghiêm Cửu nói:

- Lần này đáng lý ta cùng đi với y lại, bởi vì ta muốn gặp Thiết Thủy. Nhưng bốn hôm trước, thằng bé này ra khỏi cửa rồi, bèn không trở về lại nữa.

Y lại ho lên vài tiếng, mới nói tiếp:

- Ngày hôm đó, có người thấy y và cái con nữ tặc Hoa Dạ Lai ở một chỗ.

Đoàn Ngọc nói:

- Thiết Thủy kêu người lại bắt Hoa Dạ Lai, là để hỏi xem lệnh lang tung tích nơi nào ?

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc nói không ra lời.

Nghiêm Cửu bỗng hỏi y:

- Chú có biết tại sao ta lại nơi đây tìm Cổ đạo nhân ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải là để đánh bạc ?

Nghiêm Cửu nói:

- Trừ đánh bạc ra, còn có một nguyên do còn quan trọng hơn.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Nguyên do gì ?

Nghiêm Cửu nói:

- Vì để tìm chú.

Đoàn Ngọc lại ngăn người ra thêm lần nữa.

Nghiêm Cửu nói:

- Hôm qua ta nghe nói có một gã thiếu niên không rõ lai lịch, giúp Hoa Dạ Lai đánh đuổi bốn gã hòa thượng của Thiết Thủy xuống nước, sau đó bèn bỏ đi với Hoa Dạ Lai, đi đâu không biết.

Cổ đạo nhân nói:

- Vì vậy, ông tìm lại tôi hỏi thăm hành tung lai lịch gã thiếu niên này ?

Nghiêm Cửu nói:

- Chuyện cả một vùng nơi đây, còn ai rõ ràng hơn ông bây giờ ?

Cổ đạo nhân nói:

- Nhưng sao ông chẳng mở miệng nói ra gì cả vậy ?

Nghiêm Cửu cười cười nói:

- Bất cứ ai cũng đều biết, người nào có gì nhờ ông, ít ra cũng phải đánh bạc với ông một trận đã đời mới xong.

Cổ đạo nhân cũng bật cười nói:

- Không ngờ cái thanh danh con quỷ cờ bạc của ta, lại truyền đến tận Tái Vân Trang.

Nghiêm Cửu nhìn chăm chú vào Đoàn Ngọc, ho lên mất tiếng nói:

- Nếu lúc này chú không đánh bạc với chúng ta, hiện tại e rằng ta đã xuất thủ với chú, chỉ vì đánh bạc rất dễ nhìn thấy nhân phẩm một con người, vì vậy ta mới tin chú là một người tuổi trẻ thành thực, do đó ta mới tin là chú nhất định không nói dối.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Không ngờ đánh bạc cũng có chỗ hay.

Y trầm ngâm một lúc, bỗng hỏi:

- Lệnh lang bốn hôm trước đã bị mất tích rồi ?

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Bốn hôm nay, tiền bối không hề tìm thấy Hoa Dạ Lai ở đây ?

Nghiêm Cửu lạnh lùng nói:

- Hành tung của cô ta vốn trước giờ không chừng, nếu không sao còn sống sót được tới bây giờ ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tối qua, cô ta bỗng nhiên lại xuất hiện ra.

Nghiêm Cửu nói:

- Ngay cả ta cũng không ngờ được, con nữ tặc này còn dám đi dạo hồ.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Hôm qua tôi cũng vừa lại, cô ta bèn xuất hiện, chuyện này thật tình cũng tầu xảo quá.

Cổ đạo nhân lại thở ra nói:

- Chuyện tầu xảo trong thiên hạ vốn rất nhiều.

Vương Phi nói:

- Không chừng đây gọi là không tầu xảo không thành chuyện.

Đoàn Ngọc nói:

- Đến bây giờ, Nghiêm công tử còn chưa có tí tin tức gì sao ?

Nghiêm Cửu nói yếu xìu:

- Hoàn toàn không có gì.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy chuyện này còn chưa giải quyết được.

Nghiêm Cửu trầm ngâm một lát nói:

- Nhưng ta có thể đi nói chuyện với Thiết Thủy giùm người, bởi vì ta tin người, Thiết Thủy cũng tin vào ta.

Y cười cười, rồi nói tiếp:

- Người này nếu như trên đời này còn có một người bạn, chỉ e người đó là ta đây.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Chỉ bất quá, chuyện này đã vì tôi mà xảy ra, tôi cũng không thể ở ngoài được.

Vương Phi lập tức nói:

- Đúng vậy, ít ra chú cũng phải giúp Nghiêm Cửu gia tìm cho ra cái tên nữ tặc Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc cúi đầu nói:

- Tối hôm qua, quả là tôi có ở chung với cô ta một chỗ.

Vương Phi hỏi:

- Ở nơi nào ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ở một gian nhà nhỏ bên cạnh hồ.

Vương Phi nói:

- Hiện tại chú còn có thể tìm đến nơi đó không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có thể đi tìm thử xem.

Vương Phi nháy bật dậy nói:

- Vậy thì chúng ta đi ngay bây giờ đi.

Đoàn Ngọc bỗng ngẩng đầu lên nói:

- Không biết thứ đồ này có phải là trong người Nghiêm đại ca không ?

Lúc y nói, y đã lấy chuỗi trân châu và tấm ngọc bài ra.

Nghiêm Cửu thay đổi sắc mặt hỏi:

- Máy thứ này ở đâu ra ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ở trong một chậu hoa.

Đoàn Ngọc đỏ mặt, ngập ngừng một hồi, rốt cuộc cũng đem chuyện hôm qua toàn bộ nói ra.

Nghiêm Cửu để ý nghe từng chữ một, nghe xong mới thở ra, ông ta bỗng vỗ vỗ vào vai Đoàn Ngọc nói:

- Chú quả thật là một đứa bé ngoan, không những dám nói thật, còn có dũng khí chịu nhận sai, ta còn tuổi chú, chưa chắc đã dám nói chuyện như thế này ra cho người ta nghe !

Ông ta lại than một hồi, lại nói tiếp:

- Hiện tại nếu ta tìm ra được con ta rồi, cũng không kêu nói đến Bảo Châu sơn trang nữa.

Đoàn Ngọc nhin không nổi hỏi:

- Tại sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì thật tình nó không bằng chú, ta mà là Châu nhị gia, nhất định sẽ đem con gái gả cho chú.

Nguyên một dãy đất, tuy hoang vu, nhưng càng yên tĩnh, mấy đám nhà rải rác bên hồ có một căn rất tinh trí, ngói xanh tường đỏ, còn có một cái sân nhỏ, xa xa nhìn lại tưởng chừng như trong tranh vẽ.

Đi qua đám liễu, Đoàn Ngọc nhin không nổi nói:

- Ở đây tôi gặp Kiều Tam gia.

Vương Phi hỏi:

- Chú đã gặp Kiều Tam rồi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu không phải y chỉ đường cho, làm sao tôi tìm đến được chỗ Cổ đạo trưởng ?

Cổ đạo nhân nói:

- Không ngờ y đối xử với chú tốt như vậy, người này tính khí trước giờ vẫn cổ quái lắm.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Điểm đó tôi rất đồng ý. Y vốn tính dìm tôi chết đuối đấy chứ.

Cổ đạo nhân cười nói:

- Đây không chừng là vì y biết tính khí của Thiết Thủy đại sư, cho chú ném chút khỏ cục, Thiết Thủy đại sư thấy chú cũng giống đồ đệ của y bị dìm xuống nước, không chừng y bớt giận đi được một chút.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng sao y biết được chuyện này ?

Cổ đạo nhân mỉm cười nói:

- Chuyện gì xảy ra trên dãy hồ này mà y không biết xem ra cũng ít lắm.

Vương Phi cũng cười nói:

- Không lẽ chú chưa từng nghe nói, Tây hồ cũng có hai con rồng, một con là lão đạo này, còn con kia là Kiều Tam.

Cổ đạo nhân cười lớn nói:

- Rồng chắc là không dám đâu, chỉ bắt quá là hai con rắn địa đầu thế thôi.

Nghiêm Cửu lấy khăn che miệng, ho lên khe khẽ nói:

- Chú từ trong phòng đó ra rồi, bèn gặp Kiều Tam ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi còn đi thêm một đoạn đường nữa.

Nghiêm Cửu nói:

- Đi được bao lâu ?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi nói:

- Không lâu lắm, lúc tôi ra, trời đã sáng, đi đến nơi này, mặt trời còn chưa lên.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Chú đi có nhanh lắm không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không nhanh, lúc đó ... lúc đó tôi đang nghĩ chuyện gì đó.

Nghiêm Cửu nói:

- Nếu vậy, cái nhà đó cách nơi đây cũng không xa lắm.

Đoàn Ngọc nói:

- Hình như cũng không xa lắm.

Nghiêm Cửu nói:

- Hiện tại chú thử nghĩ gì trong bụng, lấy tốc độ hôm đó, đi dọc dọc theo con đường này trở về lại.

Đoàn Ngọc gật gật đầu, y bỗng phát hiện ra những người lão luyện giang hồ làm chuyện gì, quả thật có những chỗ y không bì được.

Do đó y lại bắt đầu nghĩ trong bụng.

Nghĩ gì nhỉ ?

Y nghĩ nhiều lắm, nghĩ loạn cả lên, rồi sau đó lại bắt tri bắt giác bỗng nghĩ đến Hoa Hoa Phong.

Cô bé có cặp mắt to đầy hiện tại đang ở đâu rồi ?

Cô có liên quan gì đến chuyện này không nhỉ ?

Suy nghĩ kỹ càng lại, cô xuất hiện cũng tẩu xảo lắm, làm như vẫn một mạch theo dõi Đoàn Ngọc vậy.

Không lẽ cô cũng có mục đích gì sao ?

Nhưng bất kể ra sao, cô đối xử với Đoàn Ngọc cũng rất tốt, cô thậm chí còn ghen cả với Đoàn Ngọc.

Một cô gái nếu bắt đầu vì một chàng trai ghen tương, như vậy có thể chứng tỏ cô đối với chàng trai đó ít ra cũng không chán ghét gì.

Nghĩ đến chỗ đó, khóe miệng của Đoàn Ngọc bắt giác lộ ra một nụ cười.

Cũng chính ngay lúc đó, y bèn thấy cái tường thấp có trồng thứ cây cỏ trên đầu.

Trên đầu tường trồng cây mắc cỡ và cây tường vi, dọc theo chân tường đi tới, là có thể thấy một cánh cửa nhỏ màu đỏ tươi.

Đây dĩ nhiên là cửa sau.

Đoàn Ngọc cũng nhớ không rõ có từ cánh cửa này đi vào hay không. Nhưng y nhớ quả thật có nhảy qua bức tường này, dấu chân của y còn phảng phất đập trên đám tường vi.

Y đứng ngoài cửa, nhìn quanh nhìn quất. Y không chắc trong bụng.

Lúc đó y bỏ đi có hơi vội vã, cũng không có ý muốn trở lại nơi này. Chỉ bắt quá trên đầu tường trồng mấy loại hoa cỏ này không có mấy nhà, điểm đó ít ra y còn chắc trong bụng lắm.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Có phải nơi này không ?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Đại khái chắc vậy.

Nghiêm Cửu nhìn y, gương mặt trắng trẻo bỗng lộ ra vẻ gì đó thật kỳ quái.

Đoàn Ngọc không hề chú ý đến vẻ mặt của ông ta, y chần chừ một lát, rồi cuộc đưa tay lên gõ vào cửa.

Bất kể ra sao, ban ngày ban mặt, y không thể cứ thế mà xông vào nhà người ta.

Y cũng không ngờ được, trong nhà lại lập tức có người ra mở cửa ngay.

Người mở cửa là một thiếu nữ tóc dài trẻ tuổi, mặc chiếc áo mỏng màu nguyệt bạch, gương mặt rất đẹp, cười cũng rất ngọt ngào.

Hàng Châu quả nhiên là một nơi có nhiều mỹ nhân.
Đoàn Ngọc đang do dự, không biết ăn nói làm sao, nào ngờ thiếu nữ chẳng hỏi y là ai, cũng chẳng hỏi y tìm ai.
Cô chẳng hỏi y gì cả, chỉ ngẩng đầu nhoẻn miệng cười một cái, rồi quay lưng đi vào.
Cô thiếu nữ này không lẽ là đứa a hoàn tùy thân của Hoa Dạ Lai, không lẽ cũng nhận ra Đoàn Ngọc ?
Nhưng Đoàn Ngọc không nhớ mình đã gặp cô chưa, y đành phải theo cô vào trong.
Phía sau cửa là một cái vườn hoa nhỏ, có con đường nhỏ lát đá xanh.
Đoàn Ngọc nhớ sáng sớm hôm nay mình đi từ con đường nhỏ này ra, lúc đó trên lối đi còn có sương đọng lạnh cả chân.
Hiện tại dù y không chắc mười phần, ít nhất y cũng có được tới tám chín phần rồi.
Hiện tại y chỉ hy vọng Hoa Dạ Lai còn ở đây, đợi y đem mấy thứ đồ ấy về trả lại.
Điều này chưa hẳn là chuyện không thể.
Hoa Dạ Lai coi y như một người thật thà, người thật thà dĩ nhiên nhất định không chiếm tiện nghi người khác, do đó nhất định sẽ trở lại đây.
Thân hình của cô thiếu nữ đã biến vào trong bụi hoa.
Hoa nguyệt quý và tường vi đang nở rộ.
Ánh mặt trời sau cơn mưa mùa xuân tối qua, đang chiếu lười biếng trên các nụ hoa.
Khí trời thế này, có ai chịu đóng cửa ngời trong nhà ? Hoa Dạ Lai không lẽ đang thưởng hoa trong vườn ? Đoàn Ngọc bước tới.
Y ngẩn mặt ra.
Y không thấy Hoa Dạ Lai, nhưng y thấy hòa thượng.
Trong đám hoa, cỏ xanh mượt như nhung, một gã hòa thượng đầu bóng loáng, đang ngồi chễm chệ trên một cái bồ đoàn lớn bằng cái bàn tròn.
Đầu y cao nhô lên, mũi sư tử, miệng rộng toang hoác, nhìn qua ngó lại, oai nghi lắm liệt, mày mi không giận cũng đờm ba phần sát khí. Người y chỉ có khoác một tấm áo dài rộng bằng lụa màu đen, để hở bộ ngực, để trần đôi chân, ly kim bôi trong tay dưới ánh mặt trời lấp lánh vàng chói. Cả trời xuân sắc hình như đều đang chiếu trên kim bôi.
Một cô thiếu nữ còn đẹp hơn cả cô mở cửa lúc này, đang quỳ trước bồ đoàn, cắt móng chân cho y.
Cô thiếu nữ này hoàn toàn khóa thân.
Dưới ánh tịch dương, làn da của cô còn trơn láng hơn cả lụa là, ngực cô tròn trịa nhô cao rắn chắc, đôi bàn tay mềm mại đẹp đẽ như búp măng.
Cả một vườn hoa, cũng không bì lại được với nhan sắc của cô.

Có người lại, cô chỉ ngẩng đầu lên liếc qua một cái, rồi lại cúi đầu xuống, chăm chú săn sóc bàn chân của chủ nhân, gương mặt cô không có tí gì xấu hổ, cũng không có tí gì kinh hoảng.

Trừ chủ nhân của cô ra, người khác trong cặp mắt cô, hoàn toàn giống như người đã chết vậy.

Mặt của Đoàn Ngọc đã đỏ lên, y không biết mình nên bước vào, hay nên lùi ra mới phải.

Gã hòa thượng mặc áo đen đã ngẩng mặt lên cười, cười lớn nói:

- Lão Cửu, người lại tẩu xảo quá, ta vừa khai một bình rượu Bồ đào từ Ba Tư lại, đã lấy nước giếng thêm vào cho lạnh, lại đây làm một ly được không ?

Trừ Nghiêm Cửu ra, người khác trong cặp mắt y, cũng hoàn toàn không khác gì mấy người đã chết.

Nghiêm Cửu mỉm cười bước lại, đối với chuyện đó, hình như y cũng đã quen nhìn rồi.

Đoàn Ngọc, Vương Phi, Cố đạo nhân đứng sững ở đó, thật có chỗ cười dở khóc dở.

Cố đạo nhân thở ra, nói nhỏ:

- Người nói nơi đây là chỗ ở của Hoa Dạ Lai ?

Đoàn Ngọc cười khổ, gật gật đầu.

Cố đạo nhân nói:

- Vậy thì gã Tăng Vương Thiết Thủy này ở đâu ra vậy ?

Bích Ngọc Đào

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 2

Huyết Tửu

Trên đầu tường, hoa tường vi và hoa mắc cở, đang rụng qua đưa lại nhẹ nhàng trong gió. Con đường lát đá xanh, uyển chuyển đưa ra tới căn nhà nhỏ nằm sau bụi hoa.

Cửa sổ đang mở, rèm trúc nửa vén lên, hình như còn thấy được trên song còn để mấy chậu hoa.

Đoàn Ngọc nhớ rõ ràng lắm, nơi đây đúng là hôm qua Hoa Dạ Lai đã đem y lại.

Nhưng thật tình y không biết Hoa Dạ Lai đã đi đâu mất, y càng không biết cái gã hòa thượng mặc áo đen này ở đâu ra đây.

Người đang ở đây hôm nay, hôm qua ngay cả một người y cũng chưa hề gặp qua.

Cái thiếu nữ mặc áo trắng để tóc dài, dĩ nhiên lúc nãy không phải là cười với y, hiển nhiên cô nhận ra Nghiêm Cửu.

Nghiêm Cửu hình như cũng từng đã qua nơi này.

Nơi này rốt cuộc là chỗ nào ?

Câu chuyện vốn đang rất đơn giản, hiện tại hình như đã biến thành phức tạp rồi.

Gã hòa thượng áo đen kêu người chỉ rót một ly cho Nghiêm Cửu, rồi hỏi:

- Rượu ra sao ?

Nghiêm Cửu hớp một miếng khen:

- Rượu ngon.

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Rượu ở Trung thổ, đa phần làm bằng cao lương mễ cốc, thứ rượu này làm bằng bồ đào đẩy, để lâu không bị hư, ngọt mà không bị ngấy, so với Nữ Nhi Hồng, hình như còn hơn một bậc.

Nghiêm Cửu lại hớp miếng nữa, cười nói:

- Đúng vậy, uống vào còn có một thứ mùi vị nữa.

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Thứ rượu này uống vào miệng thì dễ, nhưng nồng độ rất mạnh, không những vậy còn rất bổ cho nguyên khí, đạo này thân thể ông yếu đuối, ông uống thêm hai ly, lại có chuyện hay.

Y bèn cứ thế ngồi phẩm bình rượu với Nghiêm Cửu, không những vậy còn là một người rất rành rọt, nói đâu vào đó.

Bất quá y vẫn quên tuốt bọn Đoàn Ngọc không để vào mắt.

Nghiêm Cửu tựa hồ cũng quên luôn.

Cổ đạo nhân nhìn không nổi thở ra một tiếng nói:

- Bần đạo cũng là con quỷ rượu, chủ nhân có rượu ngon như vậy, sao không tặng giùm một ly ?

Gã hòa thượng áo đen bấy giờ mới quay đầu lại trừng mắt nhìn y một cái, sa sầm nét mặt hỏi:

- Người là ai ?

Cổ đạo nhân nói:

- Bần đạo là Cổ Trường Thanh !

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Không phải người là gã Cổ đạo nhân ham cờ bạc như mạng sống, ham rượu như khát nước không ?

Cổ đạo nhân nói:

- Chính là bần đạo.

Gã hòa thượng áo đen ngẩng mặt cười lớn nói:

- Tốt, nếu là Cổ đạo nhân, thì cho người uống một ly.

Y vẫy tay ra hiệu, cô thiếu nữ để tóc mặc áo mỏng bèn đưa ly rượu lại.

Cổ đạo nhân đưa bàn tay đón lấy, ực một hơi cạn sạch, thất thanh khen ngợi:

- Rượu ngon.

Gã hòa thượng áo đen sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Tuy là rượu ngon, người chỉ xứng đáng uống một ly thôi.

Cổ đạo nhân chẳng tức giận gì, y mỉm cười nói:

- Một ly cũng quá đã, đa tạ.

Vương Phi mặt mày đã biến hẳn đi, y bỗng lớn tiếng hỏi:

- Rượu này không lẽ ta không xứng đáng uống sao ?

Gã hòa thượng áo đen nói:

- Người là ai ?

Vương Phi nói:

- Phích Lịch Hỏa Vương Phi ở Giang Nam.

Gã hòa thượng áo đen hỏi:

- Người có biết ta là ai không ?

Vương Phi cười nhạt nói:

- Tôi đã cũng chỉ bất quá là Tăng Vương Thiết Thủy thôi, dù người có giết ta, ta cũng muốn một ly rượu này đã.

Gã hòa thượng áo đen bỗng lại cười lớn nói:

- Tốt, chỉ có câu đó thôi, cũng đủ xứng đáng uống một ly.

Y quả nhiên là Tăng Vương Thiết Thủy, trừ Thiết Thủy ra, trên đời này còn có hòa thượng nào lại giống như vậy ?

Cô thiếu nữ để tóc mặc áo mỏng lập tức đưa ly rượu lại.

Vương Phi ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch, rồi cười nhạt nói:

- Thì ra, thứ rượu này cũng chẳng có gì là hay ho, y hệt như nước đường, uống một ly đã quá đủ.

Thiết Thủy ngẩng mặt cười lớn nói:

- Tốt, chỉ có câu này thôi, còn có thể uống được một ly nữa.

Vương Phi ngẩn mặt ra, y cũng cười lớn nói:

- Đã vậy, dù là nước đường, ta cũng cứ uống.

Cố đạo nhân thở ra, lẩm bẩm:

- Không ngờ tài lừa gạt uống rượu của người còn giỏi hơn cả ta rồi.

Nghiêm Cửu bỗng nói:

- Đã vậy thì vị công tử này cũng đáng uống ba ly.

Thiết Thủy hỏi:

- Y dựa vào đâu mà đáng được uống ?

Nghiêm Cửu hỏi:

- Ông không biết y là ai sao ?

Thiết Thủy hỏi:

- Y là ai ?

Nghiêm Cửu nói:

- Y chính là đại công tử của đại hiệp Trung Nguyên Đoàn Phi Hùng, họ Đoàn tên Ngọc.

Thiết Thủy lạnh lùng nói:

- Còn chưa xứng đáng.

Nghiêm Cửu nói:

- Y cũng là người hôm qua ở trên thuyền hoa, đánh rớt bốn tên đồ đệ của ông xuống nước !

Thiết Thủy biến sắc, mở miệng chất vấn:

- Sao ông đem y lại đây ?

Nghiêm Cửu nói:

- Tôi không đem y lại đây, chính y đem tôi lại đây.

Thiết Thủy chau mày hỏi:

- Y đem ông lại đây ?

Nghiêm Cửu nói:

- Y đem tôi lại đây tìm Hoa Dạ Lai.

Thiết Thủy tức giận nói:

- Con nữ tặc đó tại sao lại ở đây ?

Nghiêm Cửu hỏi:

- Cô ta không ở đây ?

Thiết Thủy nói:

- Dĩ nhiên là không ở đây ?

Nghiêm Cửu nói:

- Tôi qua cô ta cũng không lại đây ?

Thiệt Thủy nói:

- Có mỗ ở đây, làm sao nó dám lại ?

Nghiêm Cửu thở ra, lấy khăn che miệng, ho khẽ mấy tiếng, quay mặt qua

Đoàn Ngọc hỏi:

- Chú đã nghe nói gì chưa ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Nghe rồi.

Nghiêm Cửu lại thở ra thêm một tiếng nói:

- Chú đi đi.

Đoàn Ngọc còn chưa mở miệng ra, Thiệt Thủy bỗng đứng bật dậy, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc, gằn giọng nói:

- Người đã đến đây rồi, còn muốn đi sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Y không hề muốn đi, tôi kêu y đi đấy.

Thiệt Thủy hỏi:

- Ông vì lẽ gì muốn hấn đi ?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì y là bạn của tôi.

Thiệt Thủy nói:

- Hấn gạt ông, ông còn xem hấn là bạn bè sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Không chừng không phải y gạt tôi, mà có người khác gạt y.

Thiệt Thủy hỏi:

- Ông tin hấn sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Y vốn là một gã thiếu niên thành thực, nhất định không nói dối ai.

Thiệt Thủy trừng mắt nhìn lên nhìn xuống Đoàn Ngọc một hồi, rồi bỗng cười lớn nói:

- Tốt, thằng bé này được, lại đây uống rượu.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Rượu này tôi cũng xứng đáng uống sao ?

Thiệt Thủy nói:

- Bất kể người là hạng người thế nào, người làm Nghiêm Cửu tin được người, điều đó không dễ dàng tí nào.

Nghiêm Cửu mỉm cười nói:

- Điều đó đã xứng đáng được uống ba ly rồi.

Cô thiếu nữ để tóc mặc áo mỏng, lại khui thêm một bình nữa, rót đầy một ly đưa hai bàn tay trắng ngần ôm lấy ly rượu, gương mặt tươi cười như đóa hoa mùa xuân, dâng đến tận trước mặt Đoàn Ngọc.

Sắc xuân minh my, gió xuân dịu dàng.
 Cả một vườn hoa đang nở rộ diễm kiều.
 Thiết Thủy tuy cuồng ngạo, tuy tham bồi hiếu sắc, nhưng xem ra cũng là một tay hảo hán.
 Anh hùng tự ngàn xưa đến giờ, có mấy ai không là như vậy ?
 Đoàn Ngọc tuy là một người thẳng tính bộc trực, nhưng trước cái tình cái cảnh như thế này, y nhin không nổi cũng muốn uống vài ly.
 Ly bằng vàng, đựng đầy rượu màu đỏ tươi.
 Đoàn Ngọc mỉm cười, đón lấy ly rượu.
 Nụ cười của y bỗng ngưng đọng lại, hai bàn tay cũng cứng đờ ra.
 Trong ly không phải đựng rượu, mà là máu !
 Máu đỏ tươi !
 Tỉnh một tiếng, ly rượu rớt xuống đất.
 Máu tươi đổ ra ngoài.
 Thiết Thủy tức giận hỏi:
 - Rượu mời người không uống, không lẽ người muốn uống rượu phạt ?
 Đoàn Ngọc không mở miệng, y chỉ cúi đầu, nhìn vũng máu đỏ tươi đang lan dần ra bãi cỏ xanh mướt.
 Nghiêm Cửu thay đổi sắc mặt nói:
 - Đây không phải là rượu, là máu !
 Thiết Thủy cũng biến hẳn sắc mặt, bỗng ngẩng phắt đầu lên, trừng mắt giận dữ nhìn cô thiếu nữ mặc áo mỏng.
 Thiếu nữ gương mặt đã nhợt nhạt không còn tí máu, cô la lên một tiếng, bình rượu cô mới khui đang cầm trên tay cũng rớt xuống đất.
 Từ trong bình rượu chảy lan ra, cũng là máu.
 Máu còn đang mới tươi, còn chưa kịp ngưng đọng.
 Thiếu nữ thất thanh nói:
 - Lúc này trong này rõ ràng còn là rượu, tại sao lại bỗng biến thành máu ?
 Cổ đạo nhân biến sắc nói:
 - Rượu biến thành máu, là điềm gỡ.
 Vương Phi nói:
 - Điềm gỡ ? Không lẽ nơi đây sẽ có chuyện gì bất tường sắp xảy ra ?
 Thiết Thủy sa sầm nét mặt, nói từng tiếng một:
 - Đúng vậy, nơi đây e chỉ có một người không chết không xong !
 Vương Phi hỏi:
 - Ai ?
 Thiết Thủy không trả lời, y chỉ chậm chậm ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén chậm chậm đi qua gương mặt mỗi người.
 Ánh mắt này như một lưỡi đao, lưỡi đao giết người !
 Thanh long đao !

Lòng bàn tay của mỗi người đều bắt giắc rướm đầy mồ hôi lạnh.
Chính ngay lúc đó, trong bụi hoa hồng có một người bước nhanh lại, lớn tiếng nói:
- Tìm được thuyền hoa của Hoa Dạ Lai rồi.
Người này đầu trọc, mặt đỏ, mày rậm mắt to, chính là gã hòa thượng bị Đoàn Ngọc đánh rớt xuống nước hôm qua.
Thiệt Thủy nói:
- Thuyền hoa ở đâu ?
Gã hòa thượng nói:
- Ở ngay mé trường đề bên này.
Y thuận tay chỉ về phía sau một cái, ngón tay của y hình như đang run rẩy không ngớt.
Ngoài trường đề.
Một chiếc thuyền hoa không người, đang lắc lư trong làn sóng xanh.
Cái mũi màu xanh lục, lan can màu đỏ đậm, song cửa có vẽ hoa, bức màn trúc Tương Phi vén một nửa lên.
Người ngồi bên song nhỉ ?
Xuân sắc đang nồng, dù thuyền trên hồ đang qua lại tấp nập, nhưng không một chiếc thuyền nào dám chèo lại gần chiếc thuyền hoa này.
Bao nhiêu du thuyền đều ngừng lại ở xa thật xa, người trên thuyền trở mặt ra nhìn chiếc thuyền hoa, ánh mắt lộ đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi, phảng phất như đang xem chiếc thuyền này là một thứ thuyền ma, trên thuyền có đầy những tai họa, những điều bất tường.
Bỗng nhiên, một chiếc thuyền nhẹ xé nước chạy lại hướng chiếc thuyền hoa.
Thiệt Thủy đang chống hai tay vào sườn, đứng bất động trơ trơ trước mũi thuyền, chiếc áo bào màu đen bay phấp phật trong gió, chiếc thuyền hoa còn có tới bốn trượng, người y đã tung lên, xem ra trên mặt nước xanh bỗng có một đóa mây đen đang lướt qua, một hơi bốn trượng, người y đã hạ xuống nhẹ phiêu phiêu trên thuyền.
Những người trên các du thuyền nhìn không nổi cất tiếng hoan hô cả lên.
Trong tiếng hoan hô rầm rộ, Đoàn Ngọc cũng tung người nhảy qua theo.
Y không phải cố ý muốn biểu diễn tài năng.
Y chỉ bất quá nóng một chút muốn xem thử trên thuyền hoa đã xảy ra chuyện gì làm người ta sợ hãi.
Y đã thấy hết.
Vừa nhảy lên tới thuyền hoa, y đã lập tức thấy ngay.
Trong khoang thuyền trang trí rất thanh nhã, bốn bức tường đều có dán giấy trắng như tuyết, làm cho khoang thuyền xem ra như một cái động tuyết vậy.
Trên tường giấy trắng tinh như tuyết, hôm nay lại điểm thêm chuỗi hoa mai.
Hoa mai được vẽ bằng máu tươi.

Một người đang đứng dưới hoa mai, đầu gục xuống thấp, gương mặt hình như đã khô héo, thất khiếu đều có máu chảy ra và đông lại, một lưỡi đao cắm vào rãnh rãnh trên ngực, hình như bị người ta cắm cứng vào trong tường.

Thanh đao có tua màu hồng, gió từ song cửa thổi vào, ánh đao màu đỏ như máu lấp loáng qua lại trong gió.

Thiết Thủy rút đao ra.

Đao đã bị cắm cứng vào trong vách tường, y phải dùng sức, mới rút ra được. Máu đã khô.

Máu còn chưa khô hẳn, còn có một giọt.

Giọt máu chậm chậm chảy từ mũi đao xuống, lưỡi đao lại sáng lên như làn thu thủy.

Thanh đao sáng làm sao.

Thiết Thủy nhìn chăm chú vào lưỡi đao, một hồi thật lâu, bỗng lớn tiếng khen một câu:

- Hảo đao !

Vương Phi cũng theo vào, cũng khen lên:

- Quả thật là một thanh đao tốt.

Thiết Thủy hỏi:

- Người có nhận ra thanh đao này không ?

Vương Phi lắc đầu.

Thiết Thủy bỗng quay phắt người lại, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc, hỏi từng tiếng một:

- Còn người ? Người có nhận ra thanh đao này không ?

Đoàn Ngọc đã biến hẳn sắc mặt từ lâu.

Y đã sớm nhận ra được thanh đao này.

Thiết Thủy lạnh lùng nói:

- Dĩ nhiên là người phải nhận ra, nếu ta nhìn không lầm, thanh đao này là Bích Ngọc Thất Tinh đao của nhà họ Đoàn !

Đây quả thật là Bích Ngọc Thất Tinh đao của nhà họ Đoàn ! Cũng là thanh đao Đoàn Ngọc đã đánh mất trong khuê phòng của Hoa Dạ Lai.

Ngay kế lưỡi đao gần chỗ bén nhất, có khắc tiêu ký của họ Đoàn.

Ánh mắt của Thiết Thủy còn bén hơn cả lưỡi đao, y trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc hỏi:

- Người có biết người này là ai không ?

Đoàn Ngọc lắc đầu.

Thật tình y không nhận ra người này.

Gương mặt của người này tuy đã khô héo, méo mó, nhưng còn thấy được lúc sinh tiền là một người thanh niên rất thanh tú, mặc y phục cũng rất giản dị.

Đao đã rút ra rồi, người y tuốt chậm chậm theo bờ tường xuống, phảng phất như đang ngẩng mặt lên nhìn vào Đoàn Ngọc, cặp mắt lồi ra, đầy vẻ phần nộ Oan ức không sao tả được.

Y chết thật quá thê thảm, không những vậy còn không nhắm mắt được.

Đoàn Ngọc bỗng suy đoán được người này là ai.

Không phải y nhìn từ mặt người này mà đoán ra được, y nhìn từ mặt Nghiêm Cửu.

Chỉ trong khoảng khắc đó, Nghiêm Cửu tựa như đã già đi mất mười tuổi, cả người ông ta đều mất cả sức lực.

Ông ta tựa người vào tường, phảng phất hình như cũng muốn ngã ầm ra.

Người thanh niên chết thảm dưới lưỡi đao kia, không phải là con của ông là Nghiêm Tiểu Vân sao ?

Trái tim của Đoàn Ngọc đã chìm xuống.

Thiết Thủy trừng mắt nhìn y, nói:

- Người đến Giang Nam, dĩ nhiên là lại Bảo Châu sơn trang cầu thân phải không ?

Đoàn Ngọc chỉ còn nước thừa nhận.

Thiết Thủy nói:

- Vì vậy ngươi cho là chỉ cần giết y, là không còn ai tranh giành được với ngươi.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi ... tôi ngay cả gặp còn chưa gặp y bao giờ.

Thiết Thủy nói:

- Giết người chỉ cần dùng đao, không cần dùng mắt.

Y rung thanh đao trong tay lên, gằn giọng nói:

- Thanh đao này có phải là của ngươi không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Phải, nhưng kẻ dùng thanh đao này giết người, không phải là tôi.

Thiết Thủy cười nhạt nói:

- Bích Ngọc Thất Tinh đao là bảo đao gia truyền nhà họ Đoàn, làm sao lại để lọt vào tay người khác ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đó là vì tôi ...

Thiết Thủy nói:

- Dùng sức một mình ngươi, muốn giết y dĩ nhiên còn không dễ dàng được như vậy, Hoa Dạ Lai ắt hẳn là bang hung.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi hôm qua ...

Thiết Thủy nói:

- Tôi hôm qua, có phải ngươi ở một chỗ với Hoa Dạ Lai ?

Đoàn Ngọc cúi đầu xuống.

Y bỗng phát hiện ra mình đã lọt vào cái bẫy vô cùng ác độc của người ta, cái oan này dù có đem hết nước Tây hồ ra cũng rửa không sạch nổi.

Thiết Thủy đưa mắt qua Cổ đạo nhân, trầm giọng nói:

- Rượu biến ra máu, đúng là điềm gỡ.

Cổ đạo nhân thở ra một hơi thật dài nói:

- Đúng là điềm gỡ.

Thiết Thủy nói:

- Hiện tại, nơi đây có phải là có một người không chết không xong không ?

Cổ đạo nhân thở ra:

- Đúng vậy.

Thiết Thủy bỗng nhiên cũng thở ra một hơi dài nói:

- Ba tháng nay, người trong giang hồ đều nói Thiết Thủy giết người như cỏ, nào ai biết chết dưới lưỡi đao của ta đều là những người không hề bị Oan uổng tí nào ?

Y nhìn chăm chăm vào thanh đao trong tay, chậm chậm nói tiếp:

- Đây là thanh đao tốt, dùng thanh đao như thế này đi giết một tên gian đồ giảo hoạt, cũng là một chuyện khoan khoái, xem ra hôm nay ta lại phải đại khai sát giới nữa !

Đoàn Ngọc hình như còn chưa biết y đang muốn giết ai, cũng thở dài nói:

- Dùng thanh bảo đao đi giết gian đồ, quả thật là chuyện khoan khoái nhất đời người, chỉ tiếc là hiện tại chúng ta còn chưa biết hung thủ là ai.

Thiết Thủy ngăn người ra hỏi:

- Người còn chưa biết ?

Đoàn Ngọc lắc đầu nói:

- Hiện tại tuy còn chưa biết, nhưng lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, sẽ có ngày tìm ra được hắn.

Thiết Thủy nhìn y, ánh mắt lộ vẻ như đang nhìn một gã khờ.

Đoàn Ngọc nói:

- Tiền bối hiện tại xin trả lại giùm thanh đao này, đợi tìm được tên hung thủ, văn bối nhất định sẽ dâng đao lên cho tiền bối dùng nó cắt đầu tên hung thủ, báo thù cho Nghiêm công tử.

Thiết Thủy nói:

- Người muốn nói ta trả lại thanh đao này cho người ?

Đoàn Ngọc gật đầu nói:

- Chính như tiền bối đã nói, thanh đao này là vật gia truyền nhà văn bối, phải lúc nào cũng đeo bên mình.

Thiết Thủy bỗng ngẩng mặt cười lớn nói:

- Tốt, người muốn, thì lại đây lấy !

Ánh đao lóe lên, đã nhanh như điện xẹt chém tới vai Đoàn Ngọc.

Đây vốn là thanh đao tốt, người sử đao lại là tay cao thủ tuyệt đỉnh, nhát đao vừa vung ra, chỉ thấy hàn quang lóe lên, gió cuốn ào ào, ngay cả Cổ đạo nhân đều nhin không nổi muốn nổi da gà lên, một luồng sát khí ép tới mi mắt.

Đoàn Ngọc thất thanh hỏi:

- Tiền bối, sao ông giết tôi, ông giết làm người rồi.

Đao nhanh, thân pháp của y còn nhanh hơn.

Chỉ nói có mấy tiếng, y đã tránh được bảy nhát đao.

Nhưng trong khoang thuyền không lớn lắm, khoảng trống cho y tránh né không được bao nhiêu, Nghiêm Cửu đang ở bên cạnh nếu xuất thủ, Đoàn Ngọc e rằng đã chết dưới lưỡi đao.

Nhưng không ngờ rằng, Nghiêm Cửu không hề xuất thủ. Ông ta vẫn còn đang dựa vào tường, đang si ngốc ở đó, tựa như đã hoàn toàn bị tê liệt.

Thiết Thủy xuất thủ càng lúc càng nhanh, nhân vật hùng tài mới quật khởi đã chấn động giang hồ này, quả nhiên có một thân vũ công kinh thế hãi tục.

Thiếu Lâm tuy không sở trường đao pháp, nhưng thanh đao này sử ra trong tay y, oai lực không hề dưới tay danh gia đao pháp nào trong thiên hạ.

Hiện tại đao pháp của y đã biến hẳn, thi triển ra Loạn Phi Phong, thứ đao pháp bá đạo nhất, độc ác nhất trong các thứ đao pháp.

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh đao đã phủ kín khoang thuyền, Đoàn Ngọc cơ hồ không còn chỗ nào để thoát lui.

Ngay cả Cổ đạo nhân và Vương Phi cũng đều bị ép ra khỏi khoang thuyền.

Đoàn Ngọc không phải là không muốn lùi ra, khổ nỗi bất cứ lùi về hướng nào, ánh đao cũng đều đã phong kín hết đường đi của y.

Tuy khinh công của y rất cao, ở trong này, làm sao còn thi triển gì được nữa ?

Vương Phi đứng ngoài khoang nhìn vào, nhin không nổi thở ra:

- Ta còn không tin được một thiếu niên thành thực như vậy, lại là hung thủ giết người.

Cổ đạo nhân trầm ngâm một lúc, nói:

- Không chừng trước giờ y vẫn làm ra vẻ ngu ngốc, không lẽ ông nhìn không ra y rất có thể đang giả vờ ?

Vương Phi lạnh lùng nói:

- Tôi chỉ nhìn ra được Thiết Thủy là tên tàn nhẫn hiếu sát thôi.

Cổ đạo nhân nói:

- Sao ?

Vương Phi nói:

- Y muốn giết Đoàn Ngọc, làm như không phải vì báo thù giùm cho Nghiêm Cửu, mà là vì chính y thích giết người.

Cổ đạo nhân thở ra nói:

- Chỉ cần y giết ai đều không phải oan uổng ...

Vương Phi ngắt lời y nói:

- Sao ông biết những người do y giết đều không phải oan uổng ?

Cổ đạo nhân nói:

- Sự thật rành rành ra đó.

Vương Phi hỏi:

- Sự thực gì ? Thanh đao đây à ?

Cổ đạo nhân nói:

- Ừ.

Vương Phi hỏi:

- Ông giết người rồi, có để đao của mình lại làm gì không ?

Cổ đạo nhân suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Thanh đao này hình như bị dính cứng trong đó, không chừng y đi vội quá, không kịp rút nó ra.

Vương Phi trầm ngâm một hồi:

- Ông nói y đáng giết ?

Cổ đạo nhân hỏi lại:

- Bất kể ra sao, đợi hỏi cho rõ ràng rồi giết cũng không muộn.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Không lẽ ông tính cứu y đó sao ?

Vương Phi trầm mặc, một bàn tay đã thò vào trong cái túi đồ bên hông, trong túi chính là hỏa khí danh chấn thiên hạ của Phịch Lịch Đường ở Giang Nam.

Cổ đạo nhân đã kéo tay y lại, trầm giọng nói:

- Chuyện này quan hệ lớn lắm, tôi và ông không phải người trong cuộc, đừng nên vội vã nhúng tay vào.

Vương Phi còn chưa kịp mở miệng, bỗng nhiên, bình lên một tiếng lớn, cơ hồ muốn lật luôn cả chiếc thuyền, mọi người đều bị chấn động té nhào cả ra. Đao quang vừa lóe lên, mấy chiếc du thuyền đã tụ lại chung quanh coi náo nhiệt, càng lúc càng đông.

Bỗng nhiên, từ trong một chiếc du thuyền lớn, có một gã thiếu niên mặc áo tím nhạt, tay cầm trường sào nhảy ra.

Y xem ra có vẻ yếu đuối, nhưng sức hai tay lại không nhỏ tí nào, cây trường sào chỉ điểm xuống mấy cái, chiếc thuyền đã xông lại như mũi tên, bình một cái, đụng mạnh vào bên hông trái của chiếc thuyền hoa.

Đoàn Ngọc vốn đang tránh né càng lúc càng chật vật, cái bàn dài trong tay vừa cầm lên gạt, bỗng ánh đao lóe lên, đã cắt đi còn cái chân.

Thiết Thủy bồi thêm ba nhát đao, nào ngờ thân thuyền bị đụng cho một cái, hạ bàn của y có vững đến đâu, lưỡi đao cũng bị lệch qua một bên.

Người của Đoàn Ngọc đã bị chấn động bay lên, ra khỏi vùng đao ảnh, bùm một tiếng, đã rớt xuống giữa hồ.

Chỉ thấy mặt hồ nước bắn tung tóe, người của y thì đã chìm sâu xuống hồ. Thân thuyền còn đang lắc lư, Thiết Thủy la hét giận dữ chồm tới trước song cửa.

Gã thiếu niên mặc áo tím nhạt lấy thuyền lớn đụng vào, nhìn y nhoen miệng cười một cái, bỗng vung tay lên, phóng ra một đám hàn quang.

Thiết Thủy vung đao lên, ánh đao như bức tường, gạt những đám hàn quang ra ngoài.

Nhưng bấy giờ gã thiếu niên áo tím đã tung người lên, Ngu Ông Nhập Thủy, người cũng đã chìm sâu xuống hồ.

Trên hồ, sóng nước còn lăn tăn, người của y thì đã lặn hút dưới hồ, không còn thấy đâu.

Thiết Thủy quay người lại xông ra, chụp ngay lấy cổ áo của Cố đạo nhân giận dữ hỏi:

- Tên tiểu tử này từ đâu ra vậy ?

Cố đạo nhân nói:

- Chắc là theo Đoàn Ngọc lại.

Thiết Thủy hỏi:

- Người biết hắn là ai không ?

Cố đạo nhân nói:

- Sớm muộn gì rồi cũng biết.

Thiết Thủy dậm chân một cái, hắn học nói:

- Đợi người biết rồi, Đoàn Ngọc e là không biết đi đâu.

Cố đạo nhân hững hờ nói:

- Đại sư mà sợ y chạy đâu mất, xin cứ việc yên tâm ...

Thiết Thủy giận dữ nói:

- Ta yên tâm cái gì ?

Cố đạo nhân nói:

- Nhà họ Đoàn trước giờ ở Trung Nguyên, trên đất liền tuy là như rồng như hổ, xuống dưới nước chỉ sợ khó mà trôi đầu lên.

Y mỉm cười quay đầu lại, bỗng phát hiện ra, Vương Phi đang mở to mắt, nhìn y trừng trừng.

Gã thiếu niên mặc áo tím nhạt trên chiếc thuyền lớn là ai nhỉ ? Bất cứ ai đều cũng nghĩ ra được, dĩ nhiên nhất định là Hoa Hoa Phong.

Một người đàn bà đã thích tìm mình gây phiền phức, ghen với mình, đấu võ mồm với mình, hạng người đàn bà ấy dĩ nhiên không ngu ngốc lắm.

Vì vậy đợi đến lúc mình gặp phải phiền phức, người đến cứu mình thường thường là cô ta.

Hoa Hoa Phong cũng nghĩ đến chuyện Đoàn Ngọc rất có thể là một người không biết bơi.

Còn cô thì trong nước, cô là con cá, một con cá có cặp mắt to. Nhưng cô

không thấy Đoàn Ngọc đâu.

Đoàn Ngọc rõ ràng là nhảy xuống chỗ này, tại sao bây giờ lại không thấy đâu ?

Không lẽ y chìm xuống đáy hồ tựa như một quả trùy ?

Hoa Hoa Phong vừa tính thò đầu lên mặt nước đổi hơi, rồi lặn xuống đáy hồ tìm nữa, cô bỗng phát hiện có thứ gì lọt vào trong cổ áo.

Cô xoay ngược tay lại chụp, cái thứ đó từ trong tay cô tuột ra lại, thì ra là một con cá nhỏ.

Cô quay người lại, bèn thấy thêm một con cá lớn.

Con cá lớn này còn đưa tay ra hiệu cho cô.

Cá không có tay, người mới có tay.

Đoàn Ngọc có tay.

Nhưng hiện tại, xem ra y còn linh hoạt hơn cả cá, y vừa xoay người, đã lướt ra ngoài một khoảng xa lắc.

Hoa Hoa Phong cắn chặt răng ráng sức rượt theo, cô rượt theo không kịp.

Cô sinh trưởng ở Giang Nam, từ nhỏ đã thích vọc nước, vậy mà cô rượt theo không kịp con vịt khô này, thật cô không phục tí nào.

Từ đáy thuyền này qua đáy thuyền nọ, dưới nước xem ra như các tầng các tầng mái ngói.

Cô phảng phất như đang bay nhảy trên mái ngói, nhưng cái cảm giác này, lại khác hẳn với chuyện thi triển khinh công.

Ít ra là cô không đổi hơi thở được, rốt cuộc cô không phải là cá.

Đoàn Ngọc cũng không phải là cá, y bơi một hồi, bỗng lấy từ trong người ra hai ống sậy, một đầu ngậm trong miệng, đầu kia thò lên mặt nước hút hơi, còn thừa một ống, y đưa qua cho Hoa Hoa Phong.

Hoa Hoa Phong dùng cây sậy hít vào sâu một hơi, bấy giờ cô mới biết một người ở trên đời được tự do hô hấp, đã là một chuyện vô cùng may mắn, vô cùng khoan khoái, cũng đã nên biết đủ rồi mới phải.

Đời người có rất nhiều đạo lý, vốn phải chờ lúc mình thở không được rồi, mới hiểu ra.

Phong cảnh Tây hồ đẹp như tranh vẽ, đây là chuyện ai ai cũng biết, nhưng còn dưới mặt hồ, không những không khác gì các hồ khác, thậm chí còn muốn khó coi hơn một chút.

Điều đó rất ít người biết.

Người biết được điều đó, tuy không phải là may mắn, mà là xui xẻo, nhưng có được kinh nghiệm đó cũng là chuyện hiếm có.

Trên đời này biết bao người đều du lịch trên Tây hồ, có mấy ai ở dưới mặt hồ lượn qua lượn lại !

Bọn họ bơi một hồi lại đổi hơi một lần, bên trên đáy thuyền càng lúc càng thưa, hiển nhiên đã đến chỗ hoang vắng hơn một chút.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới búng người, trôi đầu lên mặt nước.

Hoa Hoa Phong lập tức cũng trôi lên theo, đưa cặp mắt to nhìn trùng trùng vào Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc đang mỉm cười, hít thở mấy hơi thật dài, xem ra có vẻ khoan khoái lắm.

Hoa Hoa Phong cắn môi, nhin không nổi hỏi:

- Anh còn cười được sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Người ta chỉ cần còn sống đó, là còn cười được, chỉ cần còn cười được, là nên cười thêm chút xíu nữa.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tôi đang lấy làm lạ, sao anh còn chưa bị chết đuối ?

Đoàn Ngọc nhìn cô, bỗng không mở miệng nữa.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh rõ ràng phải là con vịt khô ran, tại sao bỗng biết bơi vậy ?

Nghe giọng nói của cô, hình như Đoàn Ngọc ít ra phải bị uống nước như từ một hồi, để cô lại cứu mạng mới phải. Đoàn Ngọc không cho cô cơ hội biểu diễn tài năng, vì vậy cô dĩ nhiên phải tức giận.

Đoàn Ngọc vẫn cứ nhìn cô không nói gì.

Hoa Hoa Phong lớn tiếng hỏi:

- Anh nhìn lom lom vào tôi làm gì vậy ? Mặt tôi có hoa có cỏ gì sao ?

Đoàn Ngọc bật cười nói:

- Tôi chỉ bắt quá bỗng cảm thấy cô nên ở dưới nước hoài thì hơn.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì cô ở dưới nước khả ái hơn nhiều.

Y biết Hoa Hoa Phong không hiểu, do đó lại giải thích thêm:

- Cô ở dưới nước cặp mắt vẫn còn to, nhưng không mở miệng ra được.

Không chừng đấy chính là chỗ sung sướng của cá đực so với đàn ông ... cá cái có mở miệng ra, cũng chỉ bắt quá để thở, không phải để nói.

Vì vậy Đoàn Ngọc lại lặn xuống nước.

Y biết Hoa Hoa Phong nhất định không chịu buông tha cho y, ở dưới nước đại khái an toàn hơn chút đỉnh.

Hiện tại bất cứ Hoa Hoa Phong nói gì, y cũng không nghe được. Chỉ tiếc là y vẫn không phải là cá, sớm muộn gì y cũng phải trôi đầu lên.

Hoa Hoa Phong đang cắn môi, đứng chờ trên đó.

Chờ cả nửa ngày, vẫn còn chưa thấy y trôi đầu lên.

- Tên tiểu tử này không lẽ bị trật gân, lên không được sao ?

Hoa Hoa Phong vốn là người nóng tính, cô nhin không nổi lại cúi đầu

xuống nước, lần này cô tìm ra Đoàn Ngọc ngay.

Y đang lấy sức kéo một đám bùn đất cỏ cây từ dưới đáy hồ lên.

Hiện tại nếu ở trên mặt nước, Hoa Hoa Phong dĩ nhiên sẽ không để lỡ cơ hội, “người điên”, “kẻ khùng”, những thứ biệt danh đó gọi ra một hơi cho y nghe.

May mà nơi đây là dưới nước, vì vậy cô chỉ còn nước trơ mắt nhìn. Cô bỗng phát hiện ra, y đang kéo không phải là đám cỏ, mà là một cái rương.

Trên rương có cây cỏ bùn đất bây giờ đã rút lại xuống nước. Cái rương xem ra còn rất mới, chất liệu cũng rất tốt, trên mặt còn có niên bằng đồng, đồng còn rất bóng loáng, hiển nhiên mới bị chìm trong nước không bao lâu.

Bất cứ ai cũng nhìn ra được, những cái rương như thế này nhất định không thể có y phục gói mền rách nát gì trong đó.

Một cái rương như vậy, tại sao lại chìm dưới đáy hồ nhỉ ? Tại sao không có ai lại tìm ?

Hoa Hoa Phong lập tức cũng giúp Đoàn Ngọc kéo.

Cô vốn đã là người rất hiếu kỳ, gặp phải chuyện thế này, dĩ nhiên cô không thể bỏ qua.

Trong cái rương có đựng những gì ? Có phải là chứa đựng một bí mật rất lớn lao ?

Nếu có người không để cho cô mở ra xem thử, cô không liều mạng với người đó mới là chuyện lạ.

Nơi đây cũng gần bờ hồ lắm, không mất bao lâu, bọn họ đã đem được rương lên bờ.

Hoa Hoa Phong bây giờ mới thở phào một hơi, nói:

- Cái rương này thật là nặng.

Đoàn Ngọc nói:

- Quả thật không nhẹ lắm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Do đó, cái rương này nhất định không phải là trống lỗng.

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh đoán xem trong đó có đựng gì ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Tôi chẳng có thiên lý nhãn, cũng không phải Gia Cát Lượng.

Hoa Hoa Phong chớp mắt nói:

- Vậy thì tại sao anh không thử mở ra xem đi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Gấp làm gì. Cái rương này có biết chạy đi đâu mà sợ.

Nhưng Hoa Hoa Phong đã nóng mặt nói:

- Anh còn chờ gì nữa ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Ít ra cũng phải chờ chúng ta đi kiểm nơi nào thay y phục trước đã.

Y còn chưa nói hết câu, Hoa Hoa Phong đã đỏ mặt lên.

Cô rút cuộc đã thấy mình đang thế nào.

Một người đàn bà nếu chỉ mặc trên người có bộ y phục rất mỏng manh, bộ y phục đó lại đang ướt nữa, thì mô dạng cô ra sao, thật tình là không thích hợp cho đàn ông nhìn lắm.

Hiện tại Đoàn Ngọc lại cứ nhìn cô, nhìn cái chỗ y không nên nhìn nhất.

Cái ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô, là mau mau nhảy xuống nước, ý nghĩ kế tiếp chỉ bất quá là nghĩ nghĩ thôi.

Toàn thân của cô làm như bị nhìn cho mềm cả ra, tối đa chỉ có thể núp về phía sau cái rương, mặt đỏ lên, miệng thì mắng nhỏ:

- Cái cặp mắt gian tặc của anh sao không chịu đi nhìn chỗ nào tốt tốt một chút !

Nơi đây là một chỗ thật tốt.

Ngay cả Đoàn Ngọc cũng không ngờ được, ở một nơi hoang sơ như thế này, lại có một chỗ tốt như vậy.

Nơi đây cũng có một căn nhà thật tinh trí, cơ hồ cũng giống như cái nơi Hoa Dạ Lai đem y lại.

Nơi này lại là chỗ Hoa Hoa Phong đưa y lại. Đàn bà hình như có biện pháp hơn đàn ông sao đó.

Hiện tại Hoa Hoa Phong đang ở bên trong thay đồ.

Hoa Hoa Phong còn chưa bắt đầu thay y phục.

Đồ ướt cô đã cởi hết ra, nhưng cô còn đang si người đứng ở đó, si người ra như kẻ ngốc.

Phía trước có một cái gương bằng đồng trang điểm rất lớn, cô đứng trước gương, nhìn vào người mình.

Cô không còn là một đứa bé.

Ngực của cô đã nhô cao, eo của cô rất nhỏ, hai cái đùi dài mà thẳng, nước da cô trắng nõn nà trơn láng còn hơn là lụa. Chính ngay cả cô, cô cũng khó mà tìm trên người mình một chỗ tỳ vết nào, chính ngay cả cô lúc nhìn chính cô trong gương cũng có lúc rung động cả lên.

Đoàn Ngọc mà nhìn thấy, trong lòng y sẽ cảm thấy thế nào nhỉ ?

Bàn tay của Hoa Hoa Phong nhẹ nhàng, chậm chậm, vuốt nhẹ từ trên ngực xuống dưới ...

Cửa sổ đã đóng chặt, bức màn đã kéo xuống.

Cô bỗng cảm thấy toàn thân đều nóng cả lên.

Cô cảm mình không được nghĩ tiếp, cảm bàn tay mình không được động đây.

Năm nay cô chỉ mới mười bảy tuổi.

Mười bảy tuổi, không phải chính là cái tuổi thần kỳ nhất, kỳ diệu nhất trong một đời người sao ?

Hoa Hoa Phong rút cuộc đã mặc y phục vào, bước ra khỏi phòng. Cô thay bộ đồ dài màu xanh lục, cắt xén vừa bó vào thân một chút, vừa đủ làm cho thân hình của một cô gái mười bảy tuổi mới lớn lên trông càng thêm đẹp.

Đây là cái kiểu tân thời nhất của các cô thiếu nữ thời bấy giờ.

Nước da của cô vốn đã mịn màng rồi, bây giờ cô lại thoa thêm một lớp phấn thật mỏng.

Dĩ nhiên cô trông còn đẹp hơn lúc nãy nhiều lắm, cũng đẹp hơn xa lúc cô cải dạng nam trang.

Cô làm dáng vốn đặc biệt cho Đoàn Ngọc thấy ... Ai nói đàn bà thích trang điểm cho mình ? Người nói câu đó, nhất định còn chưa hiểu đàn bà cho lắm. Thật ra, các cô bé trang điểm vào, nhất định là để cho người con trai các cô yêu mến nhìn vào.

Chỉ tiếc là Đoàn Ngọc hiện tại ngược lại chẳng nhìn vào cô, y đang nhìn vào cái rương.

Cái rương làm bằng gỗ thượng hạng, niên bằng đồng, cái khóa cũng làm bằng đồng.

Cái rương rất kiên cố, cái khóa cũng rất chắc, bất cứ ai muốn mở rương ra xem, đều không phải dễ làm được.

Đoàn Ngọc suy nghĩ một lúc, miệng lẩm bẩm:

- Trước giờ cô đã thấy qua loại rương này bao giờ chưa ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Chưa.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi có thấy qua, loại rương này thông thường kẻ phú quý dùng để đựng đồ lạ là tranh vẽ bức thiếp, đồ trang sức, châu báu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy cái loại rương này thông thường được canh giữ rất cẩn thận, tại sao lại lọt xuống đáy hồ ?

Hoa Hoa Phong bỗng cười nhạt nói:

- Không chừng trong rương này chỉ bất quá có một thân người, anh ít ít đi cái chuyện mơ mộng ham tiền của anh.

Cô đã đi qua đi lại trước mặt Đoàn Ngọc hai lần rồi, Đoàn Ngọc còn chưa ngẩng đầu lên nhìn cô lần nào.

Thật tình cô đã thấy nổi nóng lên quá rồi.

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi, rồi lại cười nói:

- Đúng vậy, trong rương không chừng có đựng một người trong đó thật,

nhưng là một người sống, không phải là chết.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Anh còn đang mơ mộng chuyện gì nữa ?

Đoàn Ngọc lại nói tiếp:

- Lúc trước tôi có nghe kể một chuyện cổ sự rất thú vị ...

Y bỗng câm miệng lại, không nói gì nữa.

Nếu y còn tiếp tục nói, không chừng Hoa Hoa Phong chẳng thèm nghe thêm, ít ra là làm bộ không nghe.

Nhưng hiện tại y không nói gì nữa, Hoa Hoa Phong ngược lại nhin không nổi nữa hỏi:

- Chuyện cổ sự gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đó cũng là chuyện có liên quan đến một cái rương.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Cái rương ra làm sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cũng không khác cái rương này bao nhiêu.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi lớn tiếng nói:

- Anh muốn nói gì mau mau nói ra đi.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới cười cười nói:

- Nghe nói, trước đây có một người thợ săn trẻ tuổi, rất thông minh và cũng rất dũng cảm, có hôm y bắt được một con gấu, bèn hợp sức với đồng bạn trói con gấu lại chuẩn bị đem về, nào ngờ nửa đường lại gặp phải một cái rương nằm trên bãi cỏ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Giống cái rương này đây ?

Đoàn Ngọc nói:

- Còn lớn hơn cả cái rương này, dĩ nhiên y lấy làm lạ lắm, cái rương như vậy, sao lại rớt ra giữa bãi cỏ hoang thế này vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Do đó, y bèn tính mở cái rương ra xem thử.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Trong cái rương có gì vậy ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Có một người con gái, rất trẻ tuổi, rất xinh đẹp.

Hoa Hoa Phong cười nhạt, lắc đầu nói:

- Tôi không tin, cô gái nào lại chui vào trong rương ?

Đoàn Ngọc nói:

- Gã thợ săn cũng rất kỳ quái, vì vậy đợi cái vị cô nương đó tỉnh lại, bèn lập tức hỏi cô.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Cô ta nói sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Thì ra cô ta vốn là cô gái cung của một nhà phú hộ, nhà cô bị cường đạo cướp sạch, cả nhà đều bị thảm tử.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Làm sao cô thoát khỏi miệng cọp vậy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô không hề thoát khỏi miệng cọp, bọn cường đạo đó có hai người cầm đầu, là hai gã hòa thượng, hai gã hòa thượng này đều phải lòng sắc đẹp của cô, bèn bỏ cô vào trong rương, chuẩn bị đem về.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu bọn họ đã có ý đồ đen tối, tại sao còn vứt cái rương ở dọc đường ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nơi đó vốn rất hoang vắng, bọn họ vì muốn tránh tai mắt người lạ, mới giấu cái rương ở đó. Hai gã hòa thượng khiêng một cái rương lớn đi đường, không khỏi bị người ta nghi ngờ chú ý.

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ vốn không ngờ rằng có kẻ đi qua nơi vắng vẻ này ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Rồi sau sao nữa ?

Đoàn Ngọc nói:

- Gã thợ săn nghe câu chuyện của cái vị thiên kim tiểu thư này dĩ nhiên rất đồng tình với cô, cứu cô ra khỏi rương, nhưng lại bỏ con gấu lớn vào trong rương.

Y mỉm cười, nói tiếp:

- Tôi nói rồi, cái rương đó còn lớn hơn cái rương này nữa.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nhìn nhìn cái rương trước mặt nói:

- Cái rương này cũng không nhỏ.

Đoàn Ngọc nói:

- Quả là không nhỏ, nếu muốn giấu một người trong đó, cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Hoa Hoa Phong nói:

- Chuyện cổ sự của anh còn chưa kể xong.

Đoàn Ngọc nói:

- Về sau, cái vị thiên kim tiểu thư ấy vì cảm kích cái ơn cứu mệnh của gã thợ săn trẻ tuổi, bèn lấy anh ta làm chồng.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không chừng là vậy. Bất quá chỉ vì cô ta không còn nơi nào nương tựa, đành phải lấy y thôi.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Không chừng là vậy thật, tôi chỉ biết cô ta lấy y thật.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn hai gã hòa thượng ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bọn họ về sau cũng không lại xem hai gã hòa thượng ra sao, chỉ bất quá nghe nói trong thành có xảy ra một chuyện quái lạ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Chuyện gì quái lạ ?

Đoàn Ngọc nói:

- Hôm đó khách sạn lớn nhất trong thành có hai người mặc áo quần mới, đội mũ mới lại tá túc, còn có đem theo cái rương thật lớn.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Có phải là cái rương đó ?

Đoàn Ngọc không trả lời vào câu hỏi, y lại tiếp tục:

- Bọn họ mượn một cái phòng lớn nhất, còn đòi rất nhiều rượu thịt, rồi đóng cửa phòng lại, dặn đi dặn lại tiểu nhị trong khách sạn, bất kể nghe thấy tiếng động gì cũng đều không được lại quấy nhiễu bọn họ.

Hoa Hoa Phong hần học nói:

- Hai gã hòa thượng gian tặc, thật không phải là thứ tốt lành.

Đoàn Ngọc nói:

- Về sau tiểu nhị quả nhiên nghe trong phòng bọn họ vọng ra tiếng động thật kỳ quái, tuy không dám lại hỏi, nhưng cũng nhin không nổi muốn lại ngoài cửa nhìn xem động tĩnh ra sao.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Y thấy gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Y chờ không bao lâu, bèn thấy một con gấu lớn xông ra khỏi phòng, khoe miệng còn có đầy vết máu tươi, đợi con gấu chạy ra xong rồi, y mới dám vào trong phòng xem xét.

Y thở ra một hơi, rồi nói tiếp:

- Trong phòng dĩ nhiên là bị đập nát tung tóe loạn xạ, không những vậy còn có hai gã hòa thượng nằm chết ở đó, trên mặt còn lộ vẻ kinh hoàng sợ hãi không sao nói được.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi cười nói:

- Bọn họ dĩ nhiên là nằm mộng cũng không ngờ được rằng trong rương đó, người đẹp đã biến thành một con gấu lớn.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Người khác dĩ nhiên càng không ngờ được tại sao bọn họ lại đem giầu con gấu lớn đó vào trong rương, vì vậy chuyện này trước giờ vẫn là một nghi án, chỉ có vợ chồng gã thợ săn mới biết được trong đó bí mật ra thế nào.

Y cười cười rồi nói tiếp:

- Bọn họ vẫn còn giữ kín bí mật ấy, vẫn còn sống hạnh phúc cho đến lúc bạc đầu, không những vậy, còn sống rất giàu có, bởi vì những của cải bọn họ hòa thượng đó cướp được, đều giấu trong rương.

Hoa Hoa Phong lộ vẻ sung sướng trên mặt, cô mỉm cười nói:

- Chuyện cổ sự này thú vị lắm.

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Vì vậy đến bây giờ tôi vẫn còn chưa quên.

Hoa Hoa Phong dùng đuôi mắt liếc y, hỏi:

- Có phải anh rất hâm mộ anh chàng thợ săn trẻ tuổi ấy ?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Chuyện như vậy, còn có ai không hâm mộ được ?

Hoa Hoa Phong đã vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Vì vậy hiện tại anh đang hy vọng trong rương, tốt nhất là có một vị đại mỹ nhân nằm sờ sờ trong đó.

Đoàn Ngọc mỉm cười, cười rất khoan khoái.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y, cười nhạt nói:

- Nhưng sao anh biết được, trong đây không chừng lại là con gấu ăn thịt người ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Kẻ ác mới bị ác báo như vậy, lúc trước người ta nói chuyện cổ sự này cho tôi nghe, là có ý muốn cho tôi đừng làm chuyện xấu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh chưa làm chuyện gì xấu bao giờ sao ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Vì vậy trong rương này, nhất định không phải là con gấu lớn.

Hoa Hoa Phong nói:

- Cũng nhất định không phải là một vị đại mỹ nhân.

Đoàn Ngọc cố ý hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Trên đời này vốn không có chuyện gì như vậy cả. Chuyện này là do anh đặt ra, bởi vì anh nếm phải khổ đau do hòa thượng gây nên, vì vậy anh bèn nói cường đạo là hòa thượng.

Đoàn Ngọc nghiêm mặt nói:

- Cô lầm rồi, chuyện này không giả đâu, trong Tây Dương Tập Trữ bút ký

của Đoàn Thành Thức, có ghi chép chuyện này. Làm thiện sẽ được báo thiện, làm ác sẽ bị báo ác, câu nói ấy cũng không giả. Vì vậy một người sống trên đời, tốt nhất là đừng nên làm chuyện xấu.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y một cái, nhin không nổi cười nói:

- Bất kể anh nói sao, tôi vẫn không tin có người bị giấu ở trong rương ...

Cô nói còn chưa hết câu, bởi vì trong rương bỗng phát ra một thứ tiếng động thật kỳ quái, làm như có người trong rương thật, đang rên rĩ !

Trong rương rõ ràng có người thật.

Không những vậy, còn là một người còn sống.

Hoa Hoa Phong mở tròn mắt nhìn cái rương, làm như ban ngày bỗng gặp phải quỷ sống vậy.

Đoàn Ngọc cũng rất kinh ngạc.

Dù y tin rằng trên đời này có chuyện như vậy thật, nhưng y không ngờ rằng chuyện đó lại xảy đến cho mình.

Một hồi thật lâu, tiếng rên rĩ vẫn còn chưa ngừng lại.

Hoa Hoa Phong bỗng nói:

- Cái rương này là của anh đem lại đây.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy anh phải lại mở nó ra.

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Dĩ nhiên là tôi không thể vớt nó xuống lại dưới nước.

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại sao anh còn chưa động thủ cho rồi ?

Đoàn Ngọc chau mày nói:

- Cái khóa này lớn quá, không biết tôi có phá nó ra được không, còn không biết chắc được.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nhất định là phá được, tôi biết công phu bàn tay anh rất khá mà.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn cô ? Hiện nhiên cô muốn xem, tại sao không tự mình lại động thủ ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi không được, tôi là con gái.

Hình như đến bây giờ cô mới sực nhớ ra mình là con gái.

Đàn bà nếu không muốn làm chuyện gì, thông thường sẽ nghĩ ra cách nào đó thật nhanh chóng.

Cách đó tấu xảo cũng chính là điều đàn ông không cách nào phủ nhận được.

Vì vậy Đoàn Ngọc chỉ còn nước tự mình động thủ mở cái rương ra.

Hoa Hoa Phong thì đã quay lưng lại.

Không những cô không chịu giúp đỡ, ngay cả nhìn cũng không chịu nhìn,

làm như sợ rằng trong rương sẽ có con quỷ sống sắp nhảy ra vậy.
Tỉnh lên một tiếng, Đoàn Ngọc rút cuộc đã bẻ gãy ổ khóa mở cái rương ra.
Hoa Hoa Phong đợi cả nửa ngày, còn chưa nghe động tĩnh gì, cô nhin không
nổi mở miệng hỏi:

- Trong rương có người thật sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Còn sống không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Hoa Hoa Phong cắn môi hỏi:

- Là người già hay là còn trẻ ?

Đoàn Ngọc nói:

- Còn trẻ.

Hoa Hoa Phong lại cắn môi cả nửa ngày, rút cuộc nhin không nổi bèn hỏi
tiếp:

- Đàn ông hay đàn bà ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đàn ông.

Hoa Hoa Phong bấy giờ mới thở phào một hơi, khóe miệng cũng đượm một
nụ cười.

Cô thà trong rương có con gấu lớn, cũng không hy vọng đó là một người đàn
bà.

Có người nói, đàn bà chán ghét nhất là rắn.

Cũng có người nói, đàn bà chán ghét nhất là chuột.

Thật ra động vật người đàn bà chán ghét nhất là gì nhỉ ? Đàn bà !

Động vật người đàn bà chán ghét nhất, không chừng chính là đàn bà.

Một người đàn bà rất có thể trở thành tình địch của tô ta, nhất là một người
đàn bà còn đẹp hơn cô ta.

Người trong rương này không những rất trẻ tuổi, mà còn rất thanh tú, chỉ bất
quá gương mặt của y trắng bệch muốn sợ luôn, trên người chỉ mặc có chiếc
áo lót, vì vậy xem ra mô dạng có vẻ bê bối lắm.

Nãy giờ y vẫn tiếp tục rên rỉ nho nhỏ, cặp mắt thì vẫn nhắm chặt lại, còn
chưa tỉnh táo.

Hoa Hoa Phong vừa quay người lại, lập tức ngửi thấy mùi rượu, nhin không
nổi chau mày lại nói:

- Thì ra người này cũng là một con quỷ rượu.

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ bất quá rượu trong bụng y, nhất định không nhiều bằng trên y phục của

y.

Trên người y đang mặc là một bộ đồ lót ngắn tay, chất liệu rất tốt, quả nhiên đều thấm đầy những rượu.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Nếu y chưa uống say, tại sao còn chưa tỉnh lại ?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi nói:

- Người này xem ra hình như trúng phải một loại mê hồn hương, không những vậy, phân lượng còn không nhẹ tí nào.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ý anh nói là, y bị người ta thuốc mê xong, bèn bỏ vào trong rương ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bất cứ ai còn tỉnh táo, chắc chắn là không tình nguyện chui vào trong rương làm gì.

Hoa Hoa Phong nhìn gương mặt thanh tú trắng bệch của y, bỗng cười cười nói:

- Không biết người bỏ y vào trong rương đó, có phải là hai ba cô ?

Đoàn Ngọc chớp mắt nói:

- Không biết hiện tại có phải y đã không còn nơi nào để nương tựa, chi bằng cô lấy y làm chồng cũng không sao.

Hoa Hoa Phong lập tức sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Cám ơn anh, đây thật là một ý kiến hay, cũng nhờ anh mà nghĩ được ra vậy.

Đoàn Ngọc cũng bật cười và hình như cũng thở phào một hơi.

Hoa Hoa Phong trừng mắt nhìn y, cười nhạt rồi lại nói:

- Không lẽ anh sợ tôi tìm không ra một người lấy làm chồng thật sao ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Không lẽ chỉ cho cô chọc tôi, không được cho tôi chọc cô sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không cho.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Thật ra tên tiểu tử này xem cũng không tệ tí nào, vị tất đã không xứng đôi với cô.

Hoa Hoa Phong cũng thở ra nói:

- Chỉ tiếc là người này cũng có cái tật như anh vậy.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tật gì ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tật si ngốc.

Cô ôm miệng cười, rồi nói tiếp:

- Nếu một người không có cái bệnh si ngốc, thì sao lại bị người ta bỏ vào

rương được !

Đoàn Ngọc cũng thở ra một hơi, lần này y thở ra thật.

Hiện tại y quả thật có cảm giác như vậy, cảm thấy chính mình cũng bị người ta bỏ vào trong rương, không những vậy còn sắp chìm xuống nước ngay bây giờ.

Khô não nhất là, cho đến bây giờ, y còn chưa biết mình bị người ta bỏ vào rương bằng cách nào.

Hoa Hoa Phong đảo quanh ánh mắt, cô lại hỏi:

- Anh nghĩ xem y làm sao bị người ta bỏ vào trong rương ?

Đoàn Ngọc than thở một hồi, lắc lắc đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không biết có phải y cũng giống như anh, người khác nói gì, y cũng đều tin cả.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khổ.

Hoa Hoa Phong lại nói tiếp:

- Xem ra đây nhất định là có người giết người cướp của gì đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao ?

Hoa Hoa Phong nghiêm mặt nói:

- Trước tiên giết người cướp của, sau đó là hủy diệt tung tích. Xem ra người này quả thật là con nhà giàu, bộ đồ lót y mặc trên người, không phải là thứ người bình thường có thể có được.

Hoa Hoa Phong lại nói tiếp:

- Không ngờ trên Tây hồ còn có cường đạo, đợi người nay tỉnh lại, chúng ta phải hỏi thử y xem, bọn cường đạo ấy ở đây.

Cô không hề phải đợi lâu, người này lập tức đã tỉnh lại.

Y thấy mình bỗng đang ở một nơi xa lạ, dĩ nhiên cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhưng y trấn tĩnh lại được ngay.

Nếu là người khác, trong hoàn cảnh này, vừa tỉnh lại nhất định sẽ có nhiều chuyện để hỏi bọn Đoàn Ngọc.

Nhưng y thì ngay cả một câu cũng không mở miệng ra hỏi, thậm chí ngay cả tiếng “cám ơn” cũng không buồn thốt.

Người ta cứu mạng y, y ngược lại cho rằng người ta nhiều chuyện.

Hoa Hoa Phong nhìn không nổi hỏi y:

- Anh có biết tại sao anh lại ở nơi đây không ?

Người này nhìn cô một thoáng, lắc nhẹ đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Đây là anh được chúng tôi cứu anh từ trong một cái rương ra. Cái rương này vốn đã chìm dưới đáy hồ.

Nếu đổi lấy người khác, nghe thấy mình vừa ở trong rương ra, dĩ nhiên phải

giật cả mình lên.

Nhưng người này ngay cả chớp mắt cũng không thấy chớp một cái.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh làm sao mà bị bỏ vào trong rương vậy ? Có phải có người hại anh không ?

Người này vẫn còn ngậm miệng, ánh mắt thì đã đưa qua hướng Đoàn Ngọc.

Hoa Hoa Phong nói:

- Cái người anh đang nhìn đó, họ Đoàn, tên là Đoàn Ngọc, là một người rất có bản lĩnh, nếu anh nói cho y biết ai hại anh, nhất định y sẽ giúp anh hả giận ngay.

Người này không những câm miệng lại, ngay cả mắt cũng nhắm lại luôn.

Hoa Hoa Phong nhìn không nổi lớn tiếng nói:

- Không lẽ anh là một người câm sao ?

Người này xem ra không những là người câm, mà còn là một người điếc.

Hoa Hoa Phong thở ra nhìn Đoàn Ngọc, cô cười khổ nói:

- Chúng ta làm rồi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Làm chuyện gì ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Xem ra người này hình như tự mình nguyện ý cho người ta bỏ vào trong rương, chúng ta còn nhiều chuyện đem cứu y ra làm gì ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Nếu tôi vừa ở trong rương thoát ra, tôi cũng không có tâm tình đâu mà nói chuyện.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng nếu y chẳng nói gì cả, làm sao chúng ta có thể giúp y trả thù cho được ?

Đoàn Ngọc nói:

- Có những hạng người nếu muốn tìm người khác thanh toán, y sẽ tự mình đi, không muốn nhờ người khác giúp đỡ.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Tôi biết có rất nhiều đàn ông đều có cái tính khí thối tha đó.

Người này bỗng mở mắt ra nhìn Đoàn Ngọc một cái, rồi cuộc nói ra ba tiếng:

- Cảm ơn anh !

Đến bây giờ y mới nói ba tiếng này, hình như không phải vì Đoàn Ngọc cứu mạng y, mà vì Đoàn Ngọc đã nói đúng ý nghĩ trong lòng y.

Y nói xong ba tiếng đó, lập tức đứng thẳng người dậy.

Hoa Hoa Phong chau mày hỏi:

- Anh tính đi bây giờ sao ?

Người này gật gật đầu, vừa mới bước một bước, gương mặt bỗng lộ vẻ đau đớn kịch liệt, làm như bỗng nhiên bị một cây kim nhọn đâm vào một cái.

Sau đó người của y ngã âm xuống.

Đoàn Ngọc bấy giờ mới phát hiện ra, phía sau vai của y có một vết máu.

Hoa Hoa Phong thất thanh nói:

- Anh bị thương sao ?

Người này lồm cồm muốn bò dậy, lại té xuống, lần này té xuống rồi, y bèn hôn mê bất tỉnh luôn.

Quả nhiên y bị thụ thương.

Vết thương phía sau vai, miệng vết thương chỉ lớn bằng đầu cây kim, nhưng nguyên cả bả vai sưng lên đen thui, hiển nhiên bị người ta dùng ám khí rất nhẹ, rất độc ám toán y từ sau lưng.

Hoa Hoa Phong chau mày nói:

- Ám khí này có độc.

Đoàn Ngọc thở ra:

- Không những có độc, mà còn độc quá chừng luôn.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn cứu được không ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Tôi giết người không quen lắm, nhưng cứu người thì là chuyên gia.

Y mỉm cười vén tay áo lên, rồi nói tiếp:

- Cô chỉ cần cho tôi một cái bình đựng rượu đun nóng lên, tôi bảo đảm trả lại cho cô một người còn sống nhăn.

Hoa Hoa Phong dùng đuôi mắt nhìn y, ánh mắt đầy vẻ hồ nghi, cô lẩm bẫm:

- Tên này không lẽ muốn kiếm rượu của mình để uống sao ?

Đoàn Ngọc không hề muốn kiếm rượu uống, cũng không phải đang khoe khoang, xem ra y quả thật có chút bản lãnh.

Trước hết y ngâm rượu vào trong miệng, rồi phun lên miệng vết thương của người đó, xong rồi y lấy trong người ra một thanh Bích Ngọc đao màu xanh biếc lóng lánh, cắt những miếng thịt lở loét ở chung quanh miệng vết thương.

Đợi đến lúc máu chảy từ vết thương ra biến từ màu đen ra màu đỏ tươi, y bèn lấy rượu nóng lùa với chút thuốc bột tẩm lên trên vết thương, thở phào ra một hơi dài, cười nói:

- Hiện tại chắc cô đã tin là tôi không phải đang nói dóc phải không ?

Hoa Hoa Phong nhoẽn miệng cười nói:

- Không ngờ anh cũng có tí bản lãnh đấy chứ.

Đoàn Ngọc nói:

- Đâu phải chỉ có một tí thôi ? Còn nhiều hơn thế nữa chớ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh có thể chữa bệnh nào cũng được thật sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ có một thứ bệnh tôi chữa không được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Bệnh gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bệnh đói.

Y thở ra, rồi cười khỏ nói:

- Không biết chỗ này của cô có thứ thuốc gì chữa được bệnh đói bụng của tôi không ?

Hoa Hoa Phong cười hỏi:

- Anh muốn ăn gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nơi này có gì ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nơi đây vốn là một dãy nhà trống lổ.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Ngay cả một người cũng không có ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Cô có biết nấu ăn không ?

Hoa Hoa Phong nhoen miệng cười nói:

- Không, nhưng tôi biết mua.

Lần này cô cũng không nói dóc, cô biết mua thật.

Đoàn Ngọc vừa diu bệnh nhân vào trong phòng nghỉ ngơi, ngồi đợi chưa bao lâu, cô đã mua bao lớn bao nhỏ đầy một giỏ đem về.

Cô mở bọc thứ nhất ra, một món tôm.

Đoàn Ngọc sáng rỡ mắt lên, cười nói:

- Nhất định là tôm rang muối ở Thái Hòa lâu.

Bao thứ hai là sườn nướng.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây chắc là sườn chiên ở quán Khuê Nguyên đây.

Bao thứ ba là bánh bao.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây có phải là bánh bao của Hựu Nhất Thôn không ?

Bao thứ tư là thịt, mỗi miếng ít ra cũng dày ba tấc.

Đoàn Ngọc liếm mép, cười nói:

- Chắc đây là thịt bò ở Thanh Hòa Phường Vương Nhuận Hưng rồi.

Bao thứ năm là chả cá.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây là chả cá ở Đắc Nguyệt lâu.

Bao thứ sáu là ngó sen chua.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây là ngó sen chua.

Hoa Hoa Phong phì cười nói:

- Không ngờ anh cũng là chuyên gia.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi dù cho chưa ăn thịt heo bao giờ, ít nhất cũng thấy heo đi qua đi lại.

Thật ra những món ăn này, y chưa từng thấy qua, chỉ bắt quá nghe nói qua thế thôi.

Món thịt bò và ngó sen ở Tây hồ, vốn là món ăn lừng danh thiên hạ.

Còn bao cuối cùng là món Bát Khôi ở hẻm Thái Bình Phường, thêm vào Trúc Diệp Thanh lâu năm ở Hạnh Hoa Thôn, trừ phi ở Tây hồ, đại khái chỉ còn nước nằm mơ mới ăn được những thứ này.

Thật ra, Khuê Nguyên quán, Vương Phạn nhi, Đắc Nguyệt lâu mấy chỗ đó cũng là những nơi kẻ xa nhà thường mơ về.

Đoàn Ngọc đang chọn món ngon ăn trước, y cầm miếng thịt bò bỏ vào miệng, Hoa Hoa Phong bỗng lấy từ trong giỏ ra một xấp giấy, gương mặt đượm một nụ cười thật thần bí, cô nói:

- Anh có nhận ra cái gì đây không ?

Trên miếng giấy có vẽ một người, một gã thiếu niên trẻ tuổi mày thanh mắt sáng, mặt lộ vẻ tươi cười.

Phía dưới hình có đề một hàng chữ lớn:

- Thường tiền năm ngàn lượng.

Đoàn Ngọc không quen biết nhiều người lắm, nhưng người này y đại khái nhận ra được.

Bởi vì người này chính là y.

Y nhìn bức hình trên tờ giấy, sờ sờ mặt mình, rồi cười khỏ lắm bầm:

- Vẽ không giống lắm. Người trong hình đẹp trai hơn tôi.

Hoa Hoa Phong nhoẽn miệng cười nói:

- Chắc anh cũng không ngờ rằng, mình còn đáng giá tới năm ngàn lượng bạc nhỉ.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Ai chịu bỏ ra năm ngàn lượng đi tìm tôi vậy ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh không nghĩ ra thật sao ?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Không lẽ là Thiết Thủy sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Đúng rồi.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Tôi với người này không có oan, không có cừu gì, thật tôi nghĩ không ra tại sao y cứ đeo theo tôi làm phiền.

Hoa Hoa Phong nói:

- Xem ra quả thật y không chịu tha cho anh. Chắc y đã phát ra ít nhất vài ngàn tờ giấy thưởng như thế này, nơi đây mỗi quán rượu, quán ăn, đều ít ra cũng treo vài tấm lên tường.

Cô cười cười, nói tiếp:

- Hiện tại, trong thành Hàng Châu, còn chưa nhận được tôn dung của các hạ, e không còn bao nhiêu người.

Đoàn Ngọc nói:

- Năm nghìn lượng bạc cũng không thể xem là quá ít.

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên là không ít, vì năm ngàn lượng bạc, có những người ngay tổ tông bài vị cũng chịu bán đứng hết.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy hiện tại, tôi không còn cách gì hơn.

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại anh khó mà đi đâu được một bước, dù không có năm ngàn lượng đó, kẻ hung thủ giết người ai ai cũng thù hận, anh chỉ cần ra ngoài một bước, lập tức sẽ có người lại chỗ Thiết Thủy báo tin ngay.

Đoàn Ngọc cười khỏ lắm bảm trong miệng:

- Hung thủ giết người ... ngay cả tôi cũng không nghĩ thấu làm sao tôi lại thành ra hung thủ giết người, không lẽ đây cũng là một thứ vận khí ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghĩ không ra thật sao ?

Đoàn Ngọc rót ra một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghĩ lại xem, tốt nhất là nghĩ lại từ đầu.

Đoàn Ngọc lại rót thêm ly nữa, uống xong rồi nói:

- Hôm ấy cô thấy tôi lúc đó, tôi vừa đến nơi đây.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sau đó rồi sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Sau đó tôi bèn tẩu xảo gặp ngay chuyện đó, Hoa Dạ Lai cũng tẩu xảo xuất hiện hôm đó.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sau đó anh bèn theo cô ta đến phòng riêng của cô ta.

Đoàn Ngọc nói:

- Lúc tôi trở ra, tẩu xảo gặp phải cái gã Kiều lão tam chuyên môn thích xen

vào chuyện người khác.

Hoa Hoa Phong nói:

- Y bèn kêu anh đến chùa Phong Lâm tìm gã đạo sĩ họ Cố.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi vốn chưa chắc đã tìm ra được, nhưng tẩu xảo lại gặp phải cô.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi tẩu xảo biết chùa Phong Lâm ở đâu.

Đoàn Ngọc nói:

- Chùa Phong Lâm nơi đó tẩu xảo có gã Cố đạo nhân, không những tôi gặp y, tôi còn biết thêm được hai người bạn, thắng được một vạn lượng bạc, đang thấy vận khí của mình không tệ tí nào.

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ tẩu xảo cũng biết đến chuyện đó, vì vậy bèn kêu anh đi tìm Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc thở dài nói:

- Vì vậy tôi bỗng biến thành một kẻ hung thủ giết người, thanh đao trên người kẻ bị giết, tẩu xảo lại là của tôi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh nghĩ không ra trên đời này có chuyện tẩu xảo như vậy sao ?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Tôi nghĩ chắc là không thể có chuyện như vậy đâu, nhưng sao tôi lại cứ gặp phải.

Hoa Hoa Phong cũng thở ra nói:

- Đây cũng như đang đi trên đường, bỗng có thỏi bạc lớn rớt từ trên trời xuống, rớt trên đầu anh.

Đoàn Ngọc nói:

- Hiện tại tôi chỉ thấy mình cũng giống như bị bỏ vào trong cái rương, không những vậy còn là cái rương không có một kẻ hở để thở.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ai bỏ anh vào rương ? Hoa Dạ Lai ? Hay là Thiết Thủy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi nghĩ không ra.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ anh chưa nghĩ rằng, đây không chừng chỉ bất quá là do chính anh bỏ anh vào rương sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhất định không phải chính tôi, nhất định là có người nào đó, người này cũng không biết tại sao muốn hại tôi, tôi còn chưa lại đây, y đã ở đây đào cái bẫy đâu vào đó chờ tôi nhảy vào.

Y uống hết ly rượu thứ tư, rồi nói từng tiếng một:

- Nhưng cô cứ yên tâm, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tìm ra hắn.

Hoa Hoa Phong thở nhẹ ra nói:

- Tôi chỉ sợ anh còn chưa tìm ra được hắn, đã bị chôn trong bùn đất dưới đáy hồ rồi.

Cô rót cho mình một ly rượu, rồi rót một ly cho Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc thì nhìn như ngay cả rượu cũng không muốn uống vào, hiện tại ly rượu đó cũng hình như đắng lắm.

Y không phát hiện ra đã có một người rón rén bước ra, đang nhìn tờ giấy để trên bàn.

Giương mặt người này trắng bệch như tờ giấy, nhưng hai cặp mắt của y sắc bén như lưỡi dao.

Nếu một người bị bỏ vào trong rương, nếu không có vận khí đặc biệt may mắn, sẽ khó mà sống sót ra khỏi.

Có ai bị người ta bỏ vào rương lần nào chưa ?

Bích Ngọc Đào

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 3(a)

Đêm Trăng Đi Câu Con Rồng Xanh

Rất ít người bị bỏ vào trong rương, lại càng ít người còn sống ra khỏi rương.

Người này gặp phải Đoàn Ngọc, thật là vận khí của y rất tốt.

Hiện tại y đã ngồi xuống nhưng cặp mắt còn đang nhìn vào tờ giấy.

Hoa Hoa Phong đã biến sắc, nhưng Đoàn Ngọc thì cười cười hỏi:

- Các hạ xem y có giống một kẻ hung thủ giết người không ?

Người này nói:

- Không giống.

Y đã mở miệng ra nói chuyện, Đoàn Ngọc tựa hồ như có vẻ mừng lắm, y lại cười nói:

- Tôi xem cũng không giống.

Người này hỏi:

- Người ta nói y đã giết ai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Giết người, y ngay cả gặp còn chưa gặp qua, họ Nghiêm tên là Nghiêm Tiểu Vân.

Người này nói:

- Thật ra Nghiêm Tiểu Vân không phải là y giết đâu.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Dĩ nhiên là không phải, chỉ bất quá nếu có mười người nói mình giết người, mình cũng sẽ thành linh biến thành kẻ hung thủ giết người.

Người này chậm chậm gật gật đầu nói:

- Tôi biết mùi vị đó ra sao, tôi cũng bị người ta bỏ vào trong rương.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nói:

- Nhưng hiện tại anh đã ra khỏi đó, chính y cứu anh ra đây.

Người này lại chậm chậm gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy dù anh không có cách nào cứu được y, ít ra anh cũng không nên tham năm ngàn lượng bạc.

Gương mặt người này lại lộ vẻ thống khổ, y buồn rầu nói:

- Quả thật tôi không có cách nào cứu được ai, hiện tại tôi chỉ muốn uống một ly rượu.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Anh cũng uống rượu ?

Người này cười cười, cười rất cay đắng, y chậm chậm nói:

- Người bị bỏ vào trong rương, ít ra cũng biết uống một chút đỉnh.

Y uống không chỉ một chút đỉnh.

Thật ra, y uống vừa nhiều lại vừa nhanh, ly này qua ly khác, liên tiếp không ngừng.

Càng uống, mặt của y càng trắng bệch ra, nét mặt càng lộ vẻ thống khổ.

Đoàn Ngọc nhìn y, thở ra:

- Tôi biết anh rất muốn giúp tôi một tay, nhưng dù anh không làm được, cũng đừng có khó chịu gì, bởi vì hiện tại không ai có thể đem tôi cứu ra khỏi rương.

Người này bỗng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào y, hỏi:

- Còn chính anh thì sao ?

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Hiện tại không chừng tôi còn có một đường để đi.

Người này hỏi:

- Đường nào ?

Đoàn Ngọc nói:

- Trước tiên là tìm Hoa Dạ Lai, chỉ có cô ta mới chứng minh được tôi qua tôi quả là ở trong căn nhà đó, không chừng cũng chỉ có cô ta mới biết ai mới là hung thủ giết Nghiêm Tiểu Vân.

Người này hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì cũng chỉ có cô ta mới biết hành tung trong mấy ngày nay của Nghiêm Tiểu Vân.

Người này hỏi:

- Sao vậy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Mấy hôm nay Nghiêm Tiểu Vân nhất định là ở một nơi với cô ta, vì vậy trên châu và ngọc bài nhà họ Nghiêm mới lọt vào tay cô ta.

Người này hỏi:

- Anh tìm được cô ta không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Muốn tìm cô ta, chỉ có một cách.

Người này hỏi:

- Cách gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô ta giống như một con cá, muốn câu cá, phải dùng mồi câu.

Người này hỏi:

- Anh tính dùng mồi gì câu cá ?

Đoàn Ngọc nói:

- Dừng chính tôi đây.

Người này chau mày hỏi:

- Dừng chính mình ? Anh không sợ bị cô ta nuốt luôn sao ?

Đoàn Ngọc cười khở nói:

- Nếu để bị bỏ vào rương rồi, bị bỏ vào bụng cá cũng đã sao đâu.

Người này trầm ngâm một hồi, uống liên tiếp ba ly rượu, mới chậm chậm nói:

- Thật ra anh không nên nói với tôi chuyện này, tôi chỉ bất quá là một người lạ, anh vốn không biết lai lịch tôi ra sao.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi tin vào anh.

Người này ngẩng đầu lên, ánh mắt lộ vẻ cảm kích.

Nếu mình vô tình cứu mạng người nào đó, đây không phải là chuyện gì làm họ cảm động, nhưng nếu mình hiểu họ, tin vào họ, thì đó là chuyện khác hoàn toàn rồi.

Nhưng bây giờ nếu Đoàn lão gia tử mà đang ở đây, ông ta nhất định sẽ tức giận lắm.

Bởi vì Đoàn Ngọc lại quên mất lời giáo huấn của ông ta, y lại đi kết bạn với một người lạ, lai lịch không rõ ràng.

Đoàn Ngọc bỗng quay người lại lấy một ly rượu trên song cửa.

Trong ly rượu không có rượu, nhưng có một thứ gì lóng lánh, xem ra giống lưỡi câu, trên lưỡi còn có tí máu.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây là thứ ám khí tôi lấy trong người anh ra đây, anh thu lấy làm kỷ niệm.

Người này hỏi:

- Kỷ niệm gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Kỷ niệm bài học lần này, người khác sau này có muốn ám toán anh phía sau lưng, cơ hội cũng e không nhiều lắm đâu.

Người này cứ uống rượu không ngừng, chẳng buồn nhìn đến ám khí đó nửa con mắt.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Anh không muốn nhìn thử xem đây là thứ ám khí gì ?

Người này đại khái cũng ngẩng đầu lên nhìn một cái nói:

- Xem ra có vẻ giống lưỡi câu cá.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Đúng là có chỗ giống thật.

Người này bỗng nhiên cũng cười cười nói:

- Vì vậy anh thử dùng nó để câu cá thử xem.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Cái thứ này cũng câu cá được sao ?

Người này nói:

- Không những câu được cá, có lúc không chừng còn câu được con rồng thật lớn lên.

Đoàn Ngọc cười cười, y cảm thấy người này xem chừng có vẻ say.

Nhưng người này lại nói:

- Trong nước không những có cá, còn có rồng. Có rồng lớn, cũng có rồng nhỏ, có rồng thật, cũng có rồng giả, có rồng trắng, rồng đỏ, còn có rồng xanh.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Rồng xanh ?

Người này nói:

- Rồng xanh là thứ khó câu nhất. Nếu anh muốn câu rồng xanh, tốt nhất tối nay đi, bởi vì tối nay là mồng hai tháng hai, ngày rồng cất đầu lên.

Y quả thật đã say rồi, nói toàn là lời say cả.

Hiện tại rõ ràng là đã hết tháng ba, y lại cứ nói mồng hai tháng hai rồng cất đầu lên, nhưng cái đầu của y thì đã hết cất lên nổi.

Sau đó không những miệng y không còn ổn thỏa, ngay cả tay y cũng không vững, ly rượu trong tay bỗng rớt xuống đất vỡ tan tành.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi cười nói:

- Người như vậy thảo nào mà không bị người ta bỏ vào rương.

Nhưng Đoàn Ngọc còn đang nhìn lưỡi câu trong ly rượu đến xuất thần, hình như không nghe cô đang nói gì.

Bánh bao ở Hựu Nhất Thôn nổi danh thiên hạ, vì vậy mắc hơn chỗ khác một chút, bởi vì mùi vị của nó quả thật là ngon, vì vậy người mua không có lời gì để oán than.

Nhưng đợi lúc nó nguội rồi mới ăn, mùi vị lại chẳng ra gì cả, thậm chí còn khó nuốt hơn cả bánh bao ở một nơi bình thường.

Đoàn Ngọc miệng nhai bánh bao nguội lạnh, y bỗng phát hiện ra một đạo lý trước giờ y chưa bây giờ nghĩ tới.

Y phát hiện ra, trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối, đã không có tuyệt đối bánh bao nào ngon, cũng không có tuyệt đối bánh bao nào dở, một cái bánh bao mùi vị ngon hay dở, chủ yếu phải xem mình đang ở đâu, và ăn lúc nào.

Vốn là một thứ như nhau, nếu mình đổi thời khắc đi, đổi cách nhìn đi, không chừng lại biến thành hoàn toàn khác hẳn.

Vì vậy nếu y muốn nhận xét cho rõ chân tướng một sự việc, phải từ các góc cạnh khác nhau nhìn nhìn, tốt nhất là đem nó bỏ ra từng miếng, rồi ghép lại từ từ.

Cái đạo lý này phảng phất cho Đoàn Ngọc thật nhiều tài liệu suy nghĩ, y tựa hồ suy nghĩ muốn mất thần ngay cả bánh bao đang nhai trong miệng cũng quên cả nuốt xuống.

Đối diện là một cái cửa phòng, có cái rèm cửa, trên đó có họa một bức xuân dạ chiết hoa đào.

Hoa Hoa Phong đã vào trong đó, bên trong hình như là khuê phòng của cô. Người lạ mặt vừa được cứu trong rương ra, được Đoàn Ngọc dìu lại phòng khác nằm nghỉ.

Hình như y đã say quá chừng, hoàn toàn bất tỉnh nhân sự.

Tửu lượng cũng không phải là chuyện tuyệt đối, thể lực của mình tốt, tâm tình của mình tốt, có thể uống nhiều lắm nhưng có lúc lại thường thường không biết sao say túy lúy.

Đoàn Ngọc thở ra, y rót cho mình ly rượu, y tính uống xong ly này, sẽ đi câu cá.

Không chừng y sẽ câu lên một con rồng thật, trên đời này không phải là không có chuyện gì tuyệt đối không thể được sao ?

Chính ngay lúc đó, trong bức rèm bỗng có bàn tay thò ra.

Một bàn tay rất xinh xắn, đang vẫy vẫy gọi y vào.

Khuê phòng con gái, làm sao lại dám tùy tiện kêu đàn ông vào vậy ?

Đoàn Ngọc do dự một lát hỏi:

- Chuyện gì vậy ?

Không có ai trả lời.

Không trả lời thường thường là câu trả lời hay nhất.

Đoàn Ngọc trong lòng còn đang nghi ngại, nhưng cũng đứng dậy bước lại.

Cửa mở, trong phòng có một mùi thơm ngào ngạt, trên giường bày ra loạn cả mấy bộ quần áo, trong đó có một bộ Hoa Hoa Phong vừa mặc lúc nãy.

Rõ ra là cô vừa mới thử mấy bộ xong, mới quyết định mặc bộ đó.

Hiện tại cô lại cởi ra, thay vào đó một bộ đồ rất bó màu đen, đầu tóc cũng dùng một tấm khăn đen bao lại, xem ra giống như một nữ tặc sắp sửa đi ăn cướp.

Đoàn Ngọc chau mày hỏi:

- Cô đang tính làm gì vậy ?

Hoa Hoa Phong đứng trước mặt y xoay một vòng nói:

- Anh xem tôi giống đang đi làm gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Giống một tên nữ tặc.

Hoa Hoa Phong bật cười, cười tươi nói:

- Nữ tặc đi với hung thủ ra ngoài, thật cho người ta nhìn đã con mắt đấy chứ.

Đoàn Ngọc nói:

- Cô tính đi với tôi ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không đi với anh thì thay y phục này làm gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng tôi chỉ bắt quá ra ngoài câu cá.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vậy thì chúng ta đi câu cá.

Đoàn Ngọc nói:

- Cô không đi được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc thở ra:

- Người đi câu cá, thường thường ngược lại hay bị cá tha đi, cô không sợ cá nuốt vào bụng sao ?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Vậy cũng tốt, tôi ăn cá hàng ngày, ngẫu nhiên bị nó ăn một lần, có gì quan hệ ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô nghĩ tôi đang nói đùa sao ? Cô không thấy chuyện này nguy hiểm lắm sao ?

Hoa Hoa Phong hững hờ nói:

- Nếu nhìn không ra, tôi cần gì phải đi theo anh ?

Cô nói xem ra hững hờ lạnh nhạt, nhưng ánh mắt cô đầy vẻ quan thiết và ưu lự, cũng đầy tình cảm không tiếc cùng sống chết với Đoàn Ngọc, cùng chia sẻ hoạn nạn.

Cái thứ tình cảm ấy, dù là một người bằng gỗ cũng phải cảm thấy được.

Đoàn Ngọc không phải là người gỗ, trái tim của y đã biến thành như một cục đường rớt vào trong nước.

Y tựa như không dám đưa mắt nhìn cô, đi nhìn bộ đồ màu xanh lụa để trên giường, rồi bỗng nói:

- Cái bộ quần áo này của cô đẹp đấy chứ.

Hoa Hoa Phong trợn mắt trắng dã lên nhìn y, rồi nhin không nổi cười nói:

- Không lẽ anh không nhìn ra lúc này tôi cứ mãi chờ anh nói câu đó, hiện tại mới nói không phải là chậm lắm sao ?

Đoàn Ngọc cũng nhin không nổi cười nói:

- Chậm một chút còn hơn là không nói.

Hoa Hoa Phong nhoen miệng cười, quay người đóng cửa lại.

Rõ ràng là đi ra ngoài, tại sao lại bỗng nhiên đóng cửa ?

Trái tim của Đoàn Ngọc bỗng đập lên thình thịch, đập nhanh lạ thường.

Hoa Hoa Phong lại khóa trái cửa lại.

Trái tim Đoàn Ngọc đã đập thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trước

giờ y chưa gặp phải hoàn cảnh nào như thế này.

Thật y không biết nên làm sao cho phải.

Hoa Hoa Phong đã quay lại mỉm cười nói:

- Hiện tại dù cái gã nằm bên kia có tỉnh lại, cũng không biết chúng ta đi làm gì.

Cô cười thật ngọt ngào.

Đoàn Ngọc đỏ mặt ấp úng nói:

- Chúng ta đi làm gì ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không phải anh nói đi câu cá sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Câu cá trong phòng này ?

Hoa Hoa Phong phì cười lên một tiếng, bỗng nhiên, mặt của cô cũng đỏ lên.

Cô rút cuộc đã hiểu ra Đoàn Ngọc đang nghĩ gì.

- Đàn ông thật không phải là thứ tốt lành.

Cô cắn môi, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc một cái, rồi bỗng bước lại, dùng sức mở toang cửa sổ ra.

Bên ngoài song cửa là Tây hồ.

Căn nhà này vốn kiến trúc xây trên mặt hồ.

Ánh trăng chiếu trên mặt hồ nước, nước hồ sáng rực như một tấm gương, một chiếc thuyền con nhỏ nhỏ đang đậu bên song cửa.

- Thì ra cô ta muốn từ chỗ này đi ra.

Đoàn Ngọc rút cuộc cũng hiểu ra, y thở phào một hơi thật dài, rồi cười nói:

- Thì ra nơi đây còn có con đường đi, tôi cứ ngỡ ...

Hoa Hoa Phong lập tức ngắt lời y, nói lớn lên:

- Anh còn ngỡ gì nữa ?

Mặt cô càng đỏ thêm, cô hần học trừng mắt nhìn y rồi nói:

- Bọn đàn ông các anh đó, tại sao không đi nghĩ chuyện gì tốt đẹp một chút ?
oo Đêm.

Đêm trăng.

Mặt hồ dưới ánh trăng tựa như tấm gương, trên mặt hồ ánh trăng bàng bạc, trong gió nghe như có mùi thơm của gỗ cẩm hoa.

Chiếc thuyền nhỏ lắc nhẹ trên mặt hồ, người trên thuyền lắc nhẹ mái chèo.

Cái gì ôn nhu nhất nhỉ ?

Mặt hồ ? Hay ánh trăng ? Hay là ánh mắt của người ấy ? Người đã muốn say, say không phải vì rượu.

Tây hồ tháng ba, Tây hồ dưới ánh trăng, không phải còn muốn làm người ta say hơn là rượu ?

Hướng gì, người đang độ tuổi xanh.

Hoa Hoa Phong đưa một mái chèo qua cho Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc lẳng lẳng đón lấy, ngồi bên cạnh cô, hai cây chèo cùng đưa xuống nước, cùng đưa lên không.

Chèo bật lên, nước bắn tung tóe như những thối bạc vụn.

Nước hồ cũng say rồi, say thành làn sóng lăn tăn, say thành một cái lúm đồng tiền.

Xa xa có ai đang thổi sáo ?

Bọn họ yên lặng nghe tiếng sáo, yên lặng lắng nghe tiếng mái chèo khua nước.

Tiếng chèo khua còn hay hơn cả tiếng sáo, còn có âm điệu hơn.

Hai cặp bàn tay tựa hồ biến thành một người.

Bọn họ không ai nói chuyện.

Nhưng bọn họ lại cảm thấy mình chưa bao giờ gần gũi một người nào đến như vậy.

Hai trái tim đã cùng nhịp, hà tất phải nói gì nữa.

Không biết trải qua bao lâu, Đoàn Ngọc mới thở nhẹ ra một tiếng, rồi nói:

- Nếu tôi chẳng có chuyện phiền phức này thì sẽ tốt bao nhiêu.

Hoa Hoa Phong trầm mặc một hồi lâu, mới nói nhỏ:

- Nếu không có chuyện phiền phức đó, chiếc thuyền này sẽ không có anh trên đó, cũng không có em.

Đoàn Ngọc nhìn cô, cô cũng đang nhìn Đoàn Ngọc, bàn tay của hai người cùng đưa ra nhẹ nhàng chạm nhau, rồi lại thụt về.

Nhưng chỉ có cái đụng chạm nhẹ nhàng ấy, đã thấy hơn ngàn lời vụn lẽ.

Thuyền nhỏ đã cập bờ.

Trên bờ có cây liễu rủ, chính là chỗ Đoàn Ngọc gặp Kiều lão tam.

Hoa Hoa Phong gát chèo qua một bên hỏi:

- Anh nói em đưa anh đến chỗ này, bây giờ sao đây ?

Đoàn Ngọc nổi lời:

- Bây giờ mình lên bờ, anh tính đi tìm thêm lần nữa.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tìm căn nhà đó ?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh cứ không tin được mình tìm lộn chỗ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Trên đời này rất có nhiều gã lằm cựa, chỉ vì bọn họ không tin là mình tìm lộn nhà.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy anh phải tìm lại lần nữa.

Lần này y lại càng cẩn thận, cơ hồ quan sát hết tất cả những căn nhà có thể là căn nhà đó, một hồi thật lâu.

May mà bây giờ đã khuya lắm, không ai thấy bọn họ, nếu không họ sẽ cho

bọn họ là thứ trộm cướp.

Bọn họ tìm một hồi lâu, nhìn qua mười mấy căn nhà, cuối cùng kết luận rằng:

Đoàn Ngọc hồi sáng này không hề làm nhà.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sáng nay anh đem bọn Cố đạo nhân lại đây ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi hôm qua anh uống rượu với Hoa Dạ Lai, cũng là chỗ này ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhất định không sai lầm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vậy thì tại sao Thiết Thủy lại ở đây ? Không những vậy, mà còn ở đây lâu lắm rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây chính là chuyện đầu tiên anh muốn tra xét cho ra.

Trong sân không có đèn đuốc, cũng không có tiếng động.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh tính vào đó ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không vào đó xem thử, làm sao tra xét cho ra ?

Hoa Hoa Phong cười cười, chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Đoàn Ngọc cũng không cách gì nói thêm, bởi vì cô đã nhảy vào trước rồi, khinh công của cô cũng không tệ tí nào.

Trong sân yên lặng như tờ, hoa tường vi dưới ánh trăng, tuy cũng kiêu diễm như buổi sáng, mà lại càng nhu mỹ.

Vào trong rồi, bọn họ mới phát hiện ra, còn có một căn phòng đang để đèn sáng.

Ánh đèn vàng vọt chiếu từ song cửa ra, chiếu ra cái bóng của ba chậu hoa để trên song cửa.

Đoàn Ngọc hạ giọng nói:

- Tôi qua anh ngủ ở trong căn phòng này đây.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn Hoa Dạ Lai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cô ta cũng ở đó.

Y nói xong câu đó, lập tức phát hiện ra mình lỡ lời.

Gương mặt của Hoa Hoa Phong, chỉ thoáng chốc đã biến ra như một kẻ đòi nợ, cô cười nhạt nói:

- Xem ra tôi hôm qua anh được điểm phúc quá nhỉ ?

Đoàn Ngọc đỏ mặt nói:

- Anh ... anh ...

Hoa Hoa Phong lớn tiếng nói:

- Anh đã hưởng phúc vậy, dù có chịu chút tội, cũng là đáng lắm.

Hình như cô quên mất đây là nhà người khác, hình như cô quên bọn họ đến đây làm gì.

Nghe nói rằng một người đàn bà nổi ghen lên, ngay cả hoàng đế lão tử cũng còn không quản thúc được, huống gì là Đoàn Ngọc.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khổ, chỉ còn nước nóng ruột ra đổ.

Nào ngờ trong phòng ngay cả một chút động tĩnh cũng không có, người bên trong hình như toàn bộ đã ngủ say như chết.

Tùy tiện nhìn thế nào, Thiết Thủy không phải là kẻ ngủ say như chết được như vậy. Hoa Dạ Lai thì có thể, nghe nói, mấy người đàn bà dâm đẳng đều ham ngủ.

Không lẽ tối hôm nay y không có mặt tại đây ?

Hoa Hoa Phong cắn chặt môi, cô bỗng xông lại, lấy móng tay chọt lưng miếng giấy dán cửa sổ.

Thật tình cô không phải là nhân tài chuyện trộm cướp, cô chẳng biết tay phải thắm nước miếng trước, cho khỏi chọt lưng miếng giấy phát ra tiếng động.

Chỉ nghe “bốc” một tiếng, cô chọt lưng một lỗ lớn thật lớn trên cửa sổ.

Gương mặt của Đoàn Ngọc đã muốn trắng bệch ra, nào ngờ trong phòng vẫn còn không có tí động tĩnh gì.

Trong phòng không lẽ không có người ?

Trong phòng quả thật không có người.

Không những không có người, ngay cả đồ đạc trong phòng đều đã được dọn sạch, nơi đây biến thành một cái phòng không, chỉ còn thừa ba chậu hoa để trên cửa sổ, quên không đem đi.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra.

Hai người ở trong căn phòng trống lỗng đó thộn mặt ra một hồi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không chừng cái chỗ anh lại buổi sáng không phải chỗ này.

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh đi rồi, Hoa Dạ Lai sợ anh trở lại tìm cô ta, vì vậy cô ta bèn dọn đi luôn.

Đoàn Ngọc nói:

- Vậy thì sáng nay, căn nhà tôi đã đến, bây giờ lại đi đâu mất ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không chừng nó ở gần đâu đây, nhưng hiện tại anh lại tìm không ra.

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Không chừng tôi gặp phải quý.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Anh vốn đã gặp phải quý rồi mà, không những vậy mà là nữ quý nữa đây.

Đoàn Ngọc không dám nói gì thêm, may mà y không nói gì thêm. Bởi vì chính ngay lúc đó, y bỗng nghe bên ngoài có một tiếng còi thật kỳ quái.

Cái loại tiếng còi đó, thông thường là ám hiệu của kẻ dạ hành phát ra.

Quả nhiên có kẻ dạ hành bên ngoài, bọn họ nghe có hai người đang nói chuyện bên ngoài.

- Người có chắc là ở đây không ?

- Nhất định không sai, ta mới đến tháng trước.

- Nhưng tại sao trong nhà chưa có ai ra ?

- E rằng đã ngủ cả.

- Trong giang hồ còn ai dám nhắm vào đây ? Người quen ngày tháng êm ả thái bình, dĩ nhiên là ngủ say hơn chút.

- Nhưng ...

- Ta không sai đâu, mình vào trong xem thử rồi tính sau.

- Cứ như vậy mà vào sao ?

- Mọi người đều là người nhà với nhau, sợ gì ?

Giọng nói tuy từ ngoài tường vọng vào, nhưng trong đêm vắng, nghe rõ mồn một.

Đoàn Ngọc nhìn nhìn Hoa Hoa Phong, thì thầm nói:

- Hai người này hình như là bạn bè gì với chủ nhân nhà này.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy, mình chỉ cần hỏi thử bọn họ, là có thể biết chủ nhân nơi này rốt cuộc là ai.

Cô không đợi Đoàn Ngọc đồng ý, đã nhảy ra khỏi song.

Hai người ngoài kia cũng đang nhảy qua tường vào, hai người đều ăn mặc kình trang, hiển nhiên đều là kẻ giang hồ đi đêm.

Bọn họ thấy Hoa Hoa Phong, lập tức một bàn tay đưa lên trời, một bàn tay chỉ xuống đất, làm ra cái tư thế thật kỳ quái.

Hoa Hoa Phong cũng làm tư thế in hệt như họ.

Hai người này đồng thời lại hỏi một câu thật kỳ quái:

- Hôm nay là mồng mấy tháng mấy ?

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt, nói:

- Mồng hai tháng hai.

Hai người này bấy giờ mới thở phào ra, gương mặt lộ vẻ mỉm cười, đồng thời ôm quyền thi lễ.

Một người có vẻ cao hơn trong bọn, ôm quyền nói:

- Huynh đệ Chu Sâm, thuộc mồng ba tháng ba, có công chuyện đến Trấn Giang nhân, trên đường qua quý địa, đến đây bái phỏng.

Hoa Hoa Phong nói:

- Quá lời, quá lời.

Chu Sâm nói:

- Long lão đại đã ngủ rồi sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Ông ta có chuyện phải ra ngoài, hai vị có chuyện gì, cứ việc nói với tôi cũng được.

Chu Sâm ngần ngừ, cười và nói:

- Huynh đệ chúng tôi thật không may mắn, ở trong thành thử thời vận thua hết cả tiền đi đường, lâu nay nghe tiếng Long lão đại chiếu cố anh em rất tận tình, vì vậy tính lại đây mong ông ta giúp đỡ chút đỉnh.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Đã là người trong nhà, các người không đến đây, Long lão đại mà biết được, không chừng lại nổi giận.

Chu Sâm cười nói:

- Chúng tôi nếu mà không nghe cái tiếng khẳng khái của Long lão đại, cũng không dám đến đâu.

Hoa Hoa Phong quay đầu lại, hướng về Đoàn Ngọc đang ở trong nhà vẫy tay mấy cái, rồi nói:

- Đem năm trăm lượng bạc ra đây, tặng hai vị đại ca này làm lộ phí.

Đoàn Ngọc nói:

- Vâng.

Y đành phải nhảy ra cửa sổ, móc mười tờ ngân phiếu trong người ra, đang tính đếm năm tờ, Hoa Hoa Phong đã đưa ngân phiếu toàn bộ qua, miệng cười nói:

- Chút đỉnh “ý tứ”, Chu đại ca thu giùm cho.

Chu Sâm tiếp lấy ngân phiếu, mặt mày tươi rói, cảm ơn liền liền:

- Không ngờ Hoa cô nương còn khẳng khái hơn cả Long lão đại.

Hoa Hoa Phong nói:

- Người nhà mà khách khí quá, là làm khách đó.

Chu Sâm cười nói:

- Anh em chúng tôi đã nghe đại danh của Hoa cô nương từ lâu, hôm nay được gặp cô nương, thật là may mắn quá chừng.

Hoa Hoa Phong nở nụ cười quyến rũ nói:

- Hai vị không gấp gì, cứ ở lại đây hai ngày, chờ Long lão đại về gặp mặt rồi đi sau.

Chu Sâm nói:

- Không dám làm phiền đâu. Anh em chúng tôi còn phải trở về có chuyện, đợi Long lão đại về, xin cô nương hỏi thăm giùm cho chúng tôi, nói giùm anh em mừng ba tháng ba chúng tôi, đều chúc lão nhân gia vạn sự như ý,

sớm có quý tử.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Chu đại ca chúc tụng hay quá, tôi cũng chúc Chu đại ca may mắn thuận lợi, ném súc sắc được ngay tứ ngũ lục.

Chu Sâm cười phá lên, hai người cảm ơn mấy lần, đi rồi còn không ngớt xưng tụng ra miệng, cái vị Hoa cô nương này thật quá nghĩa khí, thật biết cách xử thế:

- Hiện tại cô vào hội còn chưa lâu, nhưng sẽ có ngày, cô nhất định thăng lên làm đường chủ, anh em chúng ta mà được làm việc dưới tay cô, mới là hăng hái.

Đợi cho tiếng nói của bọn họ đã hoàn toàn xa hẳn rồi, Đoàn Ngọc mới thở ra một hồi, cười khổ nói:

- Em xài tiền xem ra cũng rộng rãi quá chừng, một lần xài thôi đã tiêu hết gia tài bao nhiêu anh có trong người.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thì anh cũng còn một vạn lượng thắng được còn để quán rượu Cổ đạo nhân đây.

Đoàn Ngọc nói:

- Sao em biết trong người anh có sẵn bao nhiêu đó tiền ?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Hôm đó ở trên thuyền của Hoa Dạ Lai, tiền bạc rút cả ra đó, em không đưa luôn hết cả bằng đó ra, là đã khách khí lắm rồi đó.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Tiền bạc không được lộ ra ngoài, câu nói này xem ra quả có đạo lý thật.

Y thở ra, rồi lại nhin không nổi hỏi:

- Nhưng anh vẫn còn chưa hiểu lắm, chuyện này rốt cuộc là ra sao ?

Vẻ mặt của Hoa Hoa Phong bỗng trở nên nghiêm trang ra, cô nói:

- Anh có nghe đến ba tiếng “Thanh Long Hội” bao giờ chưa ?

Dĩ nhiên là Đoàn Ngọc có nghe, gần đây, ba tiếng đó trong giang hồ đã trở thành một thứ bùa chú thần bí, bản thân nó như có một thứ lực lượng không tưởng tượng được, có thể làm người ta sống, cũng có thể kêu người ta chết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nghe nói Thanh Long hội tổng cộng có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, một năm cũng tẩu xảo có ba trăm sáu mươi lăm ngày, vì vậy bọn họ vừa hỏi em hôm nay là mồng mấy tháng mấy, em lập tức nhớ ra lời vị nhân huynh ở trong rương đã nói.

Đoàn Ngọc cũng sáng mắt lên, y nói:

- Y có nói trong hồ có rồng, rồi nói hôm nay là mồng hai tháng hai.

Hoa Hoa Phong nói:

- Lúc đó em đã thấy y nói chuyện có vẻ kỳ quái, chắc trong đó có thâm ý gì

rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy em cũng nói hôm nay là mồng hai tháng hai ?

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Thật ra em cũng chỉ bắt quả thử xem ra sao, không ngờ lại may rủi trúng chóc.

Đoàn Ngọc nói:

- Em nghĩ bọn họ đều là người trong Thanh Long hội ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Vậy thì nơi đây chính là chỗ phân đà bí mật của Thanh Long hội ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nơi đây chính là phân đà Mồng Hai Tháng Hai của Thanh Long hội, chắc là lấy nhật kỳ làm ký hiệu bí mật.

Đoàn Ngọc càng sáng mắt lên, nói:

- Không lẽ Tăng Vương Thiết Thủy là Long đài đầu lão đại ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Rất có thể.

Đoàn Ngọc nói:

- Thiết Thủy là một hòa thượng, gã họ Chu kia tại sao lại chúc y sinh quý tử ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Đạo sĩ còn lấy vợ được, tại sao hòa thượng không sinh con được ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng bọn họ chưa gặp em bao giờ, sao lại dễ tin em như vậy ?

Hoa Hoa Phong chớp mắt, nói:

- Lúc nãy anh mới nói em cải trang giống gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Giống một nữ tặc.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Vì vậy bọn họ cũng coi em là nữ tặc, không lẽ anh không nghe bọn họ kêu em là Hoa cô nương ?

Đoàn Ngọc sực hiểu ra, nói:

- Thì ra bọn họ tưởng em là Hoa Dạ Lai.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy anh không hề tìm sai chỗ tí nào, Hoa Dạ Lai và Thiết Thủy đều là chủ nhân nơi đây, bọn họ vốn là cùng một bọn.

Đoàn Ngọc nhìn nhìn cô, y nhin không nổi thở ra một hơi, y bỗng phát hiện ra, cô bé này xem ra còn thông minh hơn cái dáng bên ngoài của cô nhiều

lắm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thật ra, cái đạo lý này anh vốn phải nghĩ ra từ lâu, chỉ bất quá anh bị người ta gạt vào bẫy, vì vậy mới bị chuyện người trong cuộc mù mờ.

Đoàn Ngọc cười khở nói:

- Em học cái cách khen thưởng người ta hồi nào thế ?

Hoa Hoa Phong nhướn miệng cười nói:

- Vừa mới tức thì.

Thật ra, chuyện này quả thật quá phức tạp, giống như mê hồn trận vậy, nếu lúc đầu mình đã sai rồi, thì bất cứ mình đi đâu, cũng đều đi lầm đường cả.

Đoàn Ngọc vốn đang đứng, y bỗng ngồi xuống, ngồi bệch xuống.

Hoa Hoa Phong chau mày hỏi:

- Anh mệt à ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải mệt, chỉ bất quá anh còn vài chuyện muốn tự mình suy nghĩ.

Hoa Hoa Phong cũng ngồi xuống, ngồi bên cạnh y, dịu dàng nói:

- Sao anh không hỏi em ? Hai người cùng suy nghĩ, dù gì cũng hơn một người.

Đoàn Ngọc nhìn cô, ánh mắt đầy cảm kích, y bắt giắc thò bàn tay ra.

Hoa Hoa Phong cũng đưa tay ra.

Bàn tay hai người lại đụng vào nhau, rồi thu lại.

Đoàn Ngọc cúi đầu, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Nếu như Thiết Thủy quả thật là Long đầu lão đại, thì chuyện này cũng là một trong những âm mưu của Thanh Long hội.

Hoa Hoa Phong nói:

- Đúng vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Mục đích của bọn họ là gì nhỉ ? Để đối phó anh sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Rất có thể, cái bọn họ muốn không chừng là chính anh, không chừng là thứ gì trên người anh bọn họ đang cần.

Đoàn Ngọc gật gật đầu, y đang nghĩ đến thanh Bích Ngọc Đào trong người.

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ nghĩ ra cái bẫy này để hãm hại anh, để anh không còn đường đi.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Nếu vậy Nghiêm Tiểu Vân lại bị ai giết bây giờ ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Dĩ nhiên là bọn họ rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng Nghiêm Cửu là bạn của Thiết Thủy mà.

Hoa Hoa Phong nói:

- Người Thanh Long hội làm gì, trước giờ có chọn lựa thủ đoạn đâu, có lúc ngay cả lão tử còn muốn bán đứng, huống gì là bạn bè.

Đoàn Ngọc nói:

- Lấy vũ công của Thiết Thủy và thể lực của Thanh Long hội, không phải là có thể đơn giản giết quách anh đi sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng nhà họ Đoàn trong vũ lâm danh vọng rất cao, bạn bè cũng nhiều, bọn họ mà giết anh, nhất định sẽ có hậu hoạn, Thanh Long hội làm chuyện gì trước giờ cũng đều thích dùng cách mượn đao giết người.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Mượn đao giết người ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Bọn họ vốn ngỡ là Nghiêm Cửu chắc chắn giết anh để báo thù cho con mình, nhưng không biết vì lẽ gì, Nghiêm Cửu lại có vẻ tin vào anh quá.

Đoàn Ngọc nói lời nói:

- Bởi vì ông ta biết rằng anh không phải là người nói dối.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao ông lại biết được ? Ông ta đâu có quen biết gì anh đâu ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Nhưng lúc bọn anh đánh bạc với nhau, không lẽ em không nghe nói rằng ở trên sòng bạc rất dễ dàng nhận biết được tính khí của một người.

Hoa Hoa Phong cũng bật cười nói:

- Nói vậy, tiền bạc hình như cũng không hoàn toàn là không có chỗ tốt của nó.

Đoàn Ngọc trầm tư một hồi, rồi chậm chậm nói:

- Thiên hạ vốn không có chuyện gì là tuyệt đối xấu xa, em nói có đúng không ?

Hoa Hoa Phong dịu dàng nói:

- Em không biết, em không nghĩ nhiều như anh vậy.

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Nhưng anh vẫn còn nghĩ chưa ra, phải làm sao mới chứng minh được Thiết Thủy mới là chân hung.

Hoa Hoa Phong thở ra:

- Đây quả thật là chuyện khó khăn, chuyện này vốn không có người đối chứng.

Đoàn Ngọc nói:

- Ít ra cũng chứng minh y là người Thanh Long hội trước, chứng minh y và Hoa Dạ Lai là đồng đảng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh nghĩ ra cách gì rồi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chưa gì cả.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thanh Long hội tổ chức chặt chẽ lắm, cơ hội không có chỗ nào đánh vào được, nếu anh muốn tìm người khác chứng minh bọn họ là người của Thanh Long hội, anh sẽ nhất định không làm được.

Đoàn Ngọc nói:

- Anh cũng có nghe nói, mấy trăm năm nay, trong giang hồ chưa có tổ chức nào chặt chẽ như cái bang hội này.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy chúng ta vừa lúc này có giữ Chu Sâm lại, y cũng nhất định không dám tiết lộ bí mật của Thiết Thủy ra.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy lúc này anh cũng không nghĩ đến chuyện đó tí nào.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thiết Thủy và Hoa Dạ Lai tự mình dĩ nhiên là không thừa nhận rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Dĩ nhiên là vậy.

Hoa Hoa Phong thở ra nói:

- Vậy thì anh còn nghĩ ra được cách gì bây giờ ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Hiện tại anh còn chưa biết ... hiện tại anh chỉ biết trên đời này vốn không có chuyện gì không làm được.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ trước giờ anh chưa bao giờ tin trên đời này còn có chuyện anh làm không được thật sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ừm.

Hoa Hoa Phong nhìn y, cô bỗng bật cười lên.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Em cười gì ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Em cười anh, xem ra dù anh bị người ta bỏ vào rương thật, anh cũng không tuyệt vọng gì.

Đoàn Ngọc cười nói:

- Không sai chút nào.

Hoa Hoa Phong nhướn miêng cười nói:

- Có lúc ngay cả em cũng không biết, con người anh rốt cuộc thông minh hơn người ta, hay là ngu hơn người ta ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chính anh cũng không biết, nhưng anh biết anh sống còn dễ chịu hơn người khác một chút.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh còn biết gì nữa ?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh còn biết nếu mình cứ ngồi mãi ở đây, nhất định sẽ không ai chạy lại tự thú nhận mình là hung thủ.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh tính đi đâu đây ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đi tìm Thiết Thủy.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh đi tìm y ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không lẽ chỉ cho y được đi tìm anh, còn không cho anh đi tìm y sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh muốn đem mình lại nộp mạng sao ?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Anh không thể cả đời cứ lén lút trốn tránh mọi người được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Trốn vài ngày cũng không được sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không được.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh nhất định phải lại cho kịp Bảo Châu sơn trang trước ngày mười lăm tháng tư.

Hoa Hoa Phong bỗng không nói gì nữa.

Đêm thật khuya, thật yên lặng, ánh sao nhợt nhạt chiếu vào song cửa, phẳng phất chỉ thấy được nét mặt mỹ lệ của cô, và cặp mắt sáng rực.

Ánh mắt cô hình như có thứ tình cảm gì đó thật kỳ dị.

Đoàn Ngọc nói:

- Mười lăm tháng tư là ngày lễ thọ của Châu nhị thúc, Châu nhị thúc là huynh đệ lâu năm rất thân với phụ thân của anh.

Hoa Hoa Phong bỗng ngẩng đầu lên, đưa cặp mắt sáng rỡ ấy nhìn trừng trừng vào y hỏi:

- Anh vội vã đến đó, có phải là để bái thọ Châu nhị gia không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Sao còn giả được ?

Hoa Hoa Phong cúi đầu, kéo dây lưng, dùng sức quấn chặt vào đầu ngón tay mình, cô lại trầm mặc một hồi thật lâu, mới chậm chậm nói:

- Nghe nói Châu nhị gia có một cô con gái đẹp lắm, có phải cô ta mặt mày xinh lắm thật không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh không biết, anh chưa gặp bao giờ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Nghe nói Châu nhị gia làm lễ thọ lần này, là để chọn nữ tể phải không ?

Cô lại ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc, lạnh lùng nói tiếp:

- Xem ra anh cũng có hy vọng được chọn lắm đấy.

Đoàn Ngọc gượng cười một tiếng, y tính nói gì đó, nhưng nhin lại, y muốn nhìn cô, nhưng lại không dám đụng vào tia mắt của cô.

Gió thổi qua lá cây, kêu lên xào xạt.

Y bỗng thở nhẹ ra một hơi rồi nói:

- Em cũng nên về nhà đi.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Còn anh thì sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Anh đi tìm Thiết Thủy ...

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ chỉ cho anh được đi tìm y, còn không cho em đi tìm sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chuyện này vốn không có liên hệ gì đến em.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vốn là không có liên hệ, nhưng bây giờ thì có rồi.

Đoàn Ngọc rút cuộc nhin không nổi quay đầu lại, nhìn cô chăm chú.

Cô không hề tránh né ánh mắt của y.

Ánh sao chiếu vào ánh mắt của cô, ánh mắt của cô tựa như ra chiều u oán.

Cô không nói ra, nhưng y cũng nhìn được ra.

Y nhin không nổi thò tay ra.

Bàn tay của họ bỗng nắm chặt vào nhau, lần này không ai rụt tay lại.

Bàn tay của cô mềm mại làm sao, nhưng cũng lạnh làm sao.

Đêm càng khuya, càng yên lặng, ánh sao mờ lung, gió xuân ôn nhu dịu dàng.

Cả mặt đất như chừng tan biến đi dưới ánh xuân quang.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Đoàn Ngọc mới chậm chậm nói:

- Anh đi kiếm Thiết Thủy, bởi vì anh không còn đường nào khác để đi, phụ thân anh dù có chịu đựng được bất cứ chuyện gì, cũng nhất định chịu không nổi chuyện người ta coi anh là một kẻ hung thủ giết người.

Hoa Hoa Phong nói:

- Em biết.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy anh biết làm vậy là nguy hiểm lắm, ngu xuẩn lắm, nhưng anh không thể không làm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Em biết.

Đoàn Ngọc nói:

- Thật ra anh không chắc trong bụng làm sao đối phó y.

Hoa Hoa Phong nói:

- Em biết.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng em còn muốn đi theo anh ?

Hoa Hoa Phong cắn môi nói:

- Em vốn có thể không đi, nhưng hiện tại không thể không đi, không lẽ anh còn chưa hiểu rõ sao ?

Đoàn Ngọc nhìn cô chăm chú, rốt cuộc thở ra một hơi thật dài nói:

- Anh hiểu lắm, dĩ nhiên là anh hiểu.

Hoa Hoa Phong nhoen miệng cười, dịu dàng nói:

- Chỉ cần anh hiểu điểm đó thôi, là đủ lắm rồi.

- Mình phải làm sao mới tìm ra được Thiết Thủy ?

- Anh chẳng cần phải đi tìm y.

- Tại sao ?

- Bởi vì chỉ cần có người thấy anh, họ sẽ lập tức thông báo ngay cho y lại tìm anh.

- Hiện tại mình đi bây giờ sao ?

- Hiện tại không phải là lúc.

- Tại sao ?

- Bởi vì hiện tại chẳng ai nhìn thấy được anh.

- Không lẽ mình phải ngồi đây chờ cho đến khi trời sáng ?

- Nếu như anh tin trên đời này không có chuyện gì tuyệt đối không làm được, hiện tại anh nên ngoan ngoãn nằm đây ngủ một giấc.

Đoàn Ngọc ngủ thật.

Y còn trẻ, một người trẻ tuổi mệt mỏi, bất cứ nơi nào cũng đều ngủ được.

Hướng gì y đang ở bên cạnh cô.

Trên đời này còn có nơi nào ấm áp an toàn hơn nơi đây ?

Trong lòng một người đàn bà ôn nhu dễ thương, không phải vốn là thiên đường của đàn ông sao ?

Ngày xuân, trời nắng diễm lệ.

Ánh mặt trời sáng lạn, trời cao một màu xanh thắm.

Đoàn Ngọc cảm thấy tinh thần thật khỏe khoắn.

Thật ra, y không ngủ bao lâu, nhưng y ngủ rất ngon, cũng giống như y ngủ trong lòng mẹ mình lúc còn nhỏ vậy, trong giấc mộng ấm áp ngọt ngào.

Lúc tỉnh lại, y phát hiện ra mình ngủ gối đầu trên đùi của Hoa Hoa Phong.

Đùi của cô ấm áp và rắn chắc.

Cô không ngủ, cô đang nhìn y.

Y vừa mở mắt ra là thấy cô, thấy cái tình ý ôn nhu trong ánh mắt bình thường cô vẫn giấu kín.

Trong khoảng khắc nhỏ bé đó, y bỗng cảm thấy cô đã là một người đàn bà chân chính, cô không còn là đứa bé thích đi theo y cãi nhau ỏm tỏi.

Y nhìn cô một hồi lâu rồi cười.

Hai người cười thật sung sướng chân thành, không ai cảm thấy xấu hổ gì, không ai cảm thấy lỗi lầm gì.

Y gối đầu trên đùi cô, hình như vốn là chuyện rất tự nhiên, rất hợp lý thôi.

Tâm tình của họ cũng như bầu trời bên ngoài song cửa, mới mẻ, trong lành, đầy hy vọng, đầy ánh sáng.

Ánh mặt trời ngày xuân, dù gì cũng không làm ai thất vọng.

Bọn họ đi giữa ánh mặt trời.

Bọn họ thấy rất nhiều người, thấy ai ai cũng có vẻ sung sướng lắm, dĩ nhiên có rất nhiều thấy bọn họ, dĩ nhiên cũng thấy bọn họ sung sướng lắm.

Bọn họ vốn là một cặp rất được người ta ngưỡng mộ, nhưng được người ta chú ý, không phải là Đoàn Ngọc, mà là Hoa Hoa Phong.

Đàn bà mặc áo bó vào người đi giữa đường cái không có mấy ai, đàn bà có thân hình như cô cũng không có mấy ai.

Đoàn Ngọc nói:

- Người ta ai cũng nhìn em kìa.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao ?

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tại sao bọn họ không nhìn anh ?

Hoa Hoa Phong ôm miệng cười nói:

- Bởi vì anh không được dễ nhìn bằng em.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng anh đáng giá năm ngàn lượng ?

Hoa Hoa Phong bây giờ mới cảm thấy có chỗ kỳ quái thật.

Lúc này cô còn chưa nghĩ tới, cô bé được nhiều người ngắm nghía, trong lòng còn nghĩ được chuyện gì khác ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không chừng người đang thấy anh bây giờ, tẩu xảo đều chưa thấy tấm giấy thưởng của Thiết Thủy vẽ ra.

Đoàn Ngọc nói:

- Em thấy nó ở đâu ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Trong quán trà.

Quán trà ở bất cứ nơi nào, thông thường đều là những nơi tấp nập nhất, hiện tại tuy còn sớm lắm, nhưng đại đa số quán trà đều đã mở cửa.

- Sáng bị bão thủy, chiều thủy bào bì.

Dân Hàng Châu biết hưởng thụ, sáng sớm dĩ nhiên không nằm trong nhà ăn đồ hẩm của bà vợ.

Thang bao trong quán trà Hàng Châu, Giải Xác Hoàng, Dương Châu Thiên Ty, vốn cùng với Ngự giao, Thiêu mĩ ở quán trà Quảng Đông, rất được người ta hoan nghênh.

Đoàn Ngọc bước vào quán trà, quả nhiên thấy ngay tấm hình của mình đang treo trên tường.

Kỳ quái lạ, người trong quán vẫn chẳng có ai chú ý đến y, cặp mắt người nào cũng đều vẫn chăm chú vào Hoa Hoa Phong. Mấy người này không lẽ toàn bộ đều là kẻ háo sắc, không có ai ham tiền cả sao ?

Hai gã hảo hán ngoài phố chợ, mặc chiếc áo ngắn, tay cầm một cái lồng chim, đi nghênh ngang vào quán, chỗ bọn họ chọn lại tẩu xảo ngay phía dưới tấm hình.

Có một gã đang ngẩng đầu lên nhìn tấm hình có khuôn mặt Đoàn Ngọc, miệng đang nói gì đó với bạn mình.

Đoàn Ngọc đưa mắt ra dấu với Hoa Hoa Phong, rồi đi rụt rè tới, không biết hữu ý hay vô ý đứng ngay dưới tấm hình.

Gã hảo hán ngoài chợ cầm lồng chim cũng có nhìn y vài lần, nhưng ngoảnh đầu đi, lớn tiếng gọi phở ky:

- Đem lại giùm hai mâm tiểu bao, một bình trà Long Tĩnh.

Không lẽ y còn thích thang bao hơn cả năm ngàn lượng bạc sao ?

Đoàn Ngọc ho lên hai tiếng, bắt đầu lẩm bẩm mấy hàng chữ phía trên:

- Bất cứ ai phát hiện hành tung người này, lại thông báo giùm, sẽ thưởng năm ngàn lượng bạc đúng.

Phía dưới còn có đề địa chỉ.

Đoàn Ngọc làm như bây giờ mới phát hiện ra người đang bị tróc nã là chính mình, lập tức làm ra vẻ sợ hãi vô cùng.

Nào ngờ hai gã này vẫn còn không để ý gì đến y.

Đoàn Ngọc bỗng nhìn hai gã cười lên một tiếng nói:

- Anh xem người trên bảng này có giống tôi không ?

- Không giống.

- Không giống tí nào.

Hai gã này trả lời thật mau mắn.

Đoàn Ngọc ngẩn mặt ra, y gượng cười nói:

- Nhưng sao chính tôi lại càng nhìn càng thấy giống vậy ?

Hai gã này bắt đầu uống trà, ngay cả nhìn cũng không buồn nhìn y nữa mắt.

Đoàn Ngọc thật tình muốn kéo lỗ tai hai gã lên, hỏi xem có phải hai gã là kẻ mù, hay là kẻ ngốc không.

Có một người trà bác sĩ đang cầm bình trà lớn lại đổ thêm vào cho khách hàng.

Đoàn Ngọc bỗng chụp lấy y, lớn tiếng nói:

- Ông xem người được vẽ trên đó có phải là tôi không ?

Trà bác sĩ ráng lắc đầu, làm như y đang nhìn một người điên, gương mặt vì sợ quá trắng bệch cả lên.

Đoàn Ngọc lại ngẩn mặt ra.

Hoa Hoa Phong đã bước lại, khẽ kéo vào tay áo của y.

Đoàn Ngọc đảo quanh trông mắt, cố ý nói lớn cho mọi người đều nghe:

- Cái người trong hình này rõ ràng là anh, may mà mấy người này chẳng một ai nhận ra.

Y vừa nói vừa liếc mắt xem chừng người khác ra sao.

Nhưng cả một phòng đầy người hình như bỗng toàn bộ biến thành quỷ đói đầu thai, người nào cũng cúi đầu ăn điểm tâm, chẳng có thêm ngẩng đầu lên nhìn y nữa mắt.

Đoàn Ngọc đã bắt đầu thấy muốn dở khóc dở cười !

- Năm ngàn lượng bạc dễ kiếm như vậy, tại sao chẳng có ai muốn kiếm nhỉ ?

Thật tình y nghĩ không ra.

Hoa Hoa Phong cũng nghĩ không ra.

Cô kéo Đoàn Ngọc ngồi xuống, gượng cười nói:

- Không chừng đã có người đi báo tin rồi, chỉ bất quá không dám cho anh thấy thế thôi.. Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Cũng mong là vậy.

Do đó, bọn họ bèn ngồi đó chờ, may mà nơi đây thang bao và can ty mùi vị cũng không tệ tí nào.

Đợi đến lúc một mâm thang bao, hai tô can ty đều đã vào bụng, vẫn còn chưa thấy động tĩnh gì.

Đoàn Ngọc nhìn tấm hình trên tường, lẩm bẩm:

- Không lẽ bức vẽ này không giống mình thật sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không giống mới là lạ.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, cười khỏ nói:

- Nếu như anh không muốn bị nhận diện ra, chắc là bây giờ mọi người trong phòng e đã toàn bộ nhận ra anh rồi.

Hoa Hoa Phong cũng thở ra, cười khỏ nói:

- Trên đời này có nhiều chuyện vốn là như vậy.
 Cô nói còn chưa hết câu, bỗng có một người đi hiên ngang vào, lại bức tường giựt tấm hình xuống.
 Người trong quán hình như không ai nhìn thấy gì cả.
 Đoàn Ngọc dĩ nhiên là nhìn thấy.
 Người này mặt mày đen thui, cặp mắt loang loáng, chính là kẻ thích xen vào chuyện người ta nhất, Kiều lão tam.
 Đoàn Ngọc đang tính lại hỏi thử y, tại sao lại đến đây làm chuyện thiên hạ nữa.
 Nào ngờ, lúc bấy giờ lại có người y quen biết đang bước lại.
 Một đạo nhân cụt tay mặt mày thanh tú ốm nhom.
 Y không đợi Đoàn Ngọc chào hỏi, đã bước lại ngồi xuống, mỉm cười nói:
 - Hai vị hôm nay nhàn nhã quá, mới sáng mà đã rảnh rồi ra đây uống trà.
 Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:
 - Đạo nhân hôm nay nhàn nhã quá, mới sáng mà đã rảnh rồi ra đây uống trà.
 Cổ đạo nhân cười nói:
 - Nghe nói có vị cô nương chuyên môn đi chọc ghẹo mọi người, chắc là vị này rồi đây.
 Đoàn Ngọc cũng nhin không nổi, cười nói:
 - Không sai tí nào.
 Hoa Hoa Phong trừng mắt cho y một cái, ráng nhin lại, không gây gổ gì cả.
 Bởi vì bấy giờ Kiều lão tam cũng đã lại, trong tay cầm tấm giấy vẽ hình treo trên tường, đặt xuống bàn rồi cười nói:
 - Đây là mấy tờ cuối cùng đây, một mình tôi thu lại đã có tới ba trăm tờ hơn.
 Đoàn Ngọc nhin không nổi hỏi:
 - Tại sao lại thu về ?
 Kiều lão tam nói:
 - Bởi vì ta trời sinh ta vốn hay xen vào chuyện người ta.
 Đoàn Ngọc thở ra, y cũng không thể không thừa nhận gã đang nói thật.
 Hoa Hoa Phong vênh mặt lên nói:
 - Nếu người đã ham xía vào chuyện người khác, hiện tại mời người bỏ từng tờ một lại chỗ cũ.
 Kiều lão tam chau mày một cái hỏi:
 - Tại sao phải đem bỏ mấy miếng giấy vụn này trở lại ?
 Hoa Hoa Phong nói:
 - Ai nói đây là giấy vụn ?
 Kiều lão tam nói:
 - Ta nói đấy.
 Hoa Hoa Phong nói:
 - Không lẽ người không muốn lấy năm ngàn lượng bạc sao ?

Kiều lão tam nói:

- Muốn thì muốn, nhưng tiếc là không ai chịu đưa cho ta.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Không lẽ Thiết Thủy không muốn bắt y nữa sao ?

Kiều lão tam nói:

- Bây giờ ngươi mới biết sao ?

Hoa Hoa Phong ngẩn mặt ra, Đoàn Ngọc cũng ngẩn mặt ra.

Một hồi lâu, Hoa Hoa Phong lại nhin không nổi bèn hỏi:

- Thiết Thủy tại sao bỗng đổi ý vậy ?

Kiều lão tam nhìn cô rồi lại nhìn Đoàn Ngọc, nói:

- Các ngươi còn chưa biết sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Nếu đã biết còn hỏi ngươi làm gì ?

Kiều lão tam nhìn lom lom vào hai người cả nửa ngày, y bỗng cười cười nói:

- Đây không chừng chỉ vì y bỗng thành ra người tốt.

Hoa Hoa Phong lại thộn mặt ra, cô lớn tiếng nói:

- Bất kể ra sao, chúng tôi vẫn muốn tìm lại y.

Kiều lão tam hình như cũng đờ người ra, y hỏi:

- Các ngươi muốn tìm người ?

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Không lẽ chỉ cho y lại tìm chúng tôi, chứ không cho chúng tôi tìm y sao ?

Kiều lão tam bật cười nói:

- Các ngươi dĩ nhiên là tìm y được, không những vậy, nhất định là tìm ra.

Y cười có vẻ thật kỳ quái, thật thần bí.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao ngươi biết chúng tôi nhất định tìm ra ?

Kiều lão tam nói:

- Bởi vì ta có thể đưa các ngươi lại.

Quả nhiên, y đem bọn họ đi thật, không những vậy còn tìm tới Thiết Thủy thật nhanh chóng.

Thiết Thủy đã biến thành một người tốt thật.

Người chết nhất định không thể nào còn làm chuyện gì xấu xa.

Vì vậy, người chết là người tốt.

Thiết Thủy là một người đã chết.

Đoàn Ngọc nằm mơ cũng không ngờ được Thiết Thủy bỗng dung chết được.

Không những vậy, còn chết rất thảm thiết.

Người phát hiện ra thi thể của y đầu tiên là Kiêu lão tam.

- Người phát hiện ra ở đây ?

- Ở đầu đường cái.

- Y làm sao chết vậy ?

- Bị người ta chặt mất đầu, người của y còn ở giữa đường cái, đầu lâu thì đã rớt ra ngoài đó một trượng.

Y chết quả thật thảm thiết.

- Ai giết y vậy ?

- Không biết, ta chỉ thấy thanh đao đã giết y !

Đao nằm trong quan tài.

Quan tài để trong chùa Phong Lâm, thanh đao rành rành lại là thanh Bích Ngọc Thất Tinh đao của Đoàn Ngọc.

Người ở trong chùa lo chuyện tang sự là Nghiêm Cửu.

Cái người bệnh hoạn này, ở cái tuổi về chiều lại chỉ trong một ngày, mắt thấy con mình bạn mình liên tiếp chết thảm thiết dưới thanh đao đó.

Chết thảm thiết bởi cùng một thanh đao.

Ánh mặt trời chiếu qua hết tầng lá rậm rạp của cây bồ đề, đã biến thành thật u ám.

Ánh mặt trời lờ mờ, chiếu trên hai cổ quan tài trước mặt y, chiếu lên gương mặt trắng bệnh của ông ta.

Xem ra ông ta tựa hồ đã già đi nhiều lắm.

Đến nơi này, ngay cả tâm tình của Hoa Hoa Phong cũng đều biến thành nặng nề.

Nghiêm Cửu lấy miếng khăn tay che miệng, ho khế lên vài tiếng. Khăn tay đã dơ, nhưng ông ta chẳng màng nữa.

Trầm mặc một hồi lâu, Hoa Hoa Phong rốt cuộc nhin không nổi nói:

- Đao vốn vẫn nằm trong tay của Thiết Thủy, có phải không ?

Cổ đạo nhân nói:

- Nhưng y không hề đem nó theo bên mình.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Y để thanh đao ở chỗ nào ?

Cổ đạo nhân nói:

- Không biết, ta chỉ biết vào lúc hoàng hôn, đao không thấy đâu nữa.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi có thể chứng minh hoàng hôn tối hôm qua, Đoàn Ngọc vẫn ở một chỗ với tôi.

Cổ đạo nhân nói:

- Sao ?

Hoa Hoa Phong lại nói tiếp:

- Trừ tôi ra, còn có một người có thể chứng minh được nữa.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Một người nào ?

Hoa Hoa Phong đáp:

- Một người tôi không quen biết.

Cố đạo nhân hững hờ nói:

- Cô không quen biết người này, nhưng người này lại biết các người ở một chỗ với nhau ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Bởi vì y được bọn tôi cứu từ trong một cái rương ra, không những vậy y còn bị thụ thương.

Cố đạo nhân nhìn nhìn Kiều lão tam, Kiều lão tam ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, gương mặt của hai người không có lấy một chút vẻ mặt gì cả.

Nhưng gương mặt của Hoa Hoa Phong thì đã đỏ lên vì nóng nảy, chính cô cũng biết những lời mình nói khó làm cho ai tin được.

Hiện tại dù có thể tìm được ra người đó, cũng chẳng được gì cả. Lời một người lạ mặt nói, ai mà tin được ?

Cố đạo nhân bỗng hỏi:

- Tối hôm qua các người ở đâu ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Ở trong phòng của Thiết Thủy.

Cố đạo nhân nói:

- Ở đó còn có người sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Không những không có ai, ngay cả đồ đạc cũng dọn sạch.

Cố đạo nhân nói:

- Các vị hai người bèn ở trong căn nhà trống đó qua một đêm ?

Hoa Hoa Phong lại càng đỏ mặt.

Chuyện đó cũng rất khó làm người ta tin.

Cố đạo nhân bỗng thở ra một tiếng nói:

- Thiết Thủy không phải là bạn của ta.

Kiều lão tam nói:

- Cũng chẳng phải là bạn của ta.

Cố đạo nhân ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chú là bạn của ta.

Đoàn Ngọc chằm chằm gật đầu, nhưng y không nói gì, bởi vì thật tình y không biết nói gì.

Cố đạo nhân nói:

- Tuy chúng ta là bạn bè, nhưng hiện tại nếu chú muốn đi, ta cũng nhất định không giữ chú.

Đoàn Ngọc rất cảm kích.

Dĩ nhiên y hiểu cái hảo ý của Cố đạo nhân, Cố đạo nhân đang khuyên y mau mau rời khỏi chốn thị phi này.

Nghiêm Cửu bỗng thở ra một tiếng nói:

- Quả thật, y cũng nên đi thôi.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi ...

Nghiêm Cửu nói:

- Đây là cây đao của chú, chú có thể đem đi.

Ông ta nhìn thanh đao trên quan tài, chầm chậm nói tiếp:

- Bởi vì ta cũng nói chú là bạn của ta, không những vậy, ta tin chú.

Nghiêm Cửu lại nói tiếp:

- Chú đến Bảo Châu sơn trang, xin chú nói giùm với Châu nhị gia, nói là ... nói là cha con ta không đến bái thọ được.

Đoàn Ngọc gắng gượng nhin không cho nước mắt trào ra, y cắn răng nói từng tiếng một:

- Nhưng tôi không hề muốn đi.

Nghiêm Cửu chau mày hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì tôi đi không được.

Nghiêm Cửu nói:

- Thiết Thủy đã qua đời rồi, nơi đây hiện tại không còn ai làm khó dễ gì chú.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi biết.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Vậy thì chú còn gì nữa mà không đi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì nếu hiện tại tôi mà đi, cả đời tôi sẽ không khỏi bị người ta hoài nghi mình là hung thủ.

Cố đạo nhân tiếp lời:

- Nhưng chúng ta tin chú, không lẽ như vậy còn chưa đủ sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Các vị tin tôi, chỉ vì các vị là bạn của tôi, nhưng trên đời này còn có rất nhiều người không phải là bạn bè của tôi.

Y nhìn chằm chú vào thanh đao trên quan tài, chầm chậm nói tiếp:

- Huống gì, đây quả thật là thanh đao nhà họ Đoàn chúng tôi, bất kể ai dùng thanh đao này giết người, nhà họ Đoàn đều chịu liên hệ.

Cố đạo nhân hỏi:

- Người tính tìm kẻ chân hung ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Cố đạo nhân hỏi:

- Người có manh mối gì không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ có một đường.

Cố đạo nhân hỏi:

- Manh mỗi gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Một con rồng, con rồng xanh.

Cố đạo nhân thay đổi hần sắc mặt, hỏi:

- Rồng xanh ? Thanh Long hội ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, Thanh Long hội.

Nghe đến ba tiếng Thanh Long hội, mọi người đều phảng phất biến hần sắc mặt.

Mấy trăm năm nay, trong giang hồ quả thật chưa từng có tổ chức nào bí mật, đáng sợ như Thanh Long hội.

Cái tổ chức này thật giống như con rồng, con rồng độc nhất trong chuyện thần thoại, tuy ai ai cũng nghe nói đến nó, không những vậy còn tin là nó có thật, nhưng trước giờ chưa ai thấy qua nó bây giờ, cũng chưa ai biết nó rốt cuộc hình dạng ra sao, lớn nhỏ ra sao. Mọi người chỉ biết, bất cứ nơi nào, hình như cũng có ảnh hưởng của nó bao trùm, bất cứ lúc nào, nó cũng đều có thể đột nhiên xuất hiện.

Có người đạo gần đây thậm chí đã cảm thấy lúc nào cũng đều bị nó uy hiếp, muốn thở cho thoải mái cũng rất khó khăn.

Một hồi thật lâu, Cố đạo nhân mới thở phào ra một hơi nói:

- Chú cho là chuyện này Thanh Long hội có dính líu vào ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu, nói:

- Tôi đến mông chín mới lại đây.

Cố đạo nhân nói:

- Đó là hai ngày trước.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, hai ngày trước, buổi chiều tôi vừa đến đây, bèn gặp phải Hoa Dạ Lai.

Cố đạo nhân nói:

- Nghe nói lúc đó, chú đang ngồi uống rượu ở Tam Nhã Viên.

Đoàn Ngọc nói:

- Hoa Dạ Lai hành tung vốn rất bí mật, bởi vì cô ta biết có người đang tìm mình, bất cứ ai nếu muốn trốn người ta, đều nhất định không nên đến một cái nơi như Tam Nhã Viên, nhưng hôm ấy cô ta lại thà có mặt ở đó.

Y cười cười, nói tiếp:

- Không những vậy, còn sợ người khác không thấy cô ta, bèn đặc biệt lại ngồi ở song cửa, còn vén rèm cửa lên, mở cửa sổ ra.

Cố đạo nhân đang trầm ngâm, y nói:

- Đây đúng là có chỗ không hợp lý lắm.

Đoàn Ngọc nói:

- Môn hạ của Thiết Thủy, cũng tẩu xảo vào lúc đó thấy cô ta, tẩu xảo tìm lại cô ta trước mặt tôi.

Cổ đạo nhân nói:

- Chú nghĩ là chuyện này vốn do bọn họ đã an bày sẵn đâu vào đó rồi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Thật tình tôi không thể tin rằng thiên hạ có chuyện gì tẩu xảo quá như vậy.

Cổ đạo nhân suy nghĩ một thoáng rồi nói:

- Nói vậy, Thiết Thủy và Hoa Dạ Lai không lẽ đã quán thông sẵn với nhau từ lâu ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu nói:

- Bọn họ chắc là đã chú ý đến hành tung của tôi từ lâu, biết tôi lại đây, bèn đặc biệt an bày một màn kịch, diễn ra cho tôi xem.

Cổ đạo nhân nói:

- Nhưng nếu lúc đó chú không lại xen vào chuyện bất bình đó thì sao ?

Đoàn Ngọc thở ra, y cười khổ nói:

- Bọn họ chắc cũng tính đúng là tôi nhất định không thông tay đứng nhìn một bên.

Hoa Hoa Phong bỗng nhiên cũng thở ra, hừ lên một tiếng nói:

- Một gã trai trẻ huyết khí phương cương, cho mình là tay phi phàm, lại uống thêm chút rượu, nếu thấy mấy gã hòa thượng hung hăng đi khinh lờn một người đàn bà cô thân, lại đẹp đẽ như thế, làm sao còn để lỡ cơ hội tốt làm anh hùng cứu mỹ nhân ?

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Huống gì lúc đó, dù tôi không ra tay, bọn họ cũng nhất định không chịu ngừng tay ở đó.

Hoa Hoa Phong lấy đuôi mắt liếc qua y, nói:

- May là Đoàn công tử của chúng ta là tay hảo hán anh hùng chuyên môn xen vào chuyện bất bình, vì vậy bọn họ cũng không đến nỗi phải phí công làm gì thêm.

Xem ra đàn bà nếu có cơ hội nuốt phải giấm, cô ta nhất định không chịu bỏ qua.

Cổ đạo nhân chau mày nói:

- Bọn họ làm vậy, mục đích là thế nào ?

Đoàn Ngọc nói:

- Thứ nhất, bọn họ vốn muốn trừ khử Nghiêm Tiểu Vân, rồi giả họa cho tôi.

Cổ đạo nhân đồng tai nghe.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy tối hôm đó bọn họ bèn kêu Hoa Dạ Lai trộm thanh đao của tôi, đi giết Nghiêm công tử.

Cố đạo nhân nói:

- Bọn họ cho là Nghiêm Cửu gia nhất định sẽ giết chú để báo thù cho Nghiêm công tử ?

Đoàn Ngọc trả lời:

- Đúng vậy, đây gọi là kẻ Nhất Thạch Lưỡng Điều, Tá Dao Sát Nhân.

Cố đạo nhân nói:

- Trân châu và ngọc bài trên người của Nghiêm công tử, không lẽ cũng là Hoa Dạ Lai cố ý đưa cho chú ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chắc chắn không phải đâu, nếu cô ta đưa cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không nhận đâu.

Y lại thở ra một hơi, cười khô nói:

- Cô ta dùng một cách thật xảo diệu, lúc đó ngay cả tôi cũng bị cô ta gạt luôn.

Đến bây giờ, y mới phát hiện ra, Hoa Dạ Lai không phải ngu ngốc như y tưởng tượng.

Cô cố ý trộm ngân phiếu và thanh Bích Ngọc Dao của Đoàn Ngọc, cố ý giấu vào trong chậu hoa, cố ý để Đoàn Ngọc thấy.

Sau đó cô mới cố ý ngủ vùi, để Đoàn Ngọc trộm lại mấy thứ đồ đó.

Dĩ nhiên cô cũng tính đúng, Đoàn Ngọc được chuyện rồi, nhất định sẽ rón rén bỏ đi, trong lúc vội vã, Đoàn Ngọc đương nhiên cũng sẽ không phát hiện mấy thứ đồ có thêm một vài thứ nữa, huống gì, những thứ đó vốn ở trong cùng một cái bọc. Đợi đến lúc Đoàn Ngọc phát hiện ra mấy món đồ dư này, dù y có lập tức trở lại, cô nhất định đã không còn ở đó.

Vì vậy, Đoàn Ngọc sẽ không cách nào tìm ra được người nào chứng minh giùm y tối hôm đó y đã ở đâu.

Huống gì, bất cứ ai cũng biết Nghiêm Tiểu Vân là kinh địch của y. Một người nếu vì muốn lấy được cô vợ vừa đẹp vừa giàu, bèn lén lút trong bóng tối giết quách tình địch của mình đi, đó cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái.

Đợi đến lúc Nghiêm Cửu phát hiện ra trân châu và ngọc bài cũng nằm trong người của Đoàn Ngọc, dĩ nhiên ông ta sẽ nhận định chắc, y là kẻ hung thủ.

Cố đạo nhân than thở một hồi nói:

- Xem ra cái kế này của y, vốn thật có thể nói là không có một kẽ hở, văn võ nhất thất vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ tiếc là bọn họ còn tính sai một chỗ.

Cố đạo nhân nói:

- Sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bọn họ không ngờ rằng, Nghiêm Cửu gia lại nhận được con người tôi trên chiếu bạc, không những vậy, còn nhận tôi làm bạn bè.

Nghiêm Cửu này giờ đang lắng nghe, vẻ mặt thống khổ và nghiêm trang, bây giờ bỗng nói:

- Thiết Thủy vốn cũng là bạn của ta.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi biết.

Nghiêm Cửu nói:

- Lúc nhỏ y vốn là hàng xóm của ta, mười hai tuổi mới vào chùa Thiếu Lâm. Thật ra Thiết Thủy vốn là con của người nhà của ông ta, vì cảm thấy mình xuất thân thấp hèn, vì vậy mới nuôi thành cái tính khí vừa thiên khích vừa tự đại như vậy.

Người ta vì muốn giấu điếm cái nhược điểm trong tâm lý của mình, thường thường sẽ làm những chuyện kỳ quái.

Nghiêm Cửu nói:

- Y không tiếc xuất gia làm hòa thượng, chỉ vì muốn học võ công của chùa Thiếu Lâm, để lộ mặt với đời, vì vậy lúc y học võ ở Thiếu Lâm, chuyên cần khắc khổ hơn cả ai.

Đoàn Ngọc nói:

- Vì vậy y mới luyện được thành một thân võ công cao cường như vậy.

Nghiêm Cửu nói:

- Trước giờ tôi rất hiểu y, tôi cũng tin là y không đi làm chuyện gì xấu xa với những hạng đàn bà như Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc nói lời:

- Nhưng chắc ông chưa gặp y đã lâu lắm rồi ?

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng là đã quá lâu năm rồi, vì vậy lần này y mời ta lại gặp nhau ở đây, ngay cả ta cũng cảm thấy hơi bất ngờ.

Đoàn Ngọc nói:

- Trải qua bao nhiêu năm tháng, con người ta thường thường sẽ đổi.

Nghiêm Cửu nói:

- Dù y có biến đổi, nhưng chùa Thiếu Lâm trước giờ rất trọng thanh quy giới luật, y ở trong chùa hai mươi năm nay, gần đây mới nhập giang hồ, làm sao mà đi quen biết mấy đứa nữ tặc như Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Lấy tính cách của y, dĩ nhiên là không kết giao với Hoa Dạ Lai.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhất định không thể nào.

Đoàn Ngọc nói:

- Y kết giao, không phải là Hoa Dạ Lai, mà là Thanh Long hội.

Nghiêm Cửu chau mày hỏi:

- Thanh Long hội ?

Đoàn Ngọc nói:

- Y giận dữ bỏ ra khỏi chùa Thiếu Lâm, chỉ vì biết mình ở chùa Thiếu Lâm không còn cách nào nở mày nở mặt được, vì vậy muốn ra ngoài đời làm chuyện kinh thiên động địa, oanh liệt một phen.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng một mình y rất cuộc là khó làm nên được gì, huống gì y xuất gia đã lâu, người và chuyện trong giang hồ, y đều rất bơ vơ, muốn làm đại sự, nhất định phải tìm một tay trợ thủ.

Nghiêm Cửu trầm ngâm một hồi, rất cuộc gật gật đầu.

Đoàn Ngọc nói:

- Thanh Long hội chắc là tính lợi dụng nhược điểm ấy của y, dụ y vào trong hội.

Nghiêm Cửu nói:

- Lấy tính khí của y mà nói, làm sao y chịu cam lòng bị người khác lợi dụng ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì y cũng muốn lợi dụng Thanh Long hội, có những người kết giao với nhau, chỉ vì muốn lợi dụng lẫn nhau thôi.

Y thở ra, nói tiếp:

- Thanh Long hội muốn có người là có ngay, muốn có tiền là có ngay, điều đó đối với bất kỳ ai, đều là một thứ dụ hoặc rất lớn, huống gì con người y vốn rất thiên khích.

Nghiêm Cửu không nói gì nữa.

Ông ta cũng biết Đoàn Ngọc không những nói đúng, y còn nói rất khách khí.

Lần này ông ta gặp Thiết Thủy, ông ta cũng cảm thấy Thiết Thủy làm những chuyện có hơi quá lỗ, có lúc thậm chí còn làm người ta không cách nào chịu nổi.

Có điều ông ta dễ dãi bỏ qua cho Thiết Thủy, bởi vì ông ta thủy chung vẫn cho rằng Thiết Thủy là một kẻ anh hùng.

Hành vi của kẻ anh hùng, dù gì cũng có chỗ khác với người thường.

Đoàn Ngọc nói:

- Chỉ tiếc là Thiết Thủy có mạnh, Thanh Long hội còn mạnh hơn, vì vậy y nhập vào Thanh Long hội rồi, bèn dần dần bị người ta kềm chế, dần dần không được tự chủ, phải bị bắt làm những chuyện y không muốn làm, bấy giờ dù y có muốn thoát ly khỏi Thanh Long hội cũng đã quá muộn.

Bởi vì bấy giờ y đã bị quen với cái lối hưởng thụ xa xỉ ở đó, quen với chuyện đàn bà đẹp nhất, rượu ngon nhất. Không chừng trong lòng y cũng

biết mình làm chuyện không đúng, và đang hận chính mình đã truy lạc. Vì vậy y lại càng truy lạc, càng liều mạng đi tìm những kích thích hưởng thụ, chỉ muốn báo thù chính mình. Vì vậy y mới bị Thanh Long hội nuốt chửng. Nghiêm Cửu than thở một hồi, buồn rầu nói:

- Y xuất gia làm hòa thượng, chỉ vì muốn nổi tiếng, không phải thật lòng muốn quy y cửa Phật, chuyện đó đã tự nó sai rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Bất hạnh là y còn phải sai lầm thêm nữa, đi gia nhập Thanh Long hội.

Nghiêm Cửu thở ra:

- Thanh Long hội thật tình mạnh quá, lớn quá, bất kỳ ai đã gia nhập vào rồi, đều khó mà tránh khỏi bị nó nuốt chửng.

Cố đạo nhân này giờ vẫn trầm mặc đã lâu lắm, bây giờ mới bỗng cất tiếng hỏi:

- Chú cho là chuyện này Thanh Long hội chỉ sử Thiết Thủy làm ?

Đoàn Ngọc nói:

- Chắc là vậy.

Cố đạo nhân nói:

- Nghe nói Thanh Long hội có phân đà tổng cộng là ba trăm sáu mươi lăm chỗ, Hàng Châu phải là một trong những chỗ đó.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Cố đạo nhân nói:

- Không lẽ Thiết Thủy là đường chủ nơi đây ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi cũng ngờ là y.

Cố đạo nhân nói:

- Nhưng bây giờ thì sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bây giờ tôi biết phải là người khác, Thiết Thủy ở đây, vốn bị người này giám thị, vì vậy chuyện này bị hỏng rồi, y bèn lập tức bị giết ngay.

Cố đạo nhân hỏi:

- Tại sao giết y ?

Đoàn Ngọc nói:

- Để bịt miệng, và cũng để lập oai.

Cố đạo nhân hỏi:

- Lập oai ?

Đoàn Ngọc nói:

- Người trong Thanh Long hội làm chuyện gì hỏng, chỉ còn đường chết !

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Vì vậy, người làm chuyện gì cho Thanh Long hội, không ai dám không hết

sức mình.

Cổ đạo nhân thở ra nói:

- Không chừng đây chính là nguyên nhân mà Thanh Long hội thành công quá sức vậy.

Đoàn Ngọc nói:

- Nhưng chuyện này bọn họ chưa thành công được.

Cổ đạo nhân gật gật đầu tươi nét mặt nói:

- Hiện tại không chừng chú còn sống sờ sờ ra đây, mà còn muốn đi là đi ...

Đoàn Ngọc ngắt lời, nói:

- Nhưng tôi mà bỏ đi, bọn họ lại thành công rồi.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Bọn họ kế hoạch lần này, mục đích lớn nhất là muốn trừ khử tôi và Nghiêm Tiểu Vân.

Cổ đạo nhân nói:

- Hiện tại Nghiêm công tử đã chết.

Đoàn Ngọc nói:

- Đúng vậy, nhưng tôi tuy còn sống đó, cũng như đã chết rồi.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Tại sao ? Ta còn chưa hiểu.

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì tôi đã là một kẻ hung thủ, ít ra cũng không cách nào chứng minh mình không phải là hung thủ, vì vậy dù tôi còn mặt dạn mày dày lại Bảo Châu sơn trang, chắc là cũng đi không về không thôi.

Cổ đạo nhân sực hiểu ra nói:

- Đúng vậy, Châu nhị gia dĩ nhiên là không muốn một người bị tình nghi là hung thủ làm con rể của mình.

Đoàn Ngọc cười khổ nói:

- Một người bị tình nghi là hung thủ, bất kỳ đi đến đâu, cũng sẽ không được người ta tôn trọng, dù có bỗng nhiên bị chết ngay giữa đường, cũng không ai thương tình cho.

Cổ đạo nhân nói:

- Vì vậy chú nghĩ là bọn họ tùy thời tùy lúc đều có thể ám toán chú nữa không sợ gì cả.

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Không những vậy, bọn họ giết tôi rồi, còn có thể đẩy trách nhiệm qua cho Nghiêm Cửu gia, bởi vì Nghiêm Cửu gia không muốn ra mặt gây oán thù với nhà họ Đoàn, mà lại không cam lòng con mình bị chết thảm, vì vậy chỉ còn cách kiếm người lại ám toán tôi, như vậy không phải là hợp lý lắm sao ?

Cố đạo nhân nhìn y một hồi, bỗng thở dài một tiếng nói:

- Thật ta nhìn lầm chú quá chừng.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Nhìn lầm tôi ?

Cố đạo nhân cười nói:

- Ta vốn ngờ chú là một tay cờ bạc rượu chè, chuyện gì cũng tinh thông, về sau ta đổi ý, nhưng bây giờ vẫn còn không ngờ được chú là một người như vậy.

Hoa Hoa Phong cũng đã lâu lắm chưa mở miệng ra, cô bỗng xen vào nói:

- Ông thử xem y là hạng người như thế nào ?

Cố đạo nhân mỉm cười nói:

- Y xem ra tuy có vẻ là một tay đại thiếu gia chuyện gì cũng không hiểu, thật ra y hiểu chuyện còn hơn bọn lão hồ ly chúng ta nhiều.

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nhoeun miệng cười nói:

- Cái bản sự lớn nhất của gã này, là giả trang làm lợn mà ăn được cả cạp, nếu có người nào tưởng y là kẻ ngốc, người đó sẽ làm to.

Ánh mắt cô sáng rực lên, gương mặt cô cũng rạng rỡ.

Cố đạo nhân cười nói:

- Vì vậy ta mà là Châu nhị gia, ta không chọn y làm con rể còn chọn ai bây giờ ?

Gương mặt của Hoa Hoa Phong bỗng sa sầm xuống, cô lạnh lùng nói:

- Chỉ tiếc là ông không phải.

Nghiêm Cửu ho khế lên mấy tiếng, chậm chậm đứng lên.

Trời hình như đã tối, gió tựa hồ đem lại chút hơi lạnh.

Ông ta đứng trong gió, nhìn chăm chú vào quan tài, chậm chậm nói:

- Người nằm trong này, là con trai của ta.

Không ai nói gì, không ai biết phải nói gì.

Nghiêm Cửu chậm chậm nói tiếp:

- Tuy nó không thông minh lắm, cũng không thể nói là thành thực, nhưng ta cũng chỉ có mình nó là con.

Con mình dù gì cũng là tốt, không cần ông ta nói, bất cứ ai cũng hiểu chuyện đó.

Nghiêm Cửu lại nói tiếp:

- Mẹ nó hiểu nó nhất, mẹ nó biết thằng bé này trời sinh tính khí rất quật cường, rất hiếu thắng, vào giang hồ sẽ rất dễ dàng chịu thiệt thòi, vì vậy lâm tử có cầu ta mấy lần, xin ta chiêu cố cho nó cẩn thận.

Gương mặt ông ta càng trắng bệch ra, giọng nói cũng ra vẻ nghẹn ngào, rồi lại buồn rầu nói tiếp:

- Bà ấy mười sáu tuổi vào làm dâu nhà họ Nghiêm, cần kiệm khắc khổ, xây dựng gia đình mười mấy năm, cho đến chết, chỉ bắt quá xin ta có bao nhiêu

chuyện đó, mà ta ... ta không làm được.

Đoàn Ngọc cúi đầu xuống.

Y hiểu cái tâm tình đó, y cũng có một bà mẹ.

Nghiêm Cửu chăm chú nhìn y, chầm chậm nói:

- Ta nói cho chú nghe những lời này, chỉ bất quá muốn cho chú biết ta cũng hy vọng tìm cho ra được hung thủ chân chính, vì thằng bé này báo thù, ta hy vọng tấm lòng phục thù còn mãnh liệt hơn cả chú.

Đoàn Ngọc cúi đầu nói:

- Tôi hiểu.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng hiện tại không có bằng cứ gì thực tiễn, chúng ta không thể nào hoài nghi bất cứ ai là hung thủ.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi hiểu.

Nghiêm Cửu nói:

- Chú không hiểu.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Tại sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Ý của ta là, tuy Thanh Long hội hành động bất nghĩa, chúng ta cũng không thể hoài nghi họ được.

Đoàn Ngọc nhin không nổi phải hỏi:

- Tại sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì trong lòng chúng ta nếu có thành kiến, có khi sẽ không khỏi làm chuyện lỗi lầm, nhưng Thanh Long hội thật tình quá mạnh, quá lớn, chúng ta mà làm lẫn một chuyện, sẽ không khỏi cũng bị nó nuốt chửng luôn.

Đoàn Ngọc nghiêm mặt nói:

- Lão nhân gia muốn nói gì, hiện tại tôi đã hoàn toàn hiểu rồi.

Nghiêm Cửu nói:

- Chú hiểu rồi thì tốt lắm.

Ông ta chẳng nói gì thêm, lấy khăn che miệng, khẽ ho lên, chầm chậm bước ra ngoài.

Gió thổi lại, thổi trên người ông ta.

Ông ta gập người lại, ngay cả một trận gió tựa hồ cũng chịu không nổi.

Đi đến trước cửa, ông ta ho lên đến cả khom lưng xuống không thẳng người lại được.

Bấy giờ trong gió bỗng đưa lại một trận thờ dài thật nặng nề.

Nơi để linh cửu, là một bên điện chùa Phong Lâm, ngoài điện là một cái sân nho nhỏ, trong sân có trồng một bụi tử trúc và một cây bồ đề.

Nghe tiếng thở dài đó, Nghiêm Cửu bỗng biến hẳn sắc mặt, la khẽ lên một tiếng:

- Ai đó ?

Ông ta vừa la, người đã bắn ra như mũi tên.

Con người già lão bệnh hoạn này, chỉ trong khoảnh khắc, bỗng biến thành một con chim ưng.

Cũng trong cái khoảnh khắc đó, chỉ nghe có tiếng trúc loạt xoạt vang lên, một bóng người cũng từ trong bụi trúc xông ra, thân hình thoáng qua một cái đã đến ngoài tường.

Thân pháp của Nghiêm Cửu tuy nhanh, người này cũng không chậm.

Ngoài tường cũng là một khu rừng, cành lá rất là rậm rạp, đợi đến lúc

Nghiêm Cửu ra tới nơi, người này đã chẳng còn thấy đâu.

Không biết từ lúc nào, mặt trời đã bị mây đen che kín, trong gió hơi lạnh nghe càng nồng đậm.

Bây giờ chỉ mới là đầu xuân.

Nghiêm Cửu nhìn dãy núi xa xa, đứng đó như ngây như dại, gương mặt ông ta đầy vẻ gì đó thật kỳ quái, không ai biết được ông ta đang nghĩ gì trong lòng.

Đoàn Ngọc cũng nhìn không ra, vì vậy y nhin không nổi hỏi:

- Ông có thấy y là ai không ?

Nghiêm Cửu ngẩn ngơ, gật gật đầu, rồi bỗng lại lắc lắc đầu ! Đây rốt cuộc ý nghĩa ra sao, vẫn còn không ai hiểu được.

Người này rốt cuộc là ai ? Tại sao lại núp trong rừng trúc lén lút nhìn trộm ? Rồi lại thở dài ?

Không lẽ Nghiêm Cửu đã nhận ra y là ai, nhưng lại không muốn nói ra ?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Bất kể ra sao, tôi thấy người này không hề có ác ý.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không có ác ý tại sao lại phải bỏ chạy ?

Đoàn Ngọc giải thích:

- Không chừng y chỉ bất quá không muốn bị người ta thấy mặt thế thôi.

Nhưng tại sao y lại không muốn bị người ta thấy mặt, không lẽ y cũng có chuyện gì khổ ải không nói được cho người khác nghe ?

Hoa Hoa Phong bỗng nói:

- Em thấy y có vẻ rất giống một người.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Giống ai ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tuy em không thấy rõ gương mặt của y, nhưng trên người y bộ y phục đang mặc là của ai, em đại khái cũng thấy được ra.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Y mặc y phục ra sao ?

Hoa Hoa Phong hỏi lại:

- Không lẽ anh không nhận ra y đang mặc bộ đồ của ai thật sao ?

Đoàn Ngọc bỗng không nói gì nữa.

Dĩ nhiên y không phải là không nhận ra đó là y phục của ai, thật ra y thấy rất rõ ràng, người này mặc bộ đồ của Hoa Hoa Phong mặc lúc cải trang thành đàn ông, bộ đồ màu tím nhạt.

Lúc cô nhảy xuống nước, vẫn còn mặc bộ đồ này, về nhà mới đổi bộ khác, thuận tay ném ra sau cửa.

Bích Ngọc Đào

Dịch giả: Lê Khắc Tường - Đánh máy: Tình Trai

Hồi 3(b)

Đêm Trăng Đi Câu Con Rồng Xanh

Đoàn Ngọc còn nhớ trước khi ra khỏi cửa tối hôm qua, còn thấy bộ y phục nằm ở đó.

Hoa Hoa Phong hạ giọng cười nhạt nói:

- Anh không cần phải giấu em, em biết anh nhất định cũng thấy rõ y là cái vị nhân huynh bị người ta bắt bỏ trong rương đó.

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Em không thấy rõ mặt của y, tốt nhất là đừng nên tùy tiện nghi ngờ người khác.

Hoa Hoa Phong trề môi, cười nhạt nói:

- Em cứ hoài nghi y đấy, không chừng y có liên hệ lớn lao đến chuyện này lắm, nếu không tại sao lại đi lén lút lút lút không dám gặp ai ?

Đoàn Ngọc cười cười, y chỉ bắt quá cười cười, ngay cả một tiếng cũng không nói thêm. Y đã sớm thêm vào bảy điều giới của cha mẹ mình một điều nữa ... nhất định không cãi cộ với Hoa Hoa Phong.

Nhưng Hoa Hoa Phong vẫn còn chưa chịu buông tha, cô còn đang cười nhạt nói tiếp:

- Người ta vừa nói anh thông minh, có phải anh thấy mình thông minh thật phải không ? Không lẽ người khác thành ra ngốc cả sao ? Không lẽ em cũng ngốc lắm sao ?

Đoàn Ngọc tuy không thừa nhận, nhưng y cũng không phủ nhận.

Hoa Hoa Phong càng tức giận, cô chống nạnh, lớn tiếng nói:

- Nếu anh nghĩ anh là người thông minh thật, anh làm rồi đấy, thật ra chuyện anh biết, còn không bằng một nửa của em đâu.

Đoàn Ngọc vẫn còn quyết định không mở miệng ra. Cô đạo nhân tẩu xảo vừa bước lại, y đang mỉm cười nói:

- Cô nương còn biết chuyện gì nữa ? Có thể nói cho mọi người nghe được không ?

Hoa Hoa Phong hần học trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc một cái, rồi nói:

- Tôi vốn không muốn nói, nhưng cái gã này thật xem thường tôi quá, tôi thật chịu không nổi cái kiêu của y !

Cô đạo nhân tuy không nói theo, nhưng ánh mắt đầy vẻ đồng tình, hình như đang vì cô bất bình giùm.

Hoa Hoa Phong nói:

- Muốn gỡ mối ra còn cần phải tìm đầu mối, muốn điều tra ra cái bí mật này, nhất định phải tìm tới Hoa Dạ Lai trước.

Cố đạo nhân lập tức lộ vẻ đồng ý.

Ý kiến này vốn không ai có thể phản đối được.

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói tiếp:

- Nhưng các người có tìm được Hoa Dạ Lai được không nhỉ ? Các người có ai biết cô ta đang ở đâu không ?

Cố đạo nhân ánh mắt đã bắt đầu sáng lên, y hỏi dò:

- Có phải cô nương biết cô ta đang ở đâu ?

Hoa Hoa Phong lấy đuôi mắt liếc Đoàn Ngọc nói:

- Hiện tại dù tôi có biết, các người cũng có chịu tin đâu bởi vì các người còn chưa biết tôi rốt cuộc là ai, rốt cuộc lai lịch ra làm sao ?

Cô rốt cuộc là ai vậy ? Không lẽ cô còn có lai lịch gì kinh người sao ?

Mọi người đều đành phải quay đầu qua Đoàn Ngọc, hình như hy vọng y có thể trả lời được câu hỏi này.

Đoàn Ngọc chỉ còn nước cười khỏ. Y cũng không biết.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi biết cách suy nghĩ của mấy người cũng giống như y vậy, nhất định là nghĩ rằng tôi chỉ là một cô bé chuyện gì cũng không biết, chỉ thích đi cãi lộn với người khác.

Cô lại đang cười nhạt:

- Nhưng các người sao không thử nghĩ xem tại sao tôi bỗng nhiên xuất hiện nơi đây ? Tại sao lại tẩu xảo xuất hiện ngay lúc này ? Chuyện này vốn không liên hệ một tí nào với tôi, tại sao tôi cứ xen vào chuyện này vậy ?

Mọi người suy nghĩ kỹ lại, lập tức đều phát hiện ra chuyện này quả thật rất kỳ quái.

Cái tên Hoa Hoa Phong trước giờ cũng chưa từng ai nghe qua, cũng chẳng có ai từng gặp cô bao giờ.

Con người cô làm như bỗng từ trên trời rớt xuống vậy, không những thế, tẩu xảo còn rớt ngay xuống hôm mùng chín hoàng hôn đó, tẩu xảo rớt xuống bên cạnh Đoàn Ngọc.

Thiên hạ làm gì có chuyện tẩu xảo quá như vậy ?

Chuyện này dĩ nhiên là có bí mật gì khác trong đó.

Ngay cả Nghiêm Cửu cũng nhận không nổi, phải hỏi:

- Cô nương rốt cuộc lai lịch ra sao ? Thân phận thế nào ?

Hoa Hoa Phong ngần ngừ một lát, hình như còn đang suy nghĩ, không biết có nên nói ra chân tướng hay không.

Rốt cuộc cô cũng nói ra:

- Các người có bao giờ nghe qua, trong Lục Phiến Môn, có một nữ bộ đầu độc nhất vô nhị, không tiền tuyệt hậu, nổi danh là tay đệ nhất bộ đầu, Thất

Trảo Phụng Hoàng ?

Mọi người dĩ nhiên toàn bộ đều có nghe qua. Bọn họ vốn là kẻ kiến thức uyên bác trong giang hồ, huống gì, cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng này cũng nổi danh thật.

Nghe nói mấy năm gần đây đã phá được không biết bao nhiêu vụ án lớn, không kém gì tay đệ nhất bộ đầu Thần Nhân Ung năm xưa.

Hoa Hoa Phong lại hỏi:

- Các người có thấy qua cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng này chưa ?

Mọi người đều lắc đầu:

- Chưa.

Hoa Hoa Phong ung dung nói:

- Vậy thì hiện tại các vị đã thấy rồi đó.

Cổ đạo nhân thay đổi sắc mặt hỏi:

- Cô chính là Thất Trảo Phụng Hoàng ?

Hoa Hoa Phong hững hờ nói:

- Chính là Khu Khu, tại hạ.

Cổ đạo nhân nói:

- Cô đến đây, là để tróc nã con nữ tặc Hoa Dạ Lai ?

Hoa Hoa Phong gật gật đầu nói:

- Cô ta đã làm quá nhiều vụ án, chúng tôi đã để ý cô ta từ lâu rồi.

Cổ đạo nhân thở ra, y cười khò nói:

- Xem ra chúng ta thật có mắt mà như mù, cô nương thật là kẻ chân nhân không lộ mặt.

Hoa Hoa Phong nói:

- Thật ra tôi đã đến nơi này lâu rồi, đã theo dõi con nữ tặc đó, chỉ bắt quá, đây vốn là chuyện của Lục Phiến Môn chúng tôi, tôi vốn không muốn các người dính vào.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Không lẽ cô nương đã điều tra ra được con nữ tặc ấy đang trốn ở đâu ?

Hoa Hoa Phong lộ vẻ kiêu ngạo nói:

- Con nữ tặc ấy quả thật còn giảo hoạt hơn cả hồ ly, chỉ tiếc là năm nay xui xẻo đụng phải vào tôi.

Cô lại lấy đuôi mắt liếc qua Đoàn Ngọc:

- Anh cho là anh biết giả vờ ngu ngốc lắm, thật ra tài giả vờ của em còn hay hơn anh cả trăm lần, con nữ tặc ấy cũng cứ ngỡ em chỉ bắt quá là một cô bé chẳng biết gì, hoàn toàn không hề đề phòng, vì vậy mới lọt vào tay em.

Đoàn Ngọc cũng vẫn còn cười khò.

Hiện tại dĩ nhiên y lại càng không có chuyện gì để nói.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi biết hai hôm nay cô ta vì muốn tạm giấu tung tích, sẽ không đi đâu cả,

vì vậy tôi vốn đang chuẩn bị chờ trợ thủ của tôi lại là lập tức cùng động thủ, bắt giữ cô ta !

Cô lại thở ra, nói tiếp:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi đã đem bí mật này nói ra, cho nên không thể chờ cho đến lúc đó nữa.

Cố đạo nhân nói:

- Chúng ta cũng nhất định không để cô nương chờ đến lúc đó, nếu cô nương muốn tìm tay trợ thủ, chúng tôi đều nguyện ý giúp đỡ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi biết, vì chính các người, các người sẽ không thông tay đứng một bên nhìn.

Cố đạo nhân nói:

- Không biết cô nương muốn chừng nào thì động thủ vậy ?

Hoa Hoa Phong bỗng lộ vẻ nghiêm trang, nói:

- Tôi biết các người sẽ không tiết lộ bí mật này ra, nhưng vì đề phòng lỡ vạn nhất có chuyện, tôi hôm nay tôi không động thủ không được, không những vậy, từ lúc này trở đi, những người nghe bí mật này, đều không được rời khỏi một bên tôi, cũng không cho nói chuyện với ai khác.

Cô bỗng tựa hồ biến thành một người khác, biến thành vừa thận trọng vừa già dặn.

Nghiêm Cửu nghiêm mặt nói:

- Từ đây trở đi, mọi người chúng tôi, nhất định đều nghe theo mệnh lệnh cô nương.

Hoa Hoa Phong lại trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc hỏi:

- Còn anh ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Anh vốn là kẻ rất nghe lời, em muốn anh qua đông, anh chưa hề dám qua mé tây.

Hoa Hoa Phong vẫn còn vênh mặt lên, lạnh lùng nói:

- Tốt lắm, chỉ bất quá ...

Nghiêm Cửu, Cố đạo nhân, Kiều lão tam lập tức đồng thời hỏi:

- Chỉ bất quá làm sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì đề tính kế vạn toàn, chúng ta nhất định còn phải đi tìm thêm một tay trợ thủ nữa.

Nghiêm Cửu lại hỏi:

- Tìm ai ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Giang Nam đường chủ Phích Lôi đường.

Nghiêm Cửu nói:

- Vương Phi ?

Hoa Hoa Phong gật gật đầu nói:

- Muốn bắt hồ ly, lúc nào cũng cần phải có hỏa khí của Phích Lôi đường. Thật ra chính cô hiện giờ xem ra cũng rất giống một con hồ ly, không những vậy, một con hồ ly già.

Ngay cả Đoàn Ngọc nhìn thần thái của cô, hình như y cũng lộ vẻ bội phục lắm.

Hoa Hoa Phong trầm ngâm một hồi lại nói:

- Nhưng không biết y có chịu bỏ công ra đi làm chuyện này không ?

Cố đạo nhân lập tức nói:

- Ta bảo đảm y nhất định sẽ chịu, y vốn là kẻ rất thích xen vào chuyện kẻ khác.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Ông có thể tìm được y không ?

Cố đạo nhân cười nói:

- Muốn tìm ai khác, ta còn chưa nắm chắc trong tay, muốn tìm Vương Phi, điều đó còn dễ hơn cả mèo bắt chuột nữa.

Muốn tìm Vương Phi quả thật rất dễ dàng, bởi vì y đang ở ngoài chùa Phong Lâm, chỗ quán rượu nhỏ của Cố đạo nhân, uống rượu.

Cái vị nữ đạo sĩ phong tư trắc ước ấy, đang ngồi một bên cạnh.

Hôm nay tâm tình của bà ta hình như rất tốt, bà ta cũng vừa uống hai ly rượu, rõ ràng dung nhan lại càng hoán phát, điểm lệ tươi sáng.

Xem ra Cố đạo nhân thật là một người có phúc, đàn ông lấy được bà vợ như vậy không có nhiều lắm.

Cố đạo nhân đã kéo Vương Phi qua một bên, nói vài câu, Vương Phi không ngớt gật đầu.

Nữ đạo sĩ lấy đuôi mắt liếc bọn họ, nhin không nổi hỏi:

- Hai người thì thầm nói gì với nhau vậy ? Có phải là lén lút đi kiếm đàn bà đây không ?

Cố đạo nhân cười nói:

- Chúng ta nhất định sẽ không tìm nhiều lắm, mỗi ngày tối đa chỉ tìm ba người.

Nữ đạo sĩ trừng mắt nhìn y một cái, rồi nhoẻn miệng cười nói:

- Vậy thì tôi cũng không tìm nhiều lắm đâu.

Cố đạo nhân hỏi:

- Bà tìm gì ?

Nữ đạo sĩ nói:

- Các ông ra ngoài tìm đàn bà, không lẽ tôi không biết ở trong nhà tìm đàn ông sao ?

Cố đạo nhân nói:

- May mà quanh vùng này toàn là hòa thượng.

Nữ đạo sĩ hững hờ nói:

- Đừng quên rằng hòa thượng cũng là đàn ông, nữ đạo sĩ đi với nam hòa thượng, không phải là quá hợp hay sao ?

Cổ đạo nhân cười lớn, chẳng có tí gì là nóng nảy, lại càng không ghen tương gì, bất cứ ai cũng nhìn thấy, y rất tín nhiệm bà vợ của mình.

Hoa Hoa Phong cũng cảm thấy rất mãn ý, bởi vì cô đã phát hiện ra người này quả thật giữ rất kín miệng, dù là trước mặt bà vợ mình, y cũng không hở ra một chút gì cả.

Vương Phi thì thở ra nói:

- Thật tình ta rất bội phục ngươi.

Cổ đạo nhân nói:

- Bội phục ta ? Ta có gì mà bội phục ?

Vương Phi nói:

- Ít ra ngươi còn hơn ta một chỗ.

Cổ đạo nhân nói:

- Sao ?

Vương Phi nói:

- Nếu ta lấy một bà vợ đẹp dễ như vậy, ta nhất định sẽ không yên tâm để bà ta một mình trong nhà.

Cổ đạo nhân lại cười lớn nói:

- Thảo nào, ngươi cứ thừa lúc ta ra ngoài là lại nơi đây uống rượu, thì ra ngươi chằm phải nàng ta.

Nữ đạo sĩ cũng bật cười, bà ta cắn môi, liếc qua Vương Phi, hỏi:

- Ông ấy đã nói vậy, lần sau chúng ta sẽ tặng cho ông ta một cái mũ xanh, xem ông ta tính sao ?

Trời đang đẹp dễ sáng sủa, bỗng dưng biến ra mây đen phủ đầy bốn phía, trong phút chốc, mưa đã rơi xuống ào ạt ...

Mưa chẳng nhỏ tí nào.

Nhìn những hạt mưa rớt trên mái nhà xuống, mọi người đều bất giác chau mày.

Hoa Hoa Phong thì lại cười, cô nói:

- Đây thật là ông trời quá đẹp.

Cổ đạo nhân chau mày nói:

- Cô thích trời mưa sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Lúc khác thì không thích, nhưng hiện tại trận mưa này rơi xuống thật là đúng lúc.

Cổ đạo nhân không hiểu:

- Tại sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Các người đều là danh nhân xứ này, đi đâu cũng không khỏi bị người ta chú ý, muốn cải trang dịch dung, ngay bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Cô mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng cơn mưa này vừa xuống, vấn đề đã được giải quyết xong hết.

Cổ đạo nhân càng không hiểu, người khác cũng không hiểu.

Hoa Hoa Phong thì đã lấy cái áo mưa có mũ treo trên tường xuống, cười nói:

- Mặc bộ áo mưa này vào, lại đội thêm cái mũ, còn ai thấy được các người là ai ?

Có rất nhiều người cho là, chỗ tuyệt diệu của Tây hồ không những vào mùa xuân, mà cũng vào mùa đông nữa, không những vào lúc có mưa, cũng vào lúc có tuyết nữa.

Ngồi trong thuyền hoa rộng rãi, mặc áo quần khô ráo, ngồi trên hồ ngắm cảnh mưa rơi, quả thật là một chuyện thật phong nhã, thật nên thơ.

Nhưng mang áo mưa vào, đội mũ vào, đội mưa đập bùn, đi tróc nã giang hồ đại đạo, đó lại là một chuyện hoàn toàn khác hẳn.

Bên cạnh hồ có lục giác đình, trong đình có lão già bán trà, bán trứng, bán đậu, đang nhìn mưa rơi ngoài trời phát ngốc ra.

Những hạt mưa rơi xuống mặt hồ, giống như nước trong chảo đang sôi, cả ngày làm ăn của lão cũng muốn sôi sục.

Hoa Hoa Phong nói:

- Mọi người chỉ bằng ăn vài trái trứng dầm bụng, hôm nay có ăn được cơm hay không, còn chưa biết rõ lắm.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Tại sao chúng ta không đến Lâu Ngoại ăn cơm rồi đi tiếp ?

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Làm cái nghề của chúng tôi, chịu khổ đã quen quá rồi, các người đã theo tôi làm công chuyện, phải chịu chút ủy khuất.

Cổ đạo nhân không nói gì, chỉ mặt mày sầu khổ mua mấy trái trứng, chậm chậm nhai. Mưa rơi càng nặng hạt.

Hoa Hoa Phong nói:

- Mọi người tốt nhất là mua thêm vào trái trứng nữa, ăn dọc đường.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Hiện tại chúng ta sắp khởi hành chưa ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Hiện tại thời khắc cũng không còn sớm nữa, đường xá cũng không gần lắm.

Kiều lão tam cũng nhin không nổi, hạ giọng xuống hỏi:

- Nơi đó rốt cuộc là chỗ nào ?

Hoa Hoa Phong thò tay ra chỉ bờ đối diện có ngọn núi xa xa, nói:

- Chính là mé đó.

Kiều lão tam nói:

- Được, tôi đi tìm cái thuyền lớn, chúng ta ngồi thuyền qua đó.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không được.

Kiều lão tam thộn mặt ra hỏi:

- Tại sao không được ?

Hoa Hoa Phong vênh mặt nói:

- Nhà thuyền nơi đây, ai ai cũng có thể là tai mắt của Thanh Long hội, chúng ta không mạo hiểm như vậy được.

Kiều lão tam còn muốn nói thêm, nhìn thấy vẻ mặt lạnh băng băng của cô, bèn chẳng nói gì nữa.

Đoàn Ngọc bỗng bước lại gần cô, thì thầm hỏi:

- Em biết hiện tại em giống người đang làm gì không ?

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Vẫn còn giống nữ tặc không ?

Đoàn Ngọc cười nói:

- Hiện tại dĩ nhiên em không giống nữ tặc nữa, chỉ bất quá giống một nữ bạo chúa.

Mọi người chẳng được thi triển khinh công, cũng chẳng được lộ hình tích, bèn phải đi chân thấp chân cao trên bùn đất, đi một đoạn đường, trời đã tối, đi đến chân núi bên bờ đối diện bên kia, đêm đã xuống khuya lắm.

Cái tòa núi đó chẳng phải Thê Hà, cũng chẳng phải Tây Lãnh, đường lên núi hiểm trở, dù là ngày xuân tốt trời, cũng ít có du khách lai vãng.

Trong một đêm mưa như thế này, người không có chứng tật gì, lại càng không đi lên núi làm gì.

Nghiêm Cửu, Cổ đạo nhân, Kiêu lão tam, Đoàn Ngọc, Vương Phi, mấy người này thần kinh rất bình thường, ngay một cái tật nhỏ cũng không có.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ còn nước theo Hoa Hoa Phong lên núi.

Bởi vì ai ai cũng biết, muốn điều tra cho ra cái bí mật này, nhất định phải bắt cho được Hoa Dạ Lai.

Chỉ cần phá được vụ án này, bắt bọn họ chịu khổ thế nào, bọn họ cũng cam tâm tình nguyện được.

Chỉ bất quá, cái con quỷ Hoa Dạ Lai chết đêm này, thật tình là con yêu tinh hại người, chỗ nào không chịu núp, lại đi núp ở cái chỗ chết người này.

Mưa còn chưa chịu ngưng, không những vậy, xem ra còn chưa muốn ngưng chút nào.

Mưa xuân ở Giang Nam, vốn rất giống nổi sầu của kẻ ly khách, có cắt cũng cắt không đứt.

Cái áo mưa và mũ đi mưa mới mua, hình như không có hữu hiệu cho lắm.

Quần áo mọi người đều đã ướt sũng, chân tay lấm đầy bùn đất. Lên núi rồi, bùn càng nhiều, đường xá càng khó đi, gió thổi trên người, làm cho người ta lạnh tê tái, mấy trái trứng ăn lúc nãy, hiện tại không biết đã đi đâu mất.

Mọi người ai ai cũng cảm thấy vừa lạnh vừa mệt mỏi, nhưng chỉ có nước mím môi chịu đựng.

Bởi vì đây là do mọi người cam tâm tình nguyện thôi.

Rồi cũng bò lên tới lưng núi, Hoa Hoa Phong mới chịu ngừng lại, nghỉ mệt lấy lại hơi thở.

Cô cũng là người, dĩ nhiên cô cũng biết mệt.

Vương Phi nhin không nổi mở miệng hỏi:

- Đã đến nơi chưa ?

Y nói đã hạ giọng xuống thấp lắm rồi, Hoa Hoa Phong còn vênh mặt lên, trừng mắt cho y một cái.

Cái vị đường chủ thanh danh hiển hách này, đã sợ không dám mở miệng ra nói gì thêm.

Chính ngay lúc đó, trên con đường núi bỗng có tiếng chân người vọng lại.

Hoa Hoa Phong lập tức đưa tay ra hiệu, cô đã nép vào bên mé đường ven rừng, cả người nằm phục xuống đất.

Mọi người lập tức toàn bộ đều theo cô nhảy theo, nằm phục xuống.

Bùn trên mặt đất vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo, mọi người đều hình như hoàn toàn không cảm thấy gì, bởi vì tiếng chân càng lúc càng lại gần, rốt cuộc đến ngay trước mặt bọn họ. Từ trong bụi cỏ nhìn ra, chỉ thấy một lão tiều phu mặc áo mưa, chân nam đá chân xiêu từ trên núi đi xuống, một tay cầm một cây dù rách, còn tay kia cầm một bầu rượu.

Xem ra lão ta đã uống quá nhiều rồi, ngay cả đi đường cũng không vững, miệng đang lẩm bẩm một mình những lời say sưa, hình như còn tính xuống núi kiếm thêm rượu.

Chỉ vì lão ta đã uống tới cỡ đó rồi, do đó trời có như vậy, còn muốn xuống núi kiếm thêm rượu uống.

Một người đã uống say tới sáu bảy phân rồi, muốn cho y ngừng lại, thật còn khó hơn mèo đói không ăn vụng cá nhiều.

Không lẽ lão quỷ rượu này là thuộc hạ của Thanh Long hội, tai mắt của Hoa Dạ Lai ?

Mọi người đều ngưng hô hấp, ngay cả động đậy cũng không dám động đậy tí nào.

Bọn họ đều là tay lão luyện giang hồ, đã thảo kinh xà là chuyện bọn họ dĩ nhiên sẽ không làm.

Rồi cũng chờ xong được lão già quỷ sứ xuống hết con núi, từ từ tiếng bước chân cũng đã hết nghe thấy nữa.

Vương Phi mới nhin không nổi mở miệng nói:

- Không lẽ lão ta ...

- Suyt ...

Y vừa nói có bốn tiếng, đã bị Hoa Hoa Phong chặn ngang !

Nhất định không được mở miệng ! Nhất định không được mở miệng ! Nếu làm kinh động đến Hoa Dạ Lai, trách nhiệm ấy ai lại gánh cho ?

Mọi người chỉ còn nước bầm bụng trầm tĩnh xuống, bò trên bùn đất chờ đợi, mỗi người đều cảm thấy mình giống như con chó hoang không nhà không cửa.

Cũng không biết đã chờ được bao lâu, Hoa Hoa Phong rồi cũng đứng dậy, đưa tay vẫy vẫy ra dấu, muốn bọn họ tiếp tục lên núi.

Bây giờ, chân của bọn họ không những lấm đầy là bùn, cả người cũng đều là bùn, Đoàn Ngọc cả một đời chưa từng lúc nào xem ra bê bối quá như vậy.

Nhưng mọi người đều vẫn không một tí oán than lộ ra nét mặt, ngay cả Nghiêm Cửu là con người thích sạch sẽ như vậy, cũng không hề có một lời than thở.

Mỗi người ai cũng đều hy vọng bắt được con nữ tặc Hoa Dạ Lai, để báo thù cho Nghiêm Tiểu Vân và giải oan cho Đoàn Ngọc, cho mọi người đều hả giận một phen.

Mỗi người ai cũng tín nhiệm Hoa Hoa Phong, cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng đại danh thế kia, làm chuyện quả thật từng bước từng bước gian nan, thậm trọng già dặn, làm người ta lấy làm bội phục vô cùng.

Trên núi càng tối, càng lạnh.

Hoa Hoa Phong bỗng dừng lại, núp vào trong bụi cây.

Ngoài bìa rừng có một vách đá cheo leo, dưới đó còn có hai gian nhà gỗ, bên trong còn để đèn.

Không lẽ đây là nơi trú ẩn của Hoa Dạ Lai ?

Mọi người nằm phục xuống đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám, hy vọng có thể xông ngay vào trong nhà lập tức, chụp lấy Hoa Dạ Lai bắt giữ.

Nhưng Hoa Hoa Phong lại rất trầm tĩnh, xem ra cô đã có chủ ý định sẵn, không chắc mười phần, cô nhất định không chịu vọng động dễ dàng.

Căn nhà gỗ không có lấy một chút động tĩnh.

Bọn họ lại đợi thêm một hồi thật lâu, làm như đã đợi được một trăm năm rồi, Hoa Hoa Phong rốt cuộc mới thì thầm nói:

- Tôi vào đó một mình, các người ở ngoài này bao vây căn nhà gỗ, đợi tôi hô lên, các người sẽ xông vào sau.

Tại sao cô muốn một mình xông vào chỗ nguy hiểm ? Tại sao không xông một lượt vào nhà quách ?

Mọi người đều không hiểu.

Nhưng cô đã nói vậy rồi, nhất định là có đạo lý, mọi người đều chỉ có nước

nghe.

Hoa Hoa Phong đã nhấc người lên, như một làn khói nhẹ, tung về phía trước.

Cái vị Thất Trảo Phụng Hoàng này, khinh công không kém cỏi tí nào. Chỉ thấy cô ở ngoài căn nhà gỗ lại đứng đó nghe động tĩnh một hồi, mới đá tung cánh cửa, nhảy vào bên trong.

Bấy giờ mọi người đều toàn bộ di triển thân hình bao quanh căn nhà gỗ kín mít.

Mỗi người ai ai thân pháp cũng nhanh nhẹn, mỗi người ai ai cũng là cao thủ đệ nhất đẳng trong vũ lâm.

Xem ra Hoa Dạ Lai lần này cho dù là con hồ ly, cũng khó mà thoát cho nổi !

Bỗng nghe trong nhà bình lên một tiếng, Hoa Hoa Phong đang la lớn:

- Hoa Dạ Lai, xem ngươi còn chạy đi đâu được ?

Cổ đạo nhân, Vương Phi, Kiều lão tam, đều không nhin nổi, đã nhất tề xông tới, vào vào trong nhà.

Sau đó ba người toàn bộ đều thộn mặt cả ra.

Trong nhà gỗ chỉ có một người ... một người là Hoa Hoa Phong.

Trong nhà vừa dơ dáy vừa bẽ bộn, còn đầy cả mùi rượu hôi nồng nặc, từng trận xông ra.

Trong góc nhà có chắt một đồng củi, trên bàn có để một ngọn đèn cũ kỹ.

Hoa Hoa Phong đang ngồi ung dung bên cạnh đèn, lấy một tấm vải bố lau khô đầu tóc đầy nước mưa.

- Hoa Dạ Lai đâu ?

- Không biết.

Vương Phi là người đầu tiên la làng lên:

- Cô cũng không biết ?

Hoa Hoa Phong nhàn nhã nói:

- Tôi chẳng phải đồng đảng của cô ta, cũng chẳng phải bạn bè, cô ta ở đâu, làm sao tôi biết được ?

Mọi người toàn bộ ngẩn người ra đó.

Cổ đạo nhân rút cuộc nhin không nổi nói:

- Nhưng chính cô nói rõ ràng, cô đã điều tra ra cô ta đang ở đâu.

Hoa Hoa Phong nhoẻn miệng cười nói:

- Đó là gạt người ta đấy, toàn bộ đều là gạt cả.

Cổ đạo nhân lại thộn mặt ra.

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi chẳng phải Thất Trảo Phụng Hoàng, cũng chẳng phải nữ bộ đầu, tôi chỉ bất quá là một cô bé hay thích cãi cọ với người ta, các người là tay lão luyện giang hồ còn không nhận ra thật sao ?

Cổ đạo nhân nhìn nhìn thân hình đầy bùn đất của mình, khóc cũng khóc

không ra tiếng, cười cũng cười không nổi.

Y bỗng cảm thấy sao mình giống một tên ngốc, một tên khùng quá. Người khác cũng có cảm giác, dĩ nhiên là không khác y bao nhiêu. Năm người đàn ông, lại bị một cô bé gạt cho quay mòng mòng cả lên, mùi vị đó thật tình không dễ chịu cho lắm.

Hoa Hoa Phong bỗng nói:

- Tôi làm như vậy, chỉ bất quá là đang dò thử các người đó.

- Dò thử chúng ta ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Tôi thấy có vẻ nghi ngờ trong bọn, có một người là Long đầu lão đại.

Cô lại nói tiếp:

- Chỉ có Long đầu lão đại, mới biết Hoa Dạ Lai đang ở đâu, mới biết tôi đang gạt gẫm, tôi làm vậy, trong bụng của y đã có sẵn định kiến dù chịu theo tôi cực khổ oan uổng một chuyện, nhất định sẽ không khỏi có chỗ sơ hở lộ ra, tôi nhất định cũng sẽ nhận ra ngay.

Cổ đạo nhân nhin không nổi thở ra một hơi hỏi:

- Hiện tại, cô đã thấy ra gì chưa ?

Hoa Hoa Phong nhovn miệng cười nói:

- Xem ra mọi người đều là người tốt thật cả, lúc trước thật tình tôi không nên đi hoài nghi các người.

Một cô bé cười ngọt ngào như vậy, trước mặt mình, còn nói mình là người tốt, làm sao còn ai tức giận cho được đây ?

Nghiêm Cửu cũng chỉ còn nước than lên một tiếng, cười khổ nói:

- Hiện tại cô nương còn có gì phân phó không ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Chỉ có một chuyện thôi.

Cô chớp chớp mắt, mỉm cười nói:

- Hiện tại mọi người tốt nhất là mau mau về nhà, tắm một trận nước nóng, uống miếng trà nóng, thoải mái ngủ một giấc.

Song cửa trên căn lầu nhỏ vẫn còn mở, nhưng đèn đã tắt, mưa cũng đã ngừng.

Bọn họ chèo cái thuyền nhỏ lúc nãy đã dùng để lại đó, về lại nơi này, trên đường đi Đoàn Ngọc không hề mở miệng nói một tiếng.

Hoa Hoa Phong len lén liếc qua y, rụt rè hỏi:

- Không biết cái vị nhân huynh bị người ta bỏ vào rương ấy có còn ở đó không ?

Đoàn Ngọc vẫn còn vênh mặt lên, không mở miệng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Anh đoán xem y còn ở đó không ?

Đoàn Ngọc không đoán.

Hoa Hoa Phong bỗng nhảy bật người dậy, la lớn lên:

- Anh giận chuyện gì ? Em làm vậy, không lẽ không phải vì anh sao ? Anh chịu khổ, không lẽ em không chịu khổ sao, anh đầy một thân bùn đất, không lẽ em không vậy sao ?

Đoàn Ngọc bỗng nhảy bật dậy, nói lớn:

- Ai nói anh giận gì ?

Y la lên, Hoa Hoa Phong ngược lại thộn mặt ra:

- Anh không tức giận, tại sao cái mặt cứ vênh ra như quan tài vậy ?

Đoàn Ngọc la lớn lên:

- Bởi vì anh không được cao hứng trong lòng.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Tại sao anh không cao hứng ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu em là anh, em có cao hứng được không ?

Hoa Hoa Phong thốt không ra lời.

Bất cứ ai gặp phải cái chuyện như Đoàn Ngọc, trong bụng nhất định sẽ không khoan khoái tí nào.

Hoa Hoa Phong rút cuộc thở nhẹ ra một hơi, dịu dàng nói:

- Hiện tại anh tính sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không biết.

Y nhảy bật dậy, tung người lên căn lầu nhỏ, mở toang cửa ra, nhảy vào ...

Y cũng muốn xem thử cái vị nhân huynh bị người ta bỏ vào trong rương có còn đó hay không ?

Người này vẫn còn ở đó, đang ngồi ở trong phòng khách, ăn bánh bao còn thừa lại hôm qua, uống chỗ rượu còn dư.

Y mặc bộ đồ vẫn là bộ áo lót y mặc lúc còn ở trong rương, vẫn còn để chân trần, gương mặt còn trắng bệch, tiều tụy hơn cả hôm qua.

Đoàn Ngọc cũng ngồi xuống, ăn bánh bao, uống rượu.

Người này bỗng cười cười nói:

- Bánh bao còn chưa bị hư.

Đoàn Ngọc cũng cười cười nói:

- Thịt cũng chưa bị hư, tôm cũng chưa bị hư, cá cũng chưa bị hư, nhưng người của tôi thì quá thối tha.

Người này mỉm cười nói:

- Xem ra anh cũng giống như bị người ta bỏ vào trong rương, không những vậy, còn là cái rương bị hở.

Đoàn Ngọc thở ra:

- Tôi tình nguyện vào trong rương đấy, ít ra còn hơn bị người khác gạt bỏ quanh bờ quất như con chó ghẻ.

Người này hỏi:

- Anh bị ai gạt ?

- Bị tôi đấy.

Hoa Hoa Phong đang chấp hai tay sau lưng, ung dung bước ra, hững hờ nói:

- Đúng là bị tôi gạt cho lẫn lóc cả một đêm không được gì, nhưng bộ y phục này ...

Cô bỗng vung tay lên, trong tay cô đang cầm bộ đồ màu tím nhạt cô dùng để cải dạng nam trang.

Hiện tại bộ đồ tím nhạt này cũng tràn lê bùn đất.

Hoa Hoa Phong nhìn lom lom vào người này, lạnh lùng nói:

- Cái bộ y phục này vốn đang nằm trong phòng tôi ngủ ngon giấc, tại sao lại bỏ lẫn bỏ lóc đầy cả bùn, không lẽ chính nó cũng mọc hai chân ra ngoài chơi sao ? Đi lại chùa Phong Lâm lén lút nghe trộm, rồi lại lén lút đi theo ai bỏ lẫn bỏ càng ?

Gương mặt trắng bệch của người này, đã có vẻ đỏ lên.

Hoa Hoa Phong cười nhạt nói:

- Y phục dĩ nhiên là không mọc hai chân ra, nhưng trên người anh có đôi chân.

Cô trừng to cặp mắt lên, trừng vào người này, bỗng lớn tiếng nói:

- Tôi hỏi anh, tại sao anh lại theo chúng tôi tới chùa Phong Lâm, rồi lại theo chúng tôi lên núi ? Không lẽ anh muốn đi tìm Hoa Dạ Lai ? Rốt cuộc anh là ai ? Có liên hệ gì đến chuyện này ?

Người này đang đỏ mặt, bỗng lại biến ra trắng bệch, hình như muốn nói gì, nhưng lại cứ nói không ra lời.

Nước mưa bên ngoài song cửa, bỗng lồm bồm có tiếng chèo thuyền vọng lên.

Đoàn Ngọc và Hoa Hoa Phong không tự chủ được, muốn lại căn phòng nhỏ nhìn xem, nhưng gã thiếu niên bí mật gương mặt trắng bệch đã tung người lên không, bắn ra ngoài như một mũi tên.

Cũng chính ngay lúc đó, một người đã từ mặt hồ bắn vào song cửa.

Một người trung niên gầy guộc cao ráo gương mặt thanh tú ốm o, thân hình nghiêm nghị, rõ ràng là Nghiêm Cửu.

Y phục trên người ông ta cũng còn chưa kịp khô, còn đầy cả người bùn đất, gương mặt thì vênh lên như một cỗ quan tài.

Hoa Hoa Phong nhìn ông ta kinh ngạc, cô gượng cười một tiếng nói:

- Ông còn chưa về nhà sao ?

Nghiêm Cửu lạnh lùng nói:

- Ta còn chưa về nhà.

Đoàn Ngọc cười nói:

- May mà nơi này còn có rượu, uống hai ly cho đỡ lạnh được không ?

Nghiêm Cửu lạnh lùng nói:

- Ta không lại đây uống rượu.

Nhìn nét mặt ông ta, bất cứ ai cũng thấy rõ ông ta nhất định không phải lại uống rượu.

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt cười hỏi:

- Không lại đây uống rượu, thì lại đây làm gì ?

Nghiêm Cửu nói:

- Lại đây giết người !

Hoa Hoa Phong cười không nổi:

- Lại giết người, giết ai ?

Nghiêm Cửu nói:

- Lão phu cả đời ân oán phân minh, Thiết Thủy là bạn rất thân của ta, Tiểu Vân là con trai độc nhất của ta, bất cứ ai giết bọn họ, ta đều không để y sống quá đêm nay.

Đoàn Ngọc cũng cười không nổi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ông lại giết y sao ? Rõ ràng là ông biết hung thủ không phải là y mà ?

Nghiêm Cửu cười nhạt nói:

- Cây đao giết người là cây Bích Ngọc Thất Tinh Đao của nhà họ Đoàn, hung thủ giết người, không phải là y còn là ai bây giờ ?

Hoa Hoa Phong ngẩn mặt ra.

Thật tình cô nghĩ không ra tại sao Nghiêm Cửu bỗng dưng lại đổi ý như vậy ?

Nghiêm Cửu nói:

- Quả thật ta không muốn gây cừ oán với Đoàn Phi Hùng, nhưng mối thù giết con, ta không thể không trả.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy ông làm ra vẻ nhân nghĩa trước mặt mọi người, người ta đi rồi, ông bèn lập tức lấy mạng của y.

Nghiêm Cửu nói:

- Đúng vậy.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ông không sợ giết lầm người sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Giết lầm một người, còn hơn là tha lầm một kẻ thù. Lão phu tung hoành một đời trong giang hồ, giết người vô số, dù có giết lầm một người, cũng là chuyện thường.

Hoa Hoa Phong lạnh lùng nói:

- Ông không sợ người khác giết lầm ông ?

Nghiêm Cửu hững hờ nói:

- Lão phu đã quá ngũ tuần, hôm nay lại đây, đã đem chuyện sống chết bỏ ra ngoài không kể rồi.

Ánh mắt ông ta như lưỡi đao nhìn dính vào Đoàn Ngọc, bỗng gằn giọng nói:

- Lấy thanh Bích Ngọc Đao của ngươi ra, chỉ cần ngươi có thủ đoạn gì, cứ việc cắt đầu lâu ta xuống làm đồ uống rượu cũng không sao.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, cười khô nói:

- Tôi uống rượu trước giờ chỉ muốn dùng ly thôi.

Nghiêm Cửu nói:

- Nhưng ta thì muốn dùng đầu của ngươi uống rượu, dùng máu của ngươi rót đầy vào làm rượu, tể anh hồn con ta.

Giọng nói của ông ta nghẹn ngào, cặp mắt như hai cây đinh dính chặt vào cổ họng của Đoàn Ngọc, bàn tay xương xẩu, đã đưa lên như vuốt chim ưng, phảng phất như hận không được bóp xuyên thủng vào cổ họng Đoàn Ngọc.

Bất cứ ai cũng đều thấy được, ông ta đã đem hết mấy chục năm công lực trong người, toàn bộ tụ vào hai bàn tay đó, chỉ cần một cú đánh ra, ắt phải là cú sát thủ trí mệnh.

Chính ngay lúc đó, bỗng nghe có người lớn tiếng nói:

- Đừng xuất thủ, đừng có giết lầm người !

Một người vừa la vừa xông thẳng vào nhà, chính là gã thiếu niên thân bí gương mặt trắng bệch kia.

Gã thiếu niên này rốt cuộc là ai ? Sao y biết được Nghiêm Tiểu Vân không bị chết bởi tay Đoàn Ngọc ? Sao y biết Nghiêm Cửu đã từng giết người ?

Dĩ nhiên là y biết.

Trên đời này không chừng chỉ có y là người duy nhất chứng minh được Nghiêm Tiểu Vân không hề bị chết dưới tay Đoàn Ngọc.

Bởi vì y chính là Nghiêm Tiểu Vân !

Nghiêm Tiểu Vân chưa chết !

Thấy con mình đã chết rõ ràng kia, bây giờ lại sống rành rành trước mặt mình, Nghiêm Cửu không hề lộ vẻ gì kinh kỳ sung sướng ra mặt.

Nghiêm Tiểu Vân đã quỳ xuống cúi đầu trước mặt ông ta.

- Hải nhi bất hiếu, để lão nhân gia phải lo lắng bận tâm.

Nghiêm Cửu còn đang sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Ta chẳng hề bận tâm gì đến mi, ta biết mi chưa chết.

Hoa Hoa Phong thì nhin không nổi đã la toáng lên:

- Y là Nghiêm Tiểu Vân ? Y là con trai của ông ? Ông biết y chưa chết bao giờ ?

Nghiêm Cửu gật gật đầu nói:

- Dù Thanh Long hội cải trang thi thể của nó qua mắt được ta, ta vẫn biết nó chưa chết, dù nó không than thở bên ngoài chùa Phong Lâm chỗ linh đường Thiết Thủy, ta cũng biết.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Làm sao ông biết được ?

Nghiêm Cửu hững hờ nói:

- Rốt cuộc nó là con của ta !

Câu nói này không thể xem là lời giải thích gì rõ ràng lắm, nhưng lại đủ để giải thích tất cả mọi thứ ... cha con với nhau, đại khái cũng có thứ tình cảm kỳ diệu nào đó, liên hệ kỳ diệu nào đó. Cái thứ cảm giác đó không ai giải thích được, nhưng cũng không ai phủ nhận được.

Hoa Hoa Phong vẫn còn chưa hiểu:

- Thanh Long hội đã quyết tâm muốn lấy mạng của y, tại sao lại đi dùng thi thể người khác giả làm y, còn y thì đem bỏ trong rương kia thả xuống đáy hồ ?

Đoàn Ngọc bỗng cười cười nói:

- Bởi vì bọn họ không muốn Nghiêm Cửu gia thấy cái lưỡi câu trên vai của y.

Hình như y cũng đã thấy cái bí mật này từ lâu:

- Bọn họ không muốn để Nghiêm Cửu gia thấy trên người y còn có vết thương gì khác ngoài vết đao chém, bọn họ nhất định phải làm cho Nghiêm Cửu gia tin rằng, y trực tiếp bị anh chém chết.

Nghiêm Cửu nói:

- Gương mặt người chết đại khái không tránh khỏi méo mó nhăn nhó, bọn họ đã tính đúng, ta sẽ không thấy được sự giả mạo.

Hoa Hoa Phong lại càng không hiểu:

- Ông đã biết y chưa chết, tại sao còn đi giết Đoàn Ngọc, báo thù cho y ?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì ta cũng biết, nhất định tự nó sẽ cảm thấy không mặt mũi gì gặp ta, nếu không đem con nữ tặc Hoa Dạ Lai bắt lấy, trả thù một phen cho hả giận, nó sẽ không muốn ra mặt gặp ta đâu.

Cho đến bây giờ, gương mặt mệt mỏi lãnh đạm của ông ta, mới lộ ra vẻ thương hại, ông ta chầm chậm nói tiếp:

- Rốt cuộc nó cũng là con ta, tính khí nó ra sao, dĩ nhiên là ta biết rõ lắm.

Hoa Hoa Phong đại khái cũng hiểu được điểm này:

- Vì vậy ông mới cố ý dùng cách này để ép cho y ra mặt !

Nghiêm Cửu gật gật đầu, thở ra:

- Thằng bé này tuy quật cường kiêu ngạo, nhưng nhất định không phải là thứ vong ân phụ nghĩa, nhất định sẽ không lấy mắt nhìn ân nhân cứu mạng của mình đi liều mạng với cha mình !

Hoa Hoa Phong lại có chỗ không hiểu:

- Nhưng mà, sao ông biết y ở đây ?

Nghiêm Cửu rốt cuộc lộ ra một nụ cười trên khuôn mặt:

- Ta đã đoán ra từ lâu, cái vị nhân huynh bị người bỏ vào trong rương ấy chính là nó.

Hoa Hoa Phong cũng bật cười:

- Ông cũng có nghe tôi nói, y mặc đồ trên người, là y phục của tôi.

Nghiêm Cửu cười nói:

- Tuy ta đã già yếu bệnh tật lắm, lỗ tai cũng còn chưa bị điếc.

Hoa Hoa Phong cười nói:

- Không những không điếc tí nào, thật còn linh hơn cả ... tôi nữa.

Cô tính nói, “linh hơn cả thổ”, nhưng hiện tại đối với cái người già yếu bệnh hoạn này, đã phát sinh ra tấm lòng tôn kính không sao nói được.

Nghiêm Cửu đã đưa tay đón lấy bộ đồ trong tay cô, đặt lên người con mình:

- Bộ y phục này tuy dơ dáy, ít ra cũng còn hơn là không có y phục, mi coi chừng cảm lạnh đó.

Nghiêm Tiểu Vân lắp bắp:

- Con ... con ...

Y vừa cảm kích, vừa xúc động, chỉ thấy máu nóng dâng lên, tất lấy cổ họng, ngay cả một tiếng cũng nói không ra.

Hoa Hoa Phong thở ra một hơi dài nói:

- Hiện tại anh vẫn còn sống sờ sờ đó, người ám toán anh là ai, anh có thể tự miệng mình nói ra giùm ?

Nhưng Nghiêm Tiểu Vân vẫn còn không nói ra.

Hoa Hoa Phong nhìn y chăm chăm hỏi:

- Anh còn chưa chịu nói sao ?

Nghiêm Tiểu Vân nói:

- Tôi ...

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ anh còn có chuyện gì khổ tâm không nói ra được sao ?

Nghiêm Tiểu Vân đóng quách luôn miệng lại, mắt cũng nhắm lại luôn, khoe mắt hình như có ứa ra một giọt lệ trong suốt.

Quả thật y có nỗi khổ tâm không nói ra được, y không muốn nói, hiện tại cũng không cần nói. Nhìn thấy giọt nước mắt ứa ra đó của y, mọi người trong lòng cũng hiểu ra.

Hoa Dạ Lai tuy lừa gạt y, bán đứng y, trong lòng y vẫn vĩnh viễn không quên được cô ta.

Tình cảm vốn là chuyện rất kỳ quái, một gã thiếu niên đa tình, yêu phải thường thường là một người không đáng cho y yêu !

Trong lòng y tuy cũng biết rõ là vậy, khổ nỗi tương tư đã nhập vào cốt tủy, có muốn chôn nói đi cũng khó mà làm cho nổi.

Nghiêm Cửu tựa hồ không nữa nhìn y.

Con của mình trong lòng bị thương ra sao, làm cha dĩ nhiên là hiểu con hơn

ai hết.

Nghiêm Cửu bỗng nói:

- Lúc này tuy cô chưa dò ra được điều gì, ta thì đã thấy ra được một chỗ khả nghi.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Ông thấy ai là người khả nghi ?

Nghiêm Cửu nói:

- Cố đạo nhân.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao tôi nhìn không ra gì cả ?

Nghiêm Cửu nói:

- Bởi vì cô vốn không biết y là hạng người như thế nào.

Hoa Hoa Phong quả thật là không biết.

Nghiêm Cửu nói:

- Y vốn là một người không muốn chịu cực khổ nhất, lười biếng nhất, dù cho Hoa Dạ Lai có thù hận gì sâu xa với y, kêu y dầm mưa dầm gió đi trong bão táp như vậy cả đêm, y không chịu đâu !

Hoa Hoa Phong nói:

- Nhưng lúc này ngay cả một lời oán than, y cũng không thốt ra.

Nghiêm Cửu nói:

- Vì vậy ta mới cảm thấy kỳ quái.

Hoa Hoa Phong nói:

- Không lẽ vì y biết tôi đang gặt gẫm, y cũng biết Hoa Dạ Lai đang ở đâu, nhưng sợ tôi nhìn ra, vì vậy mới chịu làm thinh nếm mùi khổ cực.

Nghiêm Cửu gật gật đầu nói:

- Thật ra dù không có chuyện ngày hôm nay, ta đã nghi ngờ y từ lâu rồi.

Hoa Hoa Phong nói:

- Sao ?

Nghiêm Cửu nói:

- Hôm đó Thiết Thủy và Đoàn Ngọc giao thủ với nhau, y đang mãi đứng ở đầu thuyền trông tay nhìn, đang mãi chờ Đoàn Ngọc bị chết dưới tay của Thiết Thủy, Vương Phi mấy lần muốn ra mặt cản trở, đều bị y chặn lại.

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt nói:

- Tôi vốn ngỡ rằng chỉ có một người hy vọng y chết.

Nghiêm Cửu nói:

- Cô nói người đó là ai ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Long đầu lão đại của Thanh Long hội.

Nghiêm Cửu nói:

- Vốn chỉ có một người, là hy vọng Đoàn Ngọc chết.

Hoa Hoa Phong sáng rực mắt lên, nói:

- Không lẽ Cố đạo nhân lại là Long đầu lão đại !

Nghiêm Cửu nói:

- Y chỉ bắt quá là chủ tiệm một quán rượu nhỏ bé, nhưng thua một ván là một vạn lượng tiền vàng, tiền của y ở đâu ra !

Hoa Hoa Phong bỗng quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đoàn Ngọc nói:

- Anh nghĩ thế nào ? Sao im lặng không nói gì vậy ?

Đoàn Ngọc cười cười nói:

- Bởi vì tôi muốn nói gì, đều đã được mọi người nói ra hết rồi.

Nghiêm Tiểu Vân bỗng ngẩng đầu lên nói:

- Hôm đó tôi đang trong hôn mê, quả thật có thấy cái bóng của một người cụt tay, không những vậy, hình như còn nghe y đang cãi nhau gì đó với Hoa ... Hoa cô nương.

Hoa Hoa Phong nói:

- Ám khí từ sau lưng anh phóng lại, người phóng ám khí, rất có thể là y.

Nghiêm Tiểu Vân cúi đầu xuống, không nói gì nữa.

Hoa Hoa Phong đảo quanh tròn mắt nói:

- Nếu Cố đạo nhân mà là Long đầu lão đại thật, bây giờ nhất định chưa về nhà đâu.

Nghiêm Cửu hỏi:

- Tại sao ?

Hoa Hoa Phong nói:

- Bởi vì y đã biết chúng ta xem Hoa Dạ Lai thành ra đầu dây mối nhợ như vậy, xem cái kiểu của y, nhất định sẽ mau mau đi trước, giết quách Hoa Dạ Lai bịt miệng.

Gương mặt Nghiêm Tiểu Vân càng lộ vẻ trắng bệch, ngay cả cặp môi đều đã run rẩy cả lên.

Hoa Hoa Phong cố ý không nhìn y, cô lại nói tiếp:

- Vì vậy hiện tại chúng ta nên đi tìm Cố đạo nhân, xem y có phải đang ở nhà không ?

Đoàn Ngọc bỗng cười cười nói:

- Y không ở nhà.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Sao anh biết y không ở nhà ?

Đoàn Ngọc hững hờ trả lời:

- Nghiêm Cửu gia theo sau lưng mình, nhưng theo sau Nghiêm Cửu gia, còn có một người đi theo !

Hoa Hoa Phong thay đổi sắc mặt nói:

- Cố đạo nhân ?

Đoàn Ngọc quay đầu lại, nhìn song cửa phía trong căn phòng nhỏ một cái,

mỉm cười nói:

- Các hạ đã lại rồi, tại sao còn không vào uống ly rượu, trực trực hơi lạnh ra ! Ngoài song yên ba phiêu dưỡng, hình như không có tiếng người, nhưng Đoàn Ngọc vừa nói xong, dưới song cửa bỗng có một trận cười lớn vọng lên:

- Hảo tiểu tử, quả nhiên giỏi thật, xem ra ta đã quá xem thường ngươi thật. Đây là tiếng cười của Cổ đạo nhân.

Tiếng cười của y nghe ra có vẻ gì đó kỳ quái không tả được.

Cổ đạo nhân quả thật đã đến.

Tuy y còn đang cười, gương mặt lại trắng bệch, ánh mắt lộ đầy vẻ mỉa mai tàn bạo mà bi thảm, giống như một con sói đã biết mình lọt vào bẫy của thợ săn.

Đoàn Ngọc nhìn y, bỗng thở ra nói:

- Ông không hề xem thường tôi, nhưng ông xem thường chính mình.

Cổ đạo nhân nói:

- Sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đáng lý ra ông không nên lại đây.

Cổ đạo nhân hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nếu hiện tại ông về nhà, nằm thoải mái trên giường, trên đời này có ai chứng minh được ông là người đã ám toán Nghiêm công tử ?

Cổ đạo nhân nói:

- Chính ta cũng biết thế, nhưng ta không lại không được.

Đoàn Ngọc nhìn không nổi mở miệng hỏi:

- Tại sao ?

Cổ đạo nhân:

- Bởi vì Nghiêm Tiểu Vân chưa chết, mà ngươi cũng chưa chết.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Chúng tôi chưa chết, ông bèn phải chết ?

Cổ đạo nhân đã lộ một nụ cười thật thê lương trên khóe miệng, y nói:

- Chính ngươi cũng đã nói, người làm việc cho Thanh Long hội, không thành công, là phải chết, dù chỉ bất quá làm lần chút xíu, cũng phải chết. Câu nói ấy quả thật Đoàn Ngọc đã có nói, lúc ở trước linh cửu của Thiết Thủy.

Cổ đạo nhân nhớ rõ từng chữ một.

Hoa Hoa Phong giành hỏi:

- Không lẽ ông đã thừa nhận ông chính là Long đầu lão đại ở đây ?

Cổ đạo nhân nói:

- Chuyện đã như vậy, ta còn cần gì phải phủ nhận !

Đoàn Ngọc nhìn y chăm chú, hỏi:

- Không lẽ ông vốn lại đây nạp mạng hay sao ?

Cổ đạo nhân buồn rầu nói:

- Chết dưới tay các người, xem ra còn khỏe khoắn hơn là chết dưới tay hình đường của Thanh Long hội.

Hoa Hoa Phong hỏi:

- Hoa Dạ Lai đâu ?

Cổ đạo nhân nói:

- Sao cô không thử nghĩ xem, cô ta đã là đường dây duy nhất của các người, làm sao ta còn để cô ta sống được ?

Nghiêm Tiểu Vân bỗng nhảy tung người lên gào lớn:

- Người ... người đã giết nàng bịt miệng rồi sao ?

Cổ đạo nhân lạnh lùng nói:

- Người muốn báo thù cho cô ta ?

Bàn tay của y bỗng có ánh đao lóe lên, một cây đao nhọn, đã cắm vào trái tim của y.

Y còn chưa ngã xuống, cặp mắt còn đang lạnh lùng nhìn Nghiêm Tiểu Vân nói:

- Ta cứu cô ta, người phải cảm kích ta mới đúng, ta ...

Y không nói gì thêm, máu tươi đã vọt ra từ mắt từ mũi từ lỗ tai của y.

Trời đã muốn sáng rồi.

Đông phương đã thấy có vẻ hừng sáng, tia sáng chiếu xiên từ song cửa vào, chiếu xuống gương mặt của y.

Y rớt cuộc ngã âm xuống.

Câu chuyện biến hóa quá đột ngột.

Cái chết của y thật tình cũng quá đột ngột.

Câu chuyện thần bí ly kỳ này, tự nhiên bỗng kết thúc tại đây.

Đoàn Ngọc nhìn thi thể của y, ánh mắt bỗng lộ vẻ thật kỳ quái, y lẩm bẩm:

- Y vốn không nên chết, sao lại chết đi ?

Hoa Hoa Phong nhin không nổi nói:

- Y không nên chết, không lẽ anh nên chết sao ?

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, y thừa nhận:

- Anh thật đáng chết lắm !

Y bỗng quay đầu lại, nhìn Nghiêm Tiểu Vân, rồi hỏi một câu thật kỳ quái:

- Anh gặp Hoa Dạ Lai lần cuối cùng, có phải cô ta đang câu cá ?

Nghiêm Tiểu Vân gật gật đầu.

Y cũng cảm thấy thật kinh ngạc, bởi vì y nghĩ không ra làm sao Đoàn Ngọc biết được.

Mặt trời đỏ chói lên cao, hôm nay hiển nhiên là ngày đẹp trời.

Quán rượu của Cổ đạo nhân, cửa lớn đã mở ra một nửa, đứa nhỏ cùi hủi cổ quái, đang quét rác trước nhà.

Thùng rượu lớn và cái ghế đầu vốn vẫn bày ở ngoài quán, Đoàn Ngọc, Nghiêm Cửu, Nghiêm Tiểu Vân, Hoa Hoa Phong ngồi quanh thùng rượu. Đứa nhỏ cùi hủi ngay cả nhìn cũng không nhìn bọn họ lấy nửa mắt, miệng nó đang lẩm bầm:

- Dù là tửu quý cũng chẳng có uống rượu sớm quá như vậy chứ.

Đoàn Ngọc bỗng hỏi:

- Bà chủ quán của chú đầu ?

Đứa nhỏ cùi hủi nói:

- Còn đang ngủ.

Đoàn Ngọc lại hỏi một câu thật kỳ quái:

- Còn ông chủ ?

Đứa nhỏ cùi hủi nói:

- Cũng đang ngủ.

Đoàn Ngọc lại thở ra, chẳng nói gì nữa.

Bốn người cứ thế mà yên lặng ngồi đó, đợi chờ, không ai biết bọn họ đang chờ gì.

Về mặt bọn họ đều rất nặng nề, phải báo tin buồn một người đã chết cho bà vợ y nghe, vốn không phải là chuyện gì làm người ta khoan khoái.

Mặt trời lại đang lên cao chút nữa.

Hoa Hoa Phong hình như đã có tí nóng nảy, hình như muốn mở miệng nói gì đó.

Con còn chưa kịp mở miệng nói những gì cô muốn nói, bởi vì cô bỗng phát hiện ra có người đang nhìn bọn họ.

Bất kỳ ai nhìn vào người này, cũng sẽ nhận không nổi muốn nhìn thêm vài lần nữa.

Người này dĩ nhiên là một người đàn bà, một người đàn bà rất linh hoạt, không những đẹp, mà còn có phong tư trác ược, và còn biết điểm trang.

Bà ta mặc đồ cũng rất giản cố, chiếc áo màu xanh đậm rất hợp thân, đi theo cái quần dài lướt thướt. Quần màu trắng như tuyết, chất liệu không những cao quý, thêu dệt rất tinh tế, màu sắc cũng rất hợp.

Bà chủ quán rượu rốt cuộc đã xuất hiện.

Cách ăn mặc điểm trang của bà ta, giống hệt lúc gặp Đoàn Ngọc lần đầu tiên.

Nhưng thần sắc của bà ta có chỗ khác biệt. Gương mặt bà ta không còn nụ cười quyến rũ lòng người.

Bà ta nhìn bọn họ, rồi chậm chậm bước lại.

Đoàn Ngọc và Nghiêm Cửu đều đứng dậy, ngần ngừ một lát, hình như không biết phải nói gì cho phải với bà ta.

Bà ta chẳng cần phải nghe bọn họ nói gì, bỗng cười lên một tiếng, cười thật thê lương:

- Có phải các người lại đây để nói cho tôi biết, tôi đã thành quả phụ đấy không ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Nghiêm Cửu nhin không nổi hỏi bà ta:

- Sao bà biết ?

Nữ đạo sĩ cười thê thảm nói:

- Tôi nhìn ra được mà.

Nghiêm Cửu nói:

- Bà nhìn ra nét mặt chúng tôi thế nào được sao ?

Nữ đạo sĩ bi thảm nói:

- Tôi đã nhìn ra từ lâu, thần tình ... thần tình của y lúc gần đây có điều hốt hoảng, làm như biết mình sắp tới giờ rồi.

Tuy thần sắc bà ta rất trấn tĩnh, nhưng cặp mắt đã có những giọt lệ lã ra, bà ta bỗng quay đầu lại:

- Các người chỉ cần nói cho tôi biết đến đâu thu xác ông ấy, chuyện khác không cần phải nói thêm gì cả.

Đoàn Ngọc lại cứ có chuyện phải nói:

- Chúng tôi gặp bà lần đầu, bà bỗng nhiên xuất hiện, cũng như hôm nay vậy.

Nữ đạo sĩ không quay đầu lại, lạnh lùng nói:

- Không lẽ ông muốn tôi bước ra, phải đánh phèng la báo cáo cho ông biết sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bà không phải là bước ra, mà là trở về.

Y nhìn cái quần trắng như tuyết của bà ta, chầm chậm nói tiếp:

- Bất cứ ai trong nhà đi ra, đều không khô ráo sạch sẽ như vậy.

Nữ đạo sĩ bỗng quay phắt đầu lại, trừng mắt nhìn y:

- Rốt cuộc ông đang muốn nói gì ?

Đoàn Ngọc thở ra nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn nói cho bà biết, chồng bà vốn không nên chết đi.

Nữ đạo sĩ lạnh lùng nói:

- Nên chết không lẽ là ông ?

- Quả thật tôi đáng chết thật.

Đoàn Ngọc còn thừa nhận:

- Bởi vì tôi phải nhận ra bà là ai từ lâu rồi.

- Tôi là ai ?

- Hoa Dạ Lai.

Đoàn Ngọc nói từng tiếng một:

- Bà chính là Hoa Dạ Lai, cũng chính là Long đầu lão đại ở đây !

Nữ đạo sĩ trừng mắt nhìn y, bỗng bật cười lên, nụ cười lại biến thành mỹ lệ quyến rũ như lúc nào.

Nghiêm Tiểu Vân thì toàn thân bỗng nhiên cứng đờ ra.

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi thấy bà lần đầu tiên, đã có cảm giác kỳ lạ làm sao đó, làm như đã có gặp bà ở đâu rồi.

Nữ đạo sĩ đang lắng nghe, phảng phất như đang lắng tai nghe người ta kể một chuyện cô sự thật thú vị.

Đoàn Ngọc lại nói tiếp:

- Bởi vì bà là Hoa Dạ Lai, đêm đến bà sẽ ra tỏa cái hương thơm của bà, ban đêm, dưới ánh đèn, dĩ nhiên không ai nhìn ra được bà đã cải trang, lại càng không ai ngờ được ban ngày bà lại là bà chủ quán rượu nho nhỏ này, huống gì lúc đó người khác đã bị hương thơm của bà mê say luôn rồi.

Nữ đạo sĩ lấy đuôi mắt liếc qua y:

- Ông cũng có say rồi ?

Đoàn Ngọc cười khỏ nói:

- Tôi cũng đã bị say, nhưng tôi tỉnh lệ hơn một chút.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Ông tỉnh lại lúc nào vậy ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không chừng tôi vẫn còn đang sắp tỉnh mà chưa tỉnh, nhưng lúc tôi thấy quan tài của Thiết Thủy, tôi đã tỉnh được một nửa, đến lúc thấy Cố đạo nhân ngã xuống, tôi mới hoàn toàn tỉnh ra.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì Thiết Thủy nhất định không thể nào là thuộc hạ của Cố đạo nhân, tôi biết vũ công của y, Cố đạo nhân không thể nào đụng được vào cái lông của y.

Nữ đạo sĩ nói:

- Không lẽ không thể nào có chuyện bất ngờ sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Nhất định không thể.

Y lại giải thích:

- Thiết Thủy vốn là một người rất nghi kỵ, không tin tưởng vào một ai, đối với Cố đạo nhân cũng không có gì hảo cảm, vì vậy Cố đạo nhân không thể nào tiếp cận vào người y.

Nếu tiếp cận còn không được, dĩ nhiên càng không thể nào xuất kỳ bất ý giết y được.

Đoàn Ngọc lại nói:

- Tôi cũng biết Nghiêm Tiểu Vân nhất định không thể nào bị Cố đạo nhân ám toán.

- Tại sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì cái lưỡi câu không phải là món ám khí, muốn dùng lưỡi câu đã thương người, nhất định phải cần có dây câu, mà lúc đó người đang ngồi câu cá không phải là y, mà là Hoa Dạ Lai.

Thì ra vừa rồi y hỏi Nghiêm Tiểu Vân câu đó không có gì là kỳ quái, y vốn đã có dụng ý rồi.

Đoàn Ngọc lại nói tiếp:

- Vì vậy tôi mới nghĩ hoài không ra, những chuyện đó nếu không phải y làm, tại sao y lại đem hết tội trạng đổ vào đầu mình ?

Nữ đạo sĩ nói:

- Hiện tại đã nghĩ ra rồi, thì giải thích ra làm sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Y làm như vậy chỉ bất quá vì muốn chịu tội thế cho người khác, một người đàn ông đa tình, vì người đàn bà y chân chính yêu thương, vốn không tiếc hy sinh chuyện gì.

Y buồn rầu nói tiếp:

- Một người đàn ông đa tình, nếu biết vợ mình là hạng đàn bà như Hoa Dạ Lai, đã là một chuyện vô cùng thống khổ. Vì vậy y vốn đã có ý muốn chết từ lâu rồi.

Nữ đạo sĩ lại bật cười:

- Chỉ có mấy điểm đó, ông đã chứng minh tôi là Hoa Dạ Lai được sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Tôi thấy ra được người đàn bà y thật lòng yêu thương chỉ có bà, tôi cũng thấy ra được trên đời này chỉ có một hạng người có thể giết được Thiết Thủy.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Hạng người nào ?

Đoàn Ngọc nói:

- Đàn bà, chính là hạng đàn bà như là bà.

Nữ đạo sĩ hỏi:

- Nhưng tại sao ta muốn giết y làm gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Bởi vì y rất có thể chính là người Thanh Long hội phái lại giám thị bà, bà cảm thấy y có vẻ uy hiếp bà, vì vậy bèn thừa cơ giết y, đem tội trạng đổ hết vào đầu tôi.

Nữ đạo sĩ lại bật cười, nhưng lần này nụ cười đã ra chiều gượng gạo.

Đoàn Ngọc nói:

- Đây vốn là cái bẫy rất phức tạp, bà vốn tính đem hết mọi người cuốn vào trong cái bẫy, chỉ tiếc là bà tính đi tính lại, còn tính thiếu mất một chuyện.

Nữ đạo sĩ nhin không nổi hỏi y:

- Chuyện gì ?

- Tình cảm.

Đoàn Ngọc nói:

- Bà không tính tình cảm vào trong đó, bởi vì chính bà, bà hoàn toàn không có chút tình cảm.

Y lại giải thích:

- Bởi vì người ta có tình cảm, vì vậy mà Nghiêm Cửu gia mới tin nhiệm tôi, vì vậy Nghiêm Tiểu Vân mới được tôi cứu lên, vì vậy Cố đạo nhân mới vì bà mà chết, vì vậy tôi mới khám phá ra bí mật của bà.

Hôm đó nếu Nghiêm Cửu mà liên thủ với Thiết Thủy, Đoàn Ngọc đã chết trong khoang thuyền từ lâu.

Nghiêm Tiểu Vân cũng đã chết trong cái rương đó.

Đoàn Ngọc lại than thở:

- Cố đạo nhân muốn được chết, vì y chỉ bắt quá biết được tôi cũng đã từng bị say, vì vậy y ganh tỵ, cũng như hôm đó y phát hiện ra bà và Nghiêm Tiểu Vân cùng ở một chỗ vậy.

Vì vậy Nghiêm Tiểu Vân trong cơn hôn mê, đã mơ hồ nghe Cố đạo nhân và Hoa Dạ Lai cãi nhau, y không hề nghe lầm.

Nữ đạo sĩ yên lặng lắng nghe, ánh mắt phảng phất như nhìn chăm chú về nơi nào đó xa xăm, bà ta bỗng thở ra nói:

- Quả thật ta tính lầm một chuyện, chỉ bắt quá, ông không bao giờ ngờ được tôi bị lầm chỗ nào ?

Đoàn Ngọc nói:

- Sao ?

Nữ đạo sĩ thở dài nói:

- Tôi thấy ông trả tiền rượu một lượng bảy tiền, cái dáng điệu lúng ta lúng túng đó, tôi cứ ngỡ ông chỉ bắt quá là một gã ngốc thích bao quản chuyện thiên hạ.

Chuyện hôm đó, Đoàn Ngọc dĩ nhiên còn nhớ rõ.

Y hồi hải lấy hầu bao ra trả tiền rượu, trong lúc hoang mang không cẩn thận, ngân phiếu vàng lá rút cả ra đầy mặt đất, chỉ trong một ngày, y đã phạm phải bốn điều giới luật lớn của Đoàn lão gia tử.

Y sinh chuyện, rồi lại gây thù oán với nhà sư, tiền tài cũng để lộ cả ra, không những vậy còn qua lại với đàn bà lạ mặt không quen biết.

Thật tình y cũng không ngờ, vì vậy mà biến họa thành phúc.

- Bà đã nhắc lại chuyện này, làm tôi cũng sức nghĩ ra một chuyện.

- Chuyện gì ?

Đoàn Ngọc nói:

- Mấy tấm ngân phiếu một ngàn lượng bạc của tôi, xin bà trả lại tôi giùm.

Y cười cười nói tiếp:

- Hai người kia, dĩ nhiên là do bà cố ý sai lại, mục đích chỉ là muốn tôi nghĩ rằng Long đầu lão đại và Hoa Dạ Lai vốn là hai người.

Hoa Hoa Phong lại nhin không nổi hỏi:

- Sao anh biết ?

Đoàn Ngọc nói:

- Thanh Long hội nếu mà là những tên quỷ vô tích sự như vậy, Thanh Long hội chẳng có gì là đáng sợ cả.

Hoa Dạ Lai không nói một câu, không những trả lại cho y một ngàn lượng bạc ngân phiếu, cũng đưa cho y một tập vàng lá.

- Đây là tiền ông thắng được, ông cũng nên cầm lấy.

Hoa Dạ Lai lại nói:

- Hiện tại ông còn chuyện gì để nói nữa không ?

Đoàn Ngọc nói:

- Hết rồi.

Hoa Dạ Lai rất kinh ngạc:

- Hết rồi ?

Đoàn Ngọc hững hờ nói:

- Tuy bà muốn hại chúng tôi, nhưng chúng tôi còn sống sờ sờ đây, tuy bà làm chuyện xấu xa, nhưng chẳng cần đến chúng tôi lại trừng phạt, hình đường của Thanh Long hội, hiện tại không chừng đang mở ra cho bà rồi. còn như Kiều lão tam và Vương Phi, rốt cuộc có phải là người của bà hay không, lại càng không liên hệ gì đến chúng tôi.

Y lại cười cười nói:

- Tuy tôi rất thích chuyện bao đồng, nhưng chuyện không nên xen vào, tôi nhất định không xen vào.

Đây là câu nói cuối cùng của y.

Nghiêm Tiểu Vân cũng không nói gì cả, bởi vì phụ thân của y này giờ vẫn dùng sức nắm chặt lấy tay y.

Bọn họ đều bỏ đi hết cả, không một ai quay đầu lại.

Hoa Dạ Lai nhìn bọn họ bỏ đi, ngay cả động đậy cũng không động đậy một tí gì, bởi vì bà ta biết mình đã không còn đường nào để đi nữa rồi.

Trắng sáng như gương, nước hồ cũng như gương, trong gương có một vầng trăng sáng.

Hoa Hoa Phong nhìn như si như dại vào mảnh trăng dưới nước, cô bỗng thở ra nói:

- Hôm nay đã được mười hai rồi.

Đoàn Ngọc nói:

- Ủ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Trước ngày mười lăm tháng tư, anh nhất định phải đến cho được Bảo Châu sơn trang ?

Đoàn Ngọc nói:

- Ủ.

Hoa Hoa Phong nói:

- Vì vậy sáng sớm hôm sau anh phải đi.

Đoàn Ngọc lần này không nói gì cả, y bỗng cảm thấy trong lòng cay cay, cổ họng phảng phất như bị thứ gì chặn lại.

Một cơn gió thổi qua, thổi nhấc mặt nước hồ, mảnh trăng dưới nước cũng vỡ ra.

Hoa Hoa Phong bỗng hỏi:

- Có phải anh nhất định phải đem thanh Bích Ngọc Đao giao tới Bảo Châu sơn trang ?

Đoàn Ngọc gật gật đầu.

Hoa Hoa Phong nói:

- Anh cho em xem thử được không ?

Đoàn Ngọc lẳng lặng lấy thanh Bích Ngọc Đao ra, dưới ánh trăng nhìn lại, thanh đao xanh biếc như mặt hồ.

Hoa Hoa Phong nhìn như ngây dại, miệng cô hỏi:

- Thanh đao này là vật đính hôn của anh ?

Đoàn Ngọc không trả lời, y cũng không nở trả lời.

Y đang tính nói:

- Thanh đao này tuy là đồ chuẩn bị dùng để đính hôn, nhưng tôi thì không nhất định là muốn đi đính lễ gì cả.

Chỉ tiếc là y còn chưa kịp nói ra, Hoa Hoa Phong bỗng vung tay lên thanh Bích Ngọc Đao đã bay ra giữa hồ.

Đây là bảo vật tổ truyền nhà họ Đoàn, nếu không tìm ra, hậu quả ra sao

Đoàn Ngọc ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Vì vậy y không kịp suy nghĩ đã nhảy theo.

Y nhất định phải tìm cho được thanh bảo đao.

Dĩ nhiên là y tìm không ra.

Muốn tìm cho ra thanh Bích Ngọc Đao nhỏ xíu như vậy giữa hồ, thật tình cũng như đi tìm cây kim trong biển cả vậy, nhất định là chuyện không thể nào làm được.

Đợi lúc y trôi đầu lại trên mặt nước, Hoa Hoa Phong cũng không thấy đâu.

Muốn tìm một người như cô trong một biển người mênh mông, không phải cũng như muốn tìm thanh Bích Ngọc Đao trong hồ sao ?

Lại một trận gió thổi qua, thổi nhấc mặt nước hồ.

Đoàn Phi Hùng lão gia tử cũng đã đến Bảo Châu sơn trang từ lâu, ông ta rất cuộc vẫn không yên tâm được thằng con trai mới ra khỏi nhà lần đầu tiên. Hiện tại ông đang cùng Châu Khoan Châu nhị gia sánh vai ngồi trong hoa sảnh chỗ thọ đường, nhìn đứa con trai bảo bối, gương mặt vốn đã rất nghiêm trang, bây giờ hình như muốn biến thành xanh lè.

- Có phải ta có dặn mi nhất định phải đem thanh Bích Ngọc Đao giao tận tay cho Châu nhị thúc không ?

Đoàn Ngọc cúi đầu nói:

- Dạ.

Đoàn lão gia tử lại nói:

- Có phải ta đã nói cho mi nghe thà rút cái đầu đi, cũng không được rút thanh Bích Ngọc Đao !

Đoàn Ngọc nói:

- Dạ.

Đoàn lão gia tử lại nói:

- Hiện tại thanh đao của mi đâu ?

Đoàn Ngọc không những không dám ngẩng đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám thở mạnh.

Vẻ mặt của Châu Khoan Châu nhị gia xem ra hòa hoãn hơn nhiều:

- Thanh đao ấy nếu lúc nào cháu cũng đeo trong người, làm sao lại mất đi ?

Đoàn Ngọc nói:

- Cháu ... cháu ... cháu không để ý cẩn thận, lỗi của cháu.

Châu Khoan hỏi:

- Không phải lỗi người khác sao ?

Đoàn Ngọc nói:

- Không phải.

Châu nhị gia nhìn y, ánh mắt lộ vẻ thật kỳ quái, ông ta bỗng nói:

- Có phải cháu đã từng nói, một người đàn ông, vì người đàn bà y thật sự yêu thương, sẽ không tiếc nhận hết tội trạng về mình ?

Đoàn Ngọc kinh ngạc ngẩng đầu lên, thật tình y không thể ngờ được Châu nhị gia làm sao biết được mình nói câu đó.

Nhưng Châu nhị gia bật cười, nụ cười cũng rất kỳ quái, ông ta bỗng hỏi:

- Có phải cháu thích con nhỏ này lắm phải không ?

Ông ta đưa tay ra, chỉ vào một người vừa từ trong bình phong bước ra.

Một cô bé cặp mắt to to, lúc cười cái mũi nhăn lên trước.

Hoa Hoa Phong !

Đoàn Ngọc cơ hồ nhìn không nổi muốn la cả lên, y càng không ngờ được Hoa Hoa Phong làm sao cũng đến nơi này.

Cái mũi xinh xắn linh lung của Hoa Hoa Phong lại nhăn lên, cô nhoẻn miệng cười nói:

- Ngay cả Nữ đạo sĩ còn là Hoa Dạ Lai được, Hoa Hoa Phong tại sao không thể là Châu Châu ?

Đoàn Ngọc rút cuộc cũng hiểu ra.

Tại sao Hoa Hoa Phong cũng tẩu xảo lúc đó lại xuất hiện, tại sao cô cứ theo xen vào chuyện của y.

Thì ra cô vốn đang đặc biệt lại “khảo tế”, khảo sát ông chồng tương lai của cô là một người như thế nào !

Nhưng Đoàn Ngọc vẫn còn có chỗ chưa được rõ ràng:

- Sao em ném thanh Bích Ngọc Dao vào trong hồ ?

Châu Châu đáp:

- Bích Ngọc Dao không phải trong hồ, nó còn nằm trong tay em, em ném thanh đao giả xuống.

Đoàn Ngọc thở ra một hơi, y cười khổ nói:

- Tại sao em bắt anh phải lo chết đi được vậy ?

Châu Châu bủ môi nói:

- Tại vì em ghen.

Đoàn Ngọc hỏi:

- Em ghen với ai ?

Châu Châu nói:

- Ghen với em.

Châu Châu ghen với Hoa Hoa Phong, Hoa Hoa Phong cũng ghen với Châu Châu, bạn thử xem món nợ này phải thanh toán ra làm sao ?

Đoàn Ngọc đã thành một kẻ thiếu niên anh hùng nổi danh nhất Giang Nam, không những vậy cũng đã thành hôn với Châu Châu.

Nhưng tâm tình của Đoàn lão gia tử lại không thoải mái tí nào, lúc nào cũng mặt mày sầu khổ, một mình cứ ngồi thờ dài.

Mọi người đều rất lấy làm lạ, Châu nhị gia lại càng kỳ quái !

- Thật tôi không nghĩ ra huynh còn có chuyện gì không được vui ?

Đoàn Phi Hùng nói:

- Chỉ có một chuyện.

Châu Khoan nói:

- Huynh mau mau nói ra thôi, thật tình đệ rất muốn nghe thử.

Đoàn lão gia tử than thở nói:

- Lúc Đoàn Ngọc ra khỏi cửa, tôi đã dặn cho nó bảy điều đại giới, nói nó không được vi phạm bảy điều đó, nhưng nó lại đi làm hết cả !

Châu nhị gia nói:

- Hình như nó có bị thiệt thòi gì đâu, cũng không có chuyện phiền phức gì dính vào thân, còn ngược lại nhờ vậy mà phá tan bí mật Thanh Long hội đã ám hại nó, còn thêm được bao nhiêu bạn bè.

Ông ta mỉm cười nói tiếp:

- Không những vậy, nó mà không làm như vậy, con gái tôi cũng không phải dễ dàng gì lấy nó đâu.

Đoàn lão gia tử vẫn còn đang thở than:

- Cũng chính vì vậy, mà tôi mới không vui vẻ !

Châu nhị gia càng không hiểu:

- Tại sao ?

Đoàn lão gia tử nói:

- Chú nghĩ xem, tôi nói nó không làm những chuyện đó, nó đi làm hết cả, ngược lại còn nhờ đó mà được phúc, thành ra đại anh hùng, lấy được đại mỹ nhân.

Ông ta lắc đầu, thở ra:

- Chú nghĩ xem, sau này tôi nói gì nó, nó làm sao còn nghe lời tôi nữa chứ ?

Châu nhị gia lại bật cười, cười lớn nói:

- Nếu huynh vì chuyện này mà không được vui, huynh sai rồi đó.

Đoàn lão gia tử đã muốn tức giận lên:

- Tôi sai ? Tôi sai ? Chú còn nói tôi sai ?

Châu nhị gia nói:

- Có người trời sinh dũng cảm, có người trời sinh cơ trí, nhưng không ai bằng được trời sinh được may mắn. Con trai của huynh chính là người trời sinh may mắn. Vì vậy cả đời nó, nhất định sẽ sống sung sướng còn hơn ai cả, huynh còn có gì không vui nữa ?

o O o Vì vậy vũ khí thứ ba mà tôi kể ra đây, không phải là Bích Ngọc Thất Tinh đao, mà là thành thực. Chỉ có người thành thực, mới có may mắn như vậy.

Cái may mắn của Đoàn Ngọc, chính là vì y không gạt găm ai, cũng không hề gạt găm lần nào ... nhất là lúc đánh bạc.

Vì vậy, y đánh bại được Thanh Long hội, không phải nhờ vào thanh Bích Ngọc Thất Tinh đao, mà nhờ y thành thực.

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan

Người đăng: Thành Viên VNthquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA